

ယောက္ခမပြစ်မှား ခွေးပြစ်သွားသူ

နှိုင်း

ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များ

ခန့်တံပိတ်ဖော်

BURMESE CLASSIC

သူတော်ကောင်းယောက္ခမကိုပြစ်မှားမိရဲ့
အရှင်လတ်လတ်ခွေးပြစ်သွားသော
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရွာလေးမှမိန်းကလေး---

- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးနိုင်မျိုးထွန်း (အင်ပါယာစာပေ) တိုက် (၂၁)၊ အခန်း(၁၁)၊ ပိပွားကူးသန်းဝန်ထမ်းအိမ်ရာ၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ။
- ဗျတ်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးစည်သူတို့တို၊ တော်ဝင်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၇)၊ (၅၂)လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။
- ဗျတ်နှာဖုံးပန်းချီ - လှသစ်အောင် (အင်းလျား)
- စီစဉ်သူ - ကိုသတ်မော်ဦး (သာယာဝတီ)
- အုပ်ရေး - ၁၀၀၀၊
- တန်ဖိုး - ၅၀၀

ဝနုတ်ဟိဏ်းဇော်

ယောက္ခမပြစ်မှား ခွေးဖြစ်သွားသူနှင့်
သားကြွယ်ဝခြင်းရုပ်မြေ့မှန်းများ

မာတိကာ

(၁) ဘဝခြားကချစ်ပေတ္တာ	၇
(၂) ကျွန်ုပ် နှင့် သစ္စာမြေ့မှ မင်းသမီး	၁၉
(၃) ယောက္ခမပြစ်မှား ခွေးဖြစ်သွားသူ	၄၁
(၄) ကျွန်ုပ်နှင့် ရွှေစက်မြေ့မှ ထူးဆန်းသော သုံးပုံရိပ်ည	၇၇
(၅) မြွေမင်းသားနှင့် ရတနာလမ်း	၆၁

နောက်ဖက်

- (၆) တစ်ထောင်သိန်းနှင့် ကျိန်စာသင့် ဝိညာဉ် ၇၅
- (၇) ထူးဆန်းသောအဘိုးအိုနှင့် ကျွန်ုပ်၏ကံကြမ္မာ ၈၅
- (၈) သံသရာ ၉၅
- (၉) ရမ္မက်မီးလျှံနှင့် ရေသူမကျိန်စာ ၁၀၅
- (၁၀) ဆူးတစ်ချောင်း၏ ပုံပြင် ၁၁၅
- (၁၁) နှုတ်ဝေတီ ၁၂၅
- (၁၂) တမလွန်ဘဝ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် ဝိညာဉ်လောကရှင်းတမ်း ၁၄၅

www.burmeseclassic.com

(၁)

ထာဝရအချိန်၌ အံ့ဩမှုတွေ ထူးဆန်းမှုတွေ
ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြုံတွေ့နေခဲ့ပြီး

ပြန်လြောလျှင် အိမ်မက်ရွှာရီဟုပင်ဆိုကြပါလိမ့်မည်။
သာဓဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ ဓာတ်ဘဝခြောက်သွားသော
သူမ၏ လင်တော်မောင်နှင့် ပြန်လည်ဆုံ့နှင်းနေသည်
စာဖြစ်ဖို့ ပျော်နေသည် ဝမ်းသာနေမိသည်။

ရန်ပုံငွေ

“အခုအချိန်မှာ အစ်ကိုတို့နှစ်ဦး မိဘတွေရဲ့ အစွန့်ပယ်ခံ ဘဝရောက်သွားတာကို အားငယ်နေပြီလား ထား။ အားမငယ်ပါနဲ့ ထားရယ်၊ ထားဘေးမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်”

ညားကာစ ဇနီးသည် နွယ်နွယ်ထားကို မောင်ညီပုက ရင်ခွင် မှာ တယုတယထွေးပိုက်ရင်း အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တော့ ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် မိဘတွေအပေါ် နွဲ့ဆိုး ဆိုးသော မိဘတို့၏ မေတ္တာစေတနာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဆိုးသွမ်းသူများလည်း မဟုတ်ပါချေ။ နှစ်ဖက်မိဘတို့၏ စီးပွားရေး လှူဒါန်းနှင့် ဂုဏ်တူဂုဏ်ပြိုင်အစွန်းရောက်သော အာယာတ အပြားတရား များကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အကြောင်းမညီညွတ်ဘဲ ချစ်သူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသော ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံအား ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်လိုက်သောနေ့မှစ၍ နှစ်ဖက်စလုံး သားသမီးများအဖြစ်မှ အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်လိုက်ကြခြင်း ကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် မောင်ညီပုကတော့ ထိုကိစ္စအတွက် စိတ်ပူပန် အားမငယ်ဘဲ စိတ်ထိခိုက်လွယ် အားငယ်စာတ်သူ ၎င်း၏အမည်ကို သာ အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း ရောက်ရှိလာမည့် ဘဝအခက်အခဲ ပြဿနာ

ယောကျ်ားပြစ်မှား ခွေးပြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြစ်ရပ်မှန်များ

များကို မရွံ့တမ်း မဆုတ်တမ်းရင်ဆိုင် ကျော်လွှားရန် အားမွေးထားပြီး ဖင် ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့်လည်း မိဘတွေအရိပ်မှကင်းလွတ်သော ဝါးတောတန်းရွာနှင့် (၁၁)မိုင်ဝေးသည့် အောင်သပြေရုံရွာလေးသို့ ဇနီးသည်နွယ်နွယ်ထားအား ခေါ်ယူလျက် သမ္မာအာဇီဝကျကျ ခွန်နှင့်အားနှင့် လုပ်ကျွေးသမှုပြုရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ထား အားမငယ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း အခက်အခဲတွေကြားမှာ ရုန်းကန်ပင်ပန်းနေရမဲ့ အစ်ကို့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ”

ရေနံဆီမီးခွက်မီးရောင် မှိန်တုတ်တုတ် ဓာအိမ်လေးထဲတွင် ၎င်းတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ကြသေးဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအကြင်နာ၊ မေတ္တာများ ဆင့်ပွားလျက်ရှိနေကြသည်ကို မြင်ရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်စရာပင် အင်မတန်မှ ကောင်းလွန်းနေပါလိမ့်မည်။

သို့သော် ၎င်းတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လယ်ပိုင်ရှင် ဓာတစ်တဲနှင့် အစဉ်သဖြင့် ရေပတ်လည်ဝိုင်းရုံနေသော လယ်ကွင်းပြင်များသာ ရှိလေသည်။

“ထားတို့ အိပ်ကြပါစို့၊ ညဉ့်အတော်နက်နေပြီ”

ထိုသို့ဖြင့် ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေတော့

၏။

www.burmeseclassic.com

စနယ်ဟိမ်းဇော်

တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ကံဖောက်ဆရာ၏ လှည့်ကွက်ဟု ပြောရမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ဘဝအကျိုးပေးမကောင်း၍လားဟု ဆိုရမည်လား မသိချေ။ လယ်စာရင်းငှားလုပ်ပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်းဖြင့် ဇနီးသည် နွယ်နွယ်ထားအား ရုန်းကန်ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရာမှ မောင်ညီပု တစ်ယောက် ပိုးထိ၍ ဆုံးပါးသွားရရှာတော့၏။

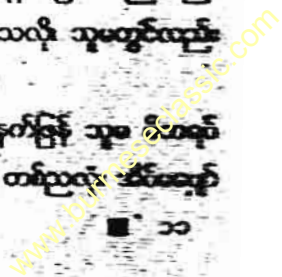
ဒီတော့ ဇနီးသည် နွယ်နွယ်ထားသည် လင်ယောက်ျားအပေါ် ချစ်၍မှ မဝသေးခင် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားရရှာသောကြောင့် အရှက်မိစိမ်းဖြစ်လျက် ဇယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဘဝ ဆင်းသက်သွား ခဲ့ရတော့သည်။

သို့ရာတွင် နွယ်နွယ်ထားမှာ ဖြေသိမ့်စရာတစ်ခုတော့ ကျန်ရှိ ခဲ့ပါ၏။ ဆိုရလျှင် မောင်ညီပုနှင့်ရသော ရင်သွေးရတနာလေးပင် ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် မီးဖွားကာနီးရက်သို့ပင် တိုင်လုလေပြီဖြစ်သည်။

“စိတ်တော့ မရှိလိုက်ပါနဲ့ ငါ့တူမကြီး၊ ငါ့တူမကြီးမှာ မီးဖွားခါနီး ရက်စေ့ လစေ့ကြီး ဖြစ်နေတော့ အဒေါ်တို့လည်း အဒေါ်တို့ အလုပ်တွေ နဲ့ မအားလပ်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့တူမကြီး မိဘရပ်ထံသာပြန်ပြီး မီးဖွားပါတော့”

တစ်နေ့တွင် လယ်ရှင်စာရင်းကိုင်တို့က နွယ်နွယ်ထားအား စာနာစိတ်ဆင်းမဲ့စွာဖြင့် ၎င်းတို့ထံတွင် မနေဖို့ရန် ပြောလာကြသည်။ ဒီတော့ နွယ်နွယ်ထားတွင် အခက်ကြုံရတော့သလို သူမတွင်လည်း ကိုယ်ဝန်ရက်စေ့ လစေ့ကြီးနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆိုရလျှင် နွယ်နွယ်တစ်ယောက် မနက်ဖြန် သူမ ဝိသရုပ် ထံ ပြန်ရမည်နေပင် ဖြစ်သည်။ ထိုညက သူမ တစ်ညလုံး အိပ်စရာ

ပါ။ ည ၁၂:၀၀ နာရီခန့်ချိန်တွင် တဲအပြင်ဘက်မှ ထူးဆန်းသော အသံ တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ထား ထားကို ကိုယ်လာခေါ်တာ၊ ထား ဘာမှ စိတ်အားမယေခွဲ ဟုတ်လား၊ ထားသွားချင်တဲ့ အရပ်ရောက်အောင် အစ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူမ အိပ်ရာပေါ်မှ ကပျာကယာ ကျုံးထပြီး တဲအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်သည်အခါ တဲရှေ့လယ်ကန်သင်ရိုးပေါ်တွင် သူမ၏ လင်ယောက်ျား မောင်ညီပုကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟင် အစ်ကို အစ်ကိုပါလား”

သူမနှုတ်မှ အံ့ဩစွာ ရေရွတ်မိလိုက်ရင်း ဖျတ်ခနဲ အသိဝင် သွားသည်။ သူမ လင်ယောက်ျား မောင်ညီပု ဆုံးပါသည်မှာ တစ်လပင် မပြည့်သေး။ သူမအား လာရောက်ခြောက်လှန့်နေသလား။ သို့သော် ‘မိမိကိုယ်ဝန်ရှိနေသည့်အချိန်မှာ လင်ယောက်ျား ဆုံးပါးသွားခဲ့လျှင် ကျန်ရှိခဲ့သော ကိုယ်ဝန်အတွက် ထိုလင်ယောက်ျားသည် မိမိဇနီး မီးဖွား မပြီးမချင်း လိုက်၍ စောင့်ရှောက်ရတယ်’ ဟု လူကြီး သူမ ပြောစကား တို့ကို ပြန်အမှတ်ရလိုက်သဖြင့် သူမ၏ လင်ယောက်ျား မောင်ညီပုသည် ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေမည်လားဟု တွေးထင်မိလိုက်သည်။

“လာလေ ထား၊ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဘာလဲ အစ်ကို ကို ကြောက်နေတာလား၊ အစ်ကိုကို မကြောက်ပါနဲ့ ထားရယ်”

“အစ်ကိုဟာ လူ့ဘဝကတည်းက ထားကို အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ခဲ့သူပါ။ အခုလည်း ထား ဒုက္ခတွေ့အတွက် အစ်ကို ဝင်ခံရဦးမယ် ဆိုတော့ ထား မသွားပါရစေနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

နတ်ပိတ်စဉ်

သူမက ငိုယိုပြီး လင်တော်မောင်အဖြစ်အား မကြည့်ရက်လို
၍ တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

“ဟာ မဟုတ်တာအဲဒါ ထားရယ်၊ ဒီဒဏ်တွေကို အစ်ကို
ခံနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ထား ဗိုက်ထဲက ရင်သွေးလေးကို ရှေးရှေးရှေး
မွေးနိုင်ဖို့အတွက် ဟိုဘက်အရပ်ဟာ အတောင်းဆုံးပါပဲ ထား။ ဒီမှာဆို
ရင် ထား ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ လာပါ ထားရယ်၊ အစ်ကိုစကား
နားထောင်ပါနော်”

ဒီတော့မှ သူမသည် လင်တော်မောင်၏ စကားကိုနာခံရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

“အစ်ကို ပခုံးပေါ်ကို တက်ပါလား။ ထားမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့
ရွံ့တွေ ရေတွေထဲမှာ သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ လာ လာ အစ်ကို
ပခုံးပေါ်ကို အသာလေးထိန်းတက်”

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုရယ်၊ ဘုန်းတွေဘာတွေ နိမ့်နေပါဦး
မယ်”

“အစ်ကို ဘုန်းမနိမ့်ပါဘူး ထားရဲ့၊ ထားရဲ့ဗိုက်ထဲမှာရှိတဲ့
ရင်သွေးလေးက တစ်ချိန်မှာ ရဟန်းလောင်းတစ်ပါး ဖြစ်လိမ့်မယ်ထား။
ဒါကြောင့် အစ်ကို ဘုန်းမနိမ့်ဘူးလို့ ပြောနိုင်တာ”

သူမသည် ယခုအချိန်၌ အံ့သြမှုတွေ၊ တူးဆန်းမှုတွေ
ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြုံတွေ့နေရပြီး ပြန်ပြောလျှင် အိပ်မက် ဒဏ်ခံ
ဟုပင် ဆိုကြပါလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ တစ်ထပ်တည်း
သော သူမ၏ လင်တော်မောင်နှင့် ပြန်သုံးစည်းနေချင်အဖြစ်ကို
ပျော်နေသည်။ ဝမ်းသာနေသည်။

ယောကျာ်းပြစ်မှား ခွေးဖြစ်သွားသူ နှင့် သန်းကြယ်ပြစ်ရင်မှန်များ

“အစ်ကိုကို မြဲမြဲကိုင်ထားနော်၊ ချောင်းဟိုဘက်ကမ်းကို ဖြတ်ကူးရတော့မယ်”

မကြာမီမှာပင် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့ ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဖက်မှ အရန်သင့် စောင့်နေကြသော မောင်ညီပု ကဲ့သို့ ဝိညာဉ်လောကသားတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

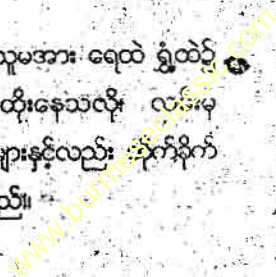
ထိုသူများသည် သူမ၏ လင်တော်မောင်က စောင်းပန်အသ နားခံပြီး ဖြတ်သန်းခွင့်တောင်းသည်ကို လုံးဝခွင့်မပြု။ ၎င်းတို့ကို တိုက်ခိုက် ၍ နိုင်မှသာ သွားလာခွင့်ပြုမည်ဟု အတင်းအကျပ်ဆိုကြ၏။

အချိန်ကြာကြာ မစောင့်ဆိုင်းနိုင်တော့သော မောင်ညီပုသည် သူမအား မြေကမူလေးတစ်ခုပေါ်တွင် အသာတင်ထားခဲ့ပြီး ၎င်းထို့နှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လေသည်။ ၎င်းတို့အားလုံး အတုံးအရုံး ရှိပြီး မောင်ညီပုမှာ ကျောဘက်တွင်သာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်။

“အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး ထား၊ နောက်နှစ်ဖွဲ့နဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး ရင် ထားနေရမယ့် နှင်းဆမ်းရွာကို ရောက်ပြီ၊ လာ လာ အစ်ကို ပခုံးပေါ်ကို မြန်မြန်တက်”

သို့ဖြင့် သူမတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြီး သူမ၏ လင်တော်မောင် ပြောသလိုပင် နောက်ထပ်နှစ်ဖွဲ့နှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ပြီးနောက် နှင်းဆမ်းရွာခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။

သူမ၏ လင်တော်မောင်သည်လည်း သူမအား ရေထဲ ရွံ့ထဲ၌ တစ်လမ်းလုံး ထမ်းလာခဲ့ရ၍ မောပန်းဟိုက်ထိုးနေသလို၊ လမ်းမှ အပိုင်စားရထားသော ဝိညာဉ်လောကသားအဖွဲ့များနှင့်လည်း တိုက်ခိုက် ခဲ့ရ၍ အတော်လေး နုံးချည့်ပင်ပန်းနေရှာပါသည်။

နတ်မိတ်၏

“ထား၊ အောက်ကနေပဲ ဆင်းလျှောက်သွားပါရစေတော့ အစ်ကို၊ အစ်ကိုကို ထား မကြည့်ရက်တော့ဘူး”

“ရှေ့ လယ်တစ်ကွက်ကျော်ရင် ထားရဲ့ဦးလေး ဦးဘဆန်းတဲ ကို ရောက်ပြီ၊ အစ်ကို ထမ်းနိုင်ပါသေးတယ်”

သူမသည် လင်တော်မောင်အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း စိတ်မထိန်း နိုင်၊ မျက်ရည်များကျလာပြီး တသိမ့်သိမ့် ငိုနေရှာတော့၏။

“ထား ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ ထားရယ်၊ ထား အဲဒီလို ကြီး ငိုနေရင် အစ်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ထား ထားလေ အစ်ကိုအဖြစ်ကို လုံးဝမကြည့်ရက်တော့ လို့ပါ”

ဒီတော့မှ လင်တော်မောင် မောင်ညီပုသည် ၎င်း၏ ဇနီးအား ရင်ခွင်မှာ တယုတယ ထွေးပွေ့ရင်း ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုလေတော့၏။

“အစ်ကိုတို့ဘဝတွေဟာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ ထားရယ်၊ ဘဝအုဆက်ဆက်က ဆုတောင်းမကောင်းခဲ့ကြလို့ အခုလို တစ်ဘဝစီ ခြားပြီး ပုလောင်ငိုကြွေးကြရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုဆန္ဒပြည့်ဝသွားတဲ့ အတွက် အစ်ကို ဝမ်းသာတယ်၊ ကျေနပ်တယ် ထား”

ပြောပြီး သူမအား တယုတယ မျက်ရည်သုတ်သင်ပေးလိုက် လေသည်။

“ကဲ အရုဏ်တက်တော့မယ် ထား၊ ထား တဲထဲကို သူ့ဝ ပါတော့၊ အစ်ကို ဒီကနေ စောင့်ကြည့်နေမယ်၊ ထား မီးဖွားမပြီးသော်လည်း ဒီကနေ အစ်ကိုဘယ်မှ ထွက်ခွာမသွားဘူး၊ ထားမီးဖွားပြီးတဲ့အခါ အစ်ကို ခရီးဆက်ရလိမ့်မယ်”

လောကုပ္ပိယား နေ့စဉ်သွားသူ နှင့် ဆန်ကယ်ပြန်ရန်များ

စကားအဆုံးမှာ သူမ၏ လင်တော်မောင်သည် သူမအား တရိုက်မက်မက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ တသွင်သွင်ကျလာလေ၏။ သူမသည်လည်း ရိုက်ကြီးစာငင် ငိုကြွေးလျက် လင်တော်မောင်အား ဒီဗီမချာသလို ပုံစံဖြင့် နောက်ဆံတင်ငင် ရှိနေတော့သည်။

“ထား သွားပြီ အစ်ကိုရေ”

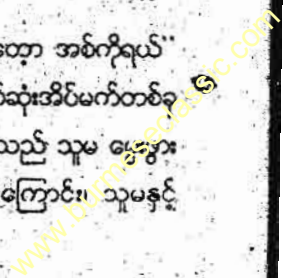
သူမက လက်ပြနုတ်ဆက်လိုက်ပြီး တဲရီရာသို့ တရွေ့ရွေ့ သွင်းကပ်သွားလေ၏။

ဆယ်ရက်ခန့်အကြာတွင် သူမ မီးဖွားလေတော့၏။ သူမ၏ လင်တော်မောင်ပြောသလို အမှန်တကယ်ပင် သားယောက်ျားလေးအား အပြစ်အနာဆာမဲ့ မွေးဖွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မွေးဖွားပြီးနောက် တစ်နေ့ညတွင် သူမ၏ လင်တော်မောင်အား တဲခေါင်းရင်းဘက် ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် လက်ပြနုတ်ဆက်နေသည်ကို တဲပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းတွေ့ရလေ၏။ သူမသည်လည်း လင်တော်မောင် ဒီနေ့ညအပြီးတိုင် ဒီကနေ ထွက်ခွာသွားရတော့မည်ကို ပြေးသတိရပြီး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဆို့နှင့်စွာဖြင့် ငိုကြွေးမိလိုက်တော့၏။

“ထားရဲ့ ဒုက္ခတွေကနေ လွတ်ငြိမ်းသွားပါတော့ အစ်ကိုရယ်”

ထိုညမှာပင် လင်တော်မောင်သည် နောက်ဆုံးအိပ်မက်တစ်ခုကို ပေးခဲ့လေ၏။ ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် လင်တော်မောင်သည် သူမ မွေးဖွားပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ၎င်းဘက်မှ တာဝန်ကျေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သူမနှင့်

နတ်ပန်းခေတ်

မခွဲမခွာနေချင်ပါသော်လည်း ဘဝအခြေအနေ ပထမ၌ ဇရာရတော့
ကြောင်း၊ သားလေးကိုလည်း သာသနာ့ရဟန်းဘဝဖြင့် နှုတ်ပြန်ကြောင်း
သူမနှင့် မခွဲမခွာနေချင်ပါသော်လည်း ဘဝအခြေအနေ ပထမ၌ ဇရာ
ရတော့ကြောင်း၊ နောင် အရိမေတ္တယျ ဘုရားဖွင့်လှာလာအချိန်မှာ
၎င်းနှင့် သူမတို့ လူ့ဘောင်လူ့လောကကို ရောက်ရှိပြီး သာသနာတော်
အကျိုးကို ပြုရပါလိုကြောင်း ဆိုတောင်းခဲ့သည်ဟု အိပ်မက်ပေးခဲ့ခြင်း
ပင်ဖြစ်လေ၏။

ထိုအချိန်ကတည်းကစ၍ သူမသည်လည်း လင်တော်မောင်
အတွက် ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်များ အကြိမ်ကြိမ် ပြုလုပ်ပေးပြီး
ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းသော ၎င်းတို့ဖြစ်ရပ်များကိုလည်း ရွာထဲရှိ
ကလေးတစ်သိုက်တို့အား ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ပြောပြလျက်ရှိ၏။

ယခုဆိုလျှင် သူမသည် အသက်(၅၀)ကျော် ဒေါ်နွယ်နွယ်ထား
အဖြစ်သို့ပင် တိုင်ခဲ့လေပြီ။

၎င်းတို့၏ သားလှရတနာလေးသည်လည်း ယခုအချိန်၌
ဇေယျသုဓမ္မဝတီကျောင်းတိုက်တွင် ရဟန်းဘဝဖြင့် သာသနာ့အကျိုး
များ ထမ်းရွက်ရင်း ကျောင်းထိုင်လျက် ရှိလေ၏။

ဝန်ခံချက်။ ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်က အပြစ်
အပျက်ကို မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်အတိုင်း ရေးဖွဲ့ပါသည်။

က္ခိရလောကမဂ္ဂဇင်း၊ မေလ ၂၀၁၅

www.burmeseclassic.com

သွယ်ဝင်နှင့်...။

သစ္စာပြုမင်းသမီး

(၂)

နန္ဒသူနွရီ နန္ဒသူနွရီ

အိပ်မက်ထဲမှာမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်း

ငြိမ်းမားရှည်လျားလှသော ကျောက်ခေါင်းကြီးတစ်ခုနှင့်အတူ
ထစ်တောင်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိပါးပင်ကလေးကိုမြင်တွေ့လိုက်ရ၏
ပို၍ထူးခြားအံ့ဩစရာကောင်းသည့်က ထိုကျောက်ခေါင်း
အနီးရှိ ကျောက်လိုက်ဂူအတွင်းမှ နံ့သာဆံ့သံပါးဖြင့် ပြုလုပ်
ထားသောမင်းသမီးရှုပ်ထုအား ရရှိသဖြင့်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်ကဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် ဆေးဆရာလေးပေါက်စတာဖြင့် မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားရှိ မြို့ရွာများသို့ ခြေဆံနဲ့နေသူဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ခြေဆံနဲ့သွားလာနေရင်းဖြင့် ရမည်းသင်းအရှေ့ဘက်ရှိ ကျိုစူရွာလေးသို့ မပျော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိသွားခဲ့၏။

ထိုကျိုစူရွာတွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးရှိသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြင့်စိုး လွန်ခဲ့သော ကာလတစ်ခုက ရန်ကုန်မှာ ဆုံတွေ့ ရင်းနှီးခဲ့ကြပြီး ထိုစဉ်က ကိုမြင့်စိုးသည် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မြို့ ဝါးတန်းလမ်းရှိ နေအိမ်နှင့် တစ်ခန်းကျော်မှာနေထိုင်ရင်း အလွတ် စုံထောက် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

၎င်းဖခင် ဆုံးပါးသွားပြီး နောက်ပိုင်း ၎င်း၏ဇာတိပြည်သော ရမည်းသင်းမြို့နယ်၊ ကျိုစူရွာလေးသို့ အပြီးတိုင်ပြန်သွားကာ ဖခင်အား အလုပ်အား စွန့်လွှတ်ပြီး ၎င်း၏မိခင်နှင့်သာ နေထိုင်ခဲ့သောသည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက ၎င်းနှင့်ကျွန်ုပ် တစ်နှစ်ကျော်လောက် မတွေ့တော့
ဘဲရှိရာမှ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ထကူးထကူး စာရေးကာ အလည်ခေါ်
သဖြင့် ကျွန်ုပ် ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

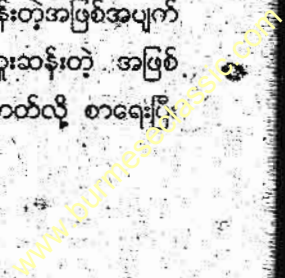
“မတွေ့တာကြာတော့ ကိုဟိဏ်းဇော် အသားတွေ မည်း
သွားသလိုပဲနော်၊ ဒါနဲ့ ကိုဟိဏ်းဇော် အရင်လိုပဲ ဆေးဆရာအလုပ်
ကို လုပ်တုန်းပဲလား”

ခရီးရောက်မဆိုက် မိတ်ဆွေကြီးကိုစိုးမြင်ကာ ခရီးဦးကြိုပြုရင်း
မေးလာသည်။ ကျွန်ုပ်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင်

“ကျွန်တော့်အတွက် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆေးဆရာအလုပ်ကလွဲပြီး
ဘာများလုပ်စရာရှိသေးလို့လဲ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်
နေတာက ဆေးဆရာအလုပ် လုပ်ဖို့ပဲဗျ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကို မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးက နားထောင်ရင်း
ငြိုးလိုက်၏။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်အား ရွှင်ပျဉ္စာ ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဒါဆို အဆင့်သင့်လိုက်လေဗျာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ရွာက လူနာ
တွေလည်း ဆေးကုရင်း ကျွန်တော်တို့နယ်က ဒီတောင်တွေထဲမှာလည်း
ရှားပါး ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်တွေရှာရင်း အဟဲ ဘုရားလည်းဖူး၊
လိပ်ဥလည်း တူးဆိုသလိုပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရွာကနေ အရှေ့ဘက်
တောင်တွေကိုဖြတ်ပြီး နှစ်ရက်ခရီးကြာရင် ရှမ်းပြည်နယ်ထဲကိုရောက်ပြီ
ပြီးတော့ ဒီနယ်ဟာ ဟိုတုန်းကတည်းက ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်အပျက်
တွေ အများဆုံးရှိခဲ့တဲ့ နေရာဗျ၊ ဒါကြောင့် ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်
အပျက်တွေဆိုရင် ကိုဟိဏ်းဇော်က စိတ်ဝင်စားတတ်လို့ စာရေးပြီး
အလည်ခေါ်လိုက်ရတာပဲ”

ဟု ပြောလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လွန်စွာမှ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသွား၏။ မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုး မှတ်ချက်ပြုလိုက်သလို ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မညီသည်ထူးဆန်းအဖြစ်အပျက်မျိုးကိုမဆို လွန်စွာမှ စိတ်ဝင်စားကာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ထိုအဖြစ်အပျက်တွေများထဲမှာ အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ကျွန်ုပ်ရရှိခဲ့တာ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်အတွက် အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာရရှိနိုင်မှာ သေချာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးအား ထိုထူးဆန်းအဖြစ်အပျက်များရှိသောနေရာသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်သည်။ မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးက

“စိတ်ချ ကိုဟိတ်ဖော်၊ ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့နေရာတိုင်းကို မညည်းမည။ လိုက်ပို့ပေးမယ်ဗျာ၊ အဲ စိတ်ဝင်စားစရာချည်းပဲ ကောင်းလွန်းလို့ ပြီးတော့မှ ရန်ကုန် မောင်ကြီးမပြန်နိုင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ဟုပြောပြီး ရယ်လေ၏။

ထို့နောက် မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးတို့သားအမိမှ ညော်ခံ ကျွေးမွေးသော တောဝက်သားဟင်း၊ မျှစ်နှမ်း ဆူးပုတ်ရွက်အရည်သောက်ဟင်းနှင့် အညှာငရုပ်သီးထောင်းစပ်စပ်ကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ပြီးနောက် အိပ်စက်အနားယူခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲရှိသောကြောင့် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းသက်ကာ ခြံဝင်းထဲသို့ ခေတ္တ လမ်းလျှောက်နေလိုက်သည်။

လပြည့်ရက် ဖြစ်သောကြောင့် အဝါရောင်ထောင့်စွာ ဆင်မြန်းထားသော လမင်းသည်လည်း လောကဓာတ်ပေါ်ထွန်းစား

အလင်အောင် ကမ္ဘာလောကေ ခြုံလှမ်းထားလေ၏။

လေအေးကလည်း တဖြူးဖြူးလေး တိုက်ခတ်နေသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ အစေးဆီမှ တောခွေးအူဆီနှင့် သားကောင်တချို့၏အော်သံများကို စိတ်ချောက်ချားစွာ ကြားရလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် လမ်းလျှောက်နေရာမှ အနည်းငယ် ခြေတင်လာသဖြင့် အိမ်ခေါင်းရင်းခြံထောင့်ရှိ ဝါးကွပ်ပျစ်စင်လေးပေါ်သို့ နေထိုင်လက်ပစ် ကျောခင်းလှဲချလိုက်တော့ ကောင်းကင်က လမင်းကို တအံ့ ငေးကြည့်မိလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်လည်မတက်ရောက်တော့ပဲ ထိုဝါးကွပ်ပျစ်စင်လေးပေါ်မှာပင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ အိပ်စက်လိုက်ရန်အတွက် စဉ်းစားမိသဖြင့် မျက်လုံးကို အသာမှူးမှိတ်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ်၌ လွန်စွာမှထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေသည်။

ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် အင်မတန်မှ ချောမောလှပပြီး ရှေးကျလွန်းသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော မင်းသမီးတစ်ပါးသည် ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်ပခုံးအားပုတ်နှိုးပြီး တစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်နေ၏။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ ပြူးပြူးပျာပျာနှင့်ထလာပြီး မင်းသမီးအား အံ့သြမှင်တက်စွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် မင်းသမီးသည်

နေ့ပိုင်းခင်း

ကျွန်ုပ်အား

“ဘာကြောင့် ကြည့်နေတာလဲ မောင်တော်၊ နန္ဒသုန္ဒရီလေး မောင်တော် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ တစ်ချိန်တုန်းက ဟောဒီရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ မောင်တော်နဲ့ နန္ဒသုန္ဒရီတို့ဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေဆိုတာ အားလုံးသိကြသလို အချစ်ကို တန်းဖိုးထားပြီး သစ္စာရှိတဲ့နေရာမှာလည်း ဟောဒီရွှေမြို့တော်ကြီးတစ်ခုလုံးက မောင်တော်နဲ့ နန္ဒသုန္ဒရီတို့ကို စံပြုမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြတဲ့အထိပါ။ မောင်တော် သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

မင်းသမီးပြောသော စကားတွေကို ကျွန်ုပ်နားရှိ၍သာကြားနေရသည်။ မည်သို့မျှ မမှတ်မိပါ။ ကျွန်ုပ်နှင့် သူမဟာ တစ်ချိန်တုန်းက သိပ်ချစ်ကြသည့်ချစ်သူတွေတဲ့။ ပြီးတော့ သစ္စာရှိသည့်နေရာမှာလည်း လူအားလုံးက စံပြုမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြရသတဲ့။ နောက်ပြီး ဒီနေရာဟာလည်း ရွှေမြို့တော်ကြီးဆိုပါလား။

ကျွန်ုပ်အသိတွေ ချာချာလည်ကာ မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်ဘဲ အံ့သြစိတ်၊ မယုံကြည်နိုင်စိတ်တွေက ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်လုံးကို တစ်စတစ်စ ဖုံးလွှမ်းနေတော့သည်။

“ဝမ်းနည်းလိုက်တာ မောင်တော်ရယ်၊ အတိတ်ကဖြစ်ပျက်သမျှတွေကို မောင်တော်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်မှာ နည်းနည်းလေးမှ မရှိတော့တာ နန္ဒသုန္ဒရီ သိပ်ကိုးမိနည်းမိတာပဲ မောင်တော်၊ ဘဝတွေ တာဝတွေ ခြားခဲ့တဲ့ အခြေအနေကြောင့် မောင်တော် အခုလို နန္ဒသုန္ဒရီကို မမှတ်တော့ဘူးဆိုတာ နားလည်လိုက်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နန္ဒသုန္ဒရီနဲ့ သူမတယ်ဆိုရင် ခေတ္တခဏလောက် နန္ဒသုန္ဒရီနဲ့ လိုက်ခဲ့ရင်တော့

ရုပ်ခံပါတယ် မောင်တော်"

ပြောပြီး မင်းသမီးက ရှိုက်ကြီးတောင်နှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့လုပ်ရမန်းမသိဘဲရှိနေချိန်မှာ အသိတစ်ခု

က သိင်္ဂါသို့ ရုတ်တရက် စင်ရောက်လာသဖြင့် လွန်စွာမှဝမ်းနည်း

ကြေကွဲနေသော မင်းသမီးအတွက် နှစ်သိမ့်ရန်စကားကို ရှာဖွေလိုက်ရ

"နန္ဒသုန္ဒရီ"

ကျွန်ုပ်၏မဝံ့မရဲ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် မင်းသမီးသည် ရှိုက်ကြီး

တောင်ငိုကြွေးနေရာမှ ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းသာစွာလှည့်ကြည့်လာသည်။

"ဟို ဟို ကျွန်တော် အဲ မောင်တော် နန္ဒသုန္ဒရီနဲ့

လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်တော်ရယ်"

မင်းသမီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပခုံးမှသိုင်းဖက်

လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ခနဲ ကိုယ်တစ်ခုလုံး ကျဉ်စက်နှင့် တို့ခံလိုက်ရသလိုဖြစ်

သွားကာ မည်သို့လုပ်ရမန်းမသိဘဲ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင့်တောင့်

ကြီးဖြစ်သွားတော့သည်။

နဂိုကတည်းက ကျွန်ုပ်သည် လူတစ်ဖက်သား စိတ်ထိခိုက်၊

ခုကွရောက်ခြင်းများကို မြင်ရက်လိုသို့မဟုတ်။ အမြဲတမ်းကူညီပေး

ဖို့သာ ခေါင်းထဲရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်သည် မင်းသမီးပြောသည့် အတိတ်က

ဖြစ်ရပ်များကို မှတ်မိသွား၍မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှောက်၌ မင်းသမီးကြေကွဲ

www.burmeseclassic.com

နတ်ပီတင်

နေခြင်းကို မကြည့်ရက်၍ နှစ်သိမ့်အားပေးလိုက်ခြင်းသာ။

သို့သော် မင်းသမီးသည် ကျွန်ုပ်အား သူမ ပြောသည် အတိတ်ဆိုသည်များကို မှတ်မိသွားပြီဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်သွားလျှင် တော့ ရှေ့ဆက်ရန် ကျွန်ုပ်အတွက် ခက်ရချေတော့မည်။

ကျွန်ုပ် မင်းသမီးအား မည်သို့နားလည်အောင် ရှင်းပြရလေ မည်နည်း။ ကျွန်ုပ်တော့ရင်းမှပင် လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ အခက် ကြုံရလေပြီ။

“ဒါဆိုရင် သွားကြစို့မောင်တော်၊ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး”
မင်းသမီးသည် ကျွန်ုပ်အား သိုင်းဖက်ထားရာမှလွတ်ကာ မျက်ရည်များကိုလွှတ်ကာ မျက်ရည်များကိုသုတ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်အား အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်ရင်း

“အို မောင်တော် မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ ဘာကြောင့်လဲ မောင်တော် နန္ဒသုန္ဒရီကို ပြောပါဦး။ ဘာလဲ နန္ဒ သုန္ဒရီကြောင့် စိတ်ညစ်သွားတာလားဟင်၊ ပြောပါဦး မောင်တော်”

မင်းသမီးက ကျွန်ုပ် မျက်နှာအား သူမဘက်သို့လှည့်စေပြီး အဆက်မပြတ်မေးနေတော့သည်။ ကျွန်ုပ် မည်သို့ပြောရမလည်။ အဖြစ် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရလေမလား။ ကျွန်ုပ် ခက်ခဲစွာဖြင့် သတ်ဖြင့် ချလိုက်မိတော့သည်။

“ပြောပါဦး မောင်တော်ရဲ့၊ နန္ဒသုန္ဒရီကြောင့် မောင်တော် စိတ်ညစ်သွားတာလားလို့”

ကျွန်ုပ် မင်းသမီးကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်လိုက်မည်။

“မ မဟုတ်ပါဘူး နန္ဒသုန္ဒရီ၊ မောင် မောင်တော်”

ကိုယ်မောင်တော် အပြစ်တင်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာပါ။”

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်နှစ်ဦး အလွယ်တကူထွက်သွားနိုင်ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးလည်း လွန်စွာအံ့ဩသွားရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မင်းသမီးအား မကြည့်ရက်၍ ဟန်ဆောင်နေပြေခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအပြစ်တင်ရတာလဲ မောင်တော်

ရယ်”

ဒီတော့မှ ကျွန်ုပ် အဖြေရရှိကျပ်သွားတော့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ် စကားစကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားပြီးဖြေလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ နန္ဒသူနွဲ့ရီ မောင်တော်နဲ့ နန္ဒသူနွဲ့ရီဘဝချင်း အခုလို ခြားနေကြလို့ပါ။”

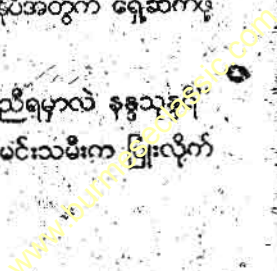
ကျွန်ုပ်၏ အဖြေက အင်မတန်မှ ချောမွေ့သွားလိမ့်မည်ထင်၏။

“ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့တော့ မောင်တော်ရယ်၊ အခု မောင်တော်နဲ့ နန္ဒသူနွဲ့ရီတို့ ပြန်ဆုံကြပြီပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အရင်လို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘဝချင်းတူပြီး ပေါင်းစပ်နိုင်ဖို့ အတွက်က မောင်တော်ကူညီမှပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မင်းသမီး၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် ဟန်ဆောင်ထိန်းနေရာမှ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားမိ၏။ သေချာပါပြီ။ မင်းသမီးသည် ကျွန်ုပ် အား သူမနှင့်ဟိုးတစ်ချိန်က ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်များကို ပြန်သတိရသွား ပြီး အထင်နှင့် ယုံကြည်သွားပုံ၊ ဒီသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် ရှေ့ဆက်ဖို့ အကြီးအကျယ်ကို ချောင်ပိတ်ခံရပေတော့မည်။

“မောင် မောင်တော်က ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ နန္ဒသူနွဲ့ရီ”

ကျွန်ုပ်၏ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့အမေးကို မင်းသမီးက ပြုံးလိုက်

ရောက်လာ၏။

ရင် : ...

“မောင်တော် နန္ဒသုန္ဒရီနဲ့ ခေတ္တလိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုရောက်ရင် ဘာတွေ လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နန္ဒသုန္ဒရီ ပြောပါမယ် မောင်တော်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မင်းသမီး ခေါ်ဆောင်ရာနောက် သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားရင်း တောင်ခြေတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့၏။

တောင်ခြေသို့ ရောက်လေလျှင် မင်းသမီးသည် ကျွန်ုပ်ဘက် သို့ ပြုံးရွှင်စွာလှည့်လိုက်ကာ

“ဟိုရှေ့က ရေတံခွန်ကို ကျော်ပြီး တစ်ဖက်က တောင်ကုန်း လေးထိပ်ပေါ်တထိပြီးရင် ရောက်ပြီ မောင်တော်”

ကျွန်ုပ် မင်းသမီးနောက်ပါးမှ တစ်လျှောက်လုံး လိုက်ခဲ့ရသော နေရာများသည် ကျွန်ုပ်တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသော လွင်ပြင်များ၊ ပန်းခင်းများ၊ တောင်ကုန်းများ၊ စမ်းချောင်းများတို့ဖြစ် နေကြ၏။

ထူးဆန်းသော ကမ္ဘာငယ်လေးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိနေသလို ခံစားရသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားပြီး ပေါ့ပေါ့ လန်းဆန်းနေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မင်းသမီး ရေတံခွန်ကိုကျော်လွှတ် လွတ်မြောက်သွားပြီး တောင်ကုန်းလေးအထက်သို့ ကျောက်လွှာဟာ အတိုင်း တရွေ့ရွေ့တက်ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လေတဟူးဟူးတိုက်ခတ်ကာ ညဝန်းကျင်တွင် သည်လည်း ညဘက်ကဲ့သို့ မထင်ရလောက်အောင် လင်ထိန်ထောက်

ယောကျ်ားပြစ်မှား ချွေးပြစ်သွားသူ နှင့် ဘန်ကြယ်ပြစ်ခံရမှုများ

နေကြ၏။

ထိုစဉ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အကြည့်တစ်ခုသည် တောင်ကုန်းထိပ်
လွင်ပြင်အစပ်ရှိ ကျောက်လိုက်ဘေးမှ ရည်မျောမျော အရာဝတ္ထုတစ်ခု
ဆီသို့ ရောက်သွားကာ လွန်စွာမှ အံ့ဩမှင်သက်သွားရပြန်၏။

“လာ မောင်တော်၊ ဒီနေရာဟာ တစ်ချိန်က မောင်တော်နဲ့
နန္ဒသုန္ဒရီတို့ သစ္စာဆိုခဲ့ကြတဲ့နေရာပဲ”

မင်းသမီး၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်အတွက် မထိတ်လန့်သော်
လည်း ကြက်သီးထဖြန်းဖြန်းတော့ ထသွားသည်။

ခုနက ရှည်မျောမျောအရာဝတ္ထုဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ
မှပင် စနစ်တကျ သေသပ်စွာပြုလုပ်ထားသော ကျောက်အခေါင်းကြီး
တစ်ခုဖြစ်နေမှန်း သေချာစွာသိလိုက်ရသလို ပို၍ ကျွန်ုပ်အတွက် ထူးဆန်း
အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် မြင်တွေ့ရသောအချက်မှာ ကျောက်
အခေါင်းသည် ပိတ်လျက်မဟုတ်ဘဲ အဖုံးအား အခေါင်းနှုတ်ခမ်း
တစ်ဖက်ပေါ် တင်ထောင်ကာ လှုပ်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့အတူ ထိုကျောက်အခေါင်း၏ခြေရင်းတွင် တစ်တောင်ကျော်
ကျော်ခန့် ဝါးပင်လေးတစ်ပင်ကိုလည်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိရပြန်သည်။
ထိုဝါးပင်လေးသည် အပင်ဆေးသလောက် အရွက်များမှာ အပင်နှင့်
မလိုက်အောင် အုံ့ခဲပြုတ်သိပ်ကာ စိမ်းစိုနေကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလဲမောင်တော်၊ ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး မောင်တော်
အံ့ဩနေတာလား၊ ဒီကျောက်ခေါင်းကြီးဟာ တစ်ချိန် နန္ဒသုန္ဒရီသေမိန့်
ကျတဲ့အခါ ထည့်ဖို့လုပ်ထားတာလေ”

“အလို မြတ်စွာဘုရား”

မနုဿိယံ

ကျွန်ုပ်၏ ထိတ်လန့်ရွှေ့သံက လည်မျိုဝမှာပင် ပျောက်ဆုံးသွားကြ၏။ ကျွန်ုပ် တအံ့တသြရိုနေခြင်းကို မင်းသမီးက

“ဒီကျောက်အခေါင်းကြီးဟာ မောင်တော်မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှ ရှိလာတာဆိုတော့ မောင်တော် အံ့သြနေမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီကျောက်အခေါင်းဘေးက ဝါးပင်ကလေးကတော့ နန္ဒသုန္ဒရီရဲ့ သစ္စာတရားနဲ့ စိုက်ပျိုးစီရင်ခဲ့တာပါ”

ကျွန်ုပ်အတွက် ကြားနေရသော စကားတွေနှင့် ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်တွေက လောကမှာ တကယ်မှ ရှိလေမလားဟု တောင် သံသယဝင်နေမိ၏။

“မောင်တော် မှတ်မိဦးမှာပေါ့။ တစ်ချိန်က ဒီတောင်ကုန်းရဲ့ အောက်မှာ အင်မတန်မှ စည်ကားတဲ့ ရွှေမြို့တော်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်လေ။ အရင်က ဒီတောင်ကုန်းကလေးပေါ် နန္ဒသုန္ဒရီ အမြဲလာလေ့ရှိတယ်။ မောင်တော်နဲ့ သုန္ဒရီတို့ စတင်ဆုံစည်းပြီး ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း ဒီတောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှာပါ”

“အဲဒီတုန်းက မောင်တော်ဟာ ဒီရွှေမြို့တော်ကြီးနဲ့ မနိမဝေရွာကလေးတစ်ရွာက စောင်းလှလင်ငယ်လေးတစ်ဦး။ ဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ အမြဲတမ်းလာပြီး စောင်းတီး သီချင်းဆိုလေ့ရှိရှိတယ်။ အဲဒီမှာ မောင်တော်နဲ့ နန္ဒသုန္ဒရီတို့ ဆုံစည်းပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလေး အဲဒီနေ့ကလေးကို မောင်တော်မှတ်မိမှာပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မခွဲမခွာဖို့ သစ္စာတွေပြုခဲ့ကြတယ်”

ပြောနေရင်း မင်းသမီးအသံတွေက ဝမ်းနည်းကြဲကွဲသံတွေ စွက်လာကြ၏။ မျက်ရည်များကလည်း ပါးပြင်ပေါ် နီကွလာတော့သည်။

ယောကျ်ားပျိုများ ခေါ်ပြစ်သွားသူ နှင့် သစ်ကြယ်ဖြူလှပန်းများ

ကျွန်ုပ် မကြည့်ရက်တော့ဘဲ အကြည့်လွှဲလိုက်မိ၏။

မင်းသမီးအတွက် စိတ်မကောင်းစရာအဖြစ်အပျက်တွေ မှန်သော်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာတော့ လွန်စွာမှ ကောင်းလွန်းနေ၏။

“ဒါပေမဲ့ မောင်တော်နဲ့ သုန္ဒရီ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြောင်း နန္ဒသုန္ဒရီရဲ့ ခမည်းတော်တို့ သိသွားကြတော့ မောင်တော်နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ အမျိုးမျိုးခွဲကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်တော်နဲ့ သုန္ဒရီ တို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေဆိုတော့ အယ်လိုမှ ခွဲလို့မရခဲ့ကြဘူး။ ဟောဒီ ရွှေမြို့တော်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း မောင်တော်နဲ့ နန္ဒသုန္ဒရီ တို့ရဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးအကြောင်းဟာ အုံးအုံး ကျွက်ကျက်နဲ့ ပျံ့နှံ့ပြီး လူအားလုံးက သိပ်သနားခဲ့ကြတယ်။ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးအဖြစ် စံပြု မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြတယ်”

“အဲဒီတုန်းက မောင်တော်ဟာ စောင်းလှလင် အနုပညာသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သိပ်ကို ယောက်ျားပီသခဲ့တာ။ နောက်ဆုံးတော့ မောင်တော်ကို ရဲမက်တွေနဲ့ ဖမ်းဆီးပြီး အကျဉ်းစံဘဝနဲ့ ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ နန္ဒသုန္ဒရီဟာ မောင်တော်အတွက် ဖခမည်းတော်ထံမှာ ရင် နာနာ ကတိပေးပြီး မောင်တော်ကို လွတ်ပေးဖို့ မောင်တော်နဲ့ ဘယ် တော့မှ အဆက်အသွယ် မပြုပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပေါ့”

မင်းသမီးအသက် ပို၍ပို၍ တုန်ယင်အက်ကွဲလာ၏။ ကျွန်ုပ် နားထောင်နေရင်းမှပင် ရင်ထဲမှ ဆိုးနွင်ကာ မျက်ရည်များ ဝဲလာတော့ သည်။

အဲဒီကတည်းက မောင်တော်ဟာ နယ်နှင်ဒဏ် ပေးခံခဲ့ရပြီး သတင်းအစအနကို လုံးဝ မရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နန္ဒသုန္ဒရီဟာ မောင်တော်

နောက်ပိုင်းပေါင်း

သတင်းကို ခံစမ်းဖို့ မောင်တော်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်လို့ နန်းတော်ထဲက ခိုးအတွက်မှာ ဖခမည်းတော်တို့ သိသွားပြီး နန္ဒသုန္ဒရီကို သေဒဏ်ပေးပြီး ကွပ်မျက်ခဲ့ကြတယ်”

“နန္ဒသုန္ဒရီအတွက် ကံကောင်းချင်တော့ အမတ်ကြီးတစ်ပါးက ဖခမည်းတော်ထံမှာ ဇာသနားခံဝင်ပြီး လျှောက်ထားပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဖခမည်းတော်ဟာ နန္ဒသုန္ဒရီကို သေဒဏ် ချက်ချင်းမပေးဘဲ အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းဆိုဖို့ ပေးခဲ့ပြန်တယ်”

“ဒါနဲ့ နန္ဒသုန္ဒရီဟာ မောင်တော် တစ်နေ့ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ တစ်နေ့ ဒီဇေအင်ကုန်းလေးမှာပဲ ပြန်ဆုံစည်းရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ နန္ဒသုန္ဒရီအတွက် သေမိန့်ကျလို့ အရှင်လတ်လတ် ထည့်ပြီး ပိတ်ခွဲသတ်မယ့် ဖျော့ဒီကျောက်အခေါင်းဘေးမှာ ဝါးပင်လေးတစ်ပင်စိုက်ပြီး သစ္စာပြုခဲ့တယ်။ မောင်တော်နဲ့ ပြန်လည် မှုဆုံစည်းရမချင်း ဟောဒီ ဝါးပင်လေးဟာ မကြီးထွားပါစေနဲ့လို့”

“အဲဒီလို သစ္စာပြုပြီးတော့ ဖခမည်းတော်ပေးတဲ့ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးကို တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ဝါးပင်က နှီးဖြာပြီး ကျောက်အခေါင်းကို ချည်လို့ရတဲ့ တစ်နေ့မှာ နန္ဒသုန္ဒရီကို သေမိန့်ပေးပါလို့လေး ဒီလိုနဲ့ နန္ဒသုန္ဒရီရဲ့ မောင်တော်အပေါ် ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ သစ္စာတရားကြီးမားတော့ ဘဝတွေ ကာလတွေ ကြာမြင့်နေတဲ့အချိန်ထိ ဝါးပင်လေးဟာ ဒီအနေက ဒီအနေပဲ ရှိခဲ့တယ်”

“အခုတော့ မောင်တော်နဲ့ ပြန်လည် ဆုံစည်းပြန်ဆိုတော့ နန္ဒသုန္ဒရီရဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝချင်း ဟော့ဘဲ ပြန်

လည်ဆုံစည်းရတဲ့အတွက် ဘဝပေါင်းများစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာက နန္ဒသုန္ဒရီရဲ့ သစ္စာခိုင်မာမှုတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကျော်လွှားလို့ မရနိုင်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့် မောင်တော်နဲ့ ဘဝချင်းတူ ပြန်လည်ဆုံစည်းနိုင်အောင် ဝါးပင်လေးအမြန်ဆုံး ကြီးထွားသွားအောင် မောင်တော်ကိုယ်တိုင် ကူညီပေးမှ ဖြစ်မှာလို့ပြောပြီး မောင်တော်ကို ဒီအထိခေါ်လာခဲ့တာ”

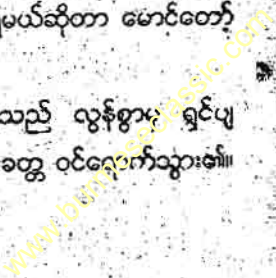
မင်းသမီး၏စကားအဆုံးမှာ ကျွန်ုပ် အစအဆုံး နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး ကျွန်ုပ်သည် တစ်ချိန်က သူမ၏ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသောအတိတ်ကို လုံးဝ မမှတ်မိသေးကြောင်း မည်သို့မျှ မပြောရက်တော့ပေ။

လွန်စွာမှ သနားစရာ၊ ရင်နှင့်ကြေကွဲစရာ အဖြစ်အပျက်တွေကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော မင်းသမီးပြောပြနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မှန်း မသိအောင် ရင်တွင်းအထိ ကူးစက်ထိခိုက်မိခဲ့၏။ မျက်ရည်တို့ပင် ကျခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ဒုန်းဒုန်းချ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့်

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့တော့ နန္ဒသုန္ဒရီရယ်၊ မောင်တော်တို့ အပြန်ဆုံးပြန်လည် ဆုံစည်းကြရဖို့အတွက် မောင်တော် အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်မယ်၊ ဘယ်လို ကူညီဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ မောင်တော်ကို ပြောပါ”

ကျွန်ုပ်၏စကားအဆုံးမှာ မင်းသမီးသည် လွန်စွာမှ ရွှင်ပျစ်ဝမ်းသာသွားပြီး ကျောက်လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ ခေတ္တ ဝင်ရောက်သွား၏။

နတ်ယုတ်စစ်

ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ မင်းသမီးလက်ထဲတွင် လွန်စွာမှ မွှေးကြိုင်ပြီး လက်ရာမြောက်လှသော မင်းသမီးနှင့် ချွတ်စွတ်တူ ပုံတူရုပ်လေးကို အံ့သြစွာ တွေ့ရလေ၏။

“ဒီအရုပ်လေးဟာ နံ့သာဆယ်ပါးနဲ့ ထုလုပ်ထားတဲ့ နန္ဒသုန္ဒရီရဲ့ ပုံတူရုပ်လေးပါ မောင်တော်၊ အဲဒီရုပ်ပုံလေးကို တွံ့တေးမြို့နယ် အတွင်းက ဆံတော်ရှင် ဆုတောင်းပြည့် နေတ်စေတီတော်မြတ်ကြီးရဲ့ စနေထောင့်မှာ စနေနေ့ မနက် ၁၀ နာရီတိတိ ဝဋ္ဋသုတ်ရွတ်ပြီး နန္ဒသုန္ဒရီအတွက် လှူဒါန်းပေးဖို့ပါပဲ မောင်တော်”

ကျွန်ုပ်သည် နန္ဒသုန္ဒရီ၏ မေတ္တာကြီးမားမှုနှင့် သစ္စာတရားတို့ကို လွန်စွာမှ အံ့သြမိသလို စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာလည်း ဖြစ်ရသည်။

သို့သော် နန္ဒသုန္ဒရီနှင့် ကျွန်ုပ် ဘဝတစ်ခုမှာ အမှန်တကယ် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ၏လော။ ထိုဘဝသည် မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်ကာလမျိုးဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ ယခု နန္ဒသုန္ဒရီသည် လူလား။ နတ်လား။ ဘုမ္မိရအနွယ်ဝင်လားဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ ခွဲခြားမရနိုင်ပါလေ။

သို့တိုင် နန္ဒသုန္ဒရီသည် ကျွန်ုပ်အား သူမ၏ချစ်သူ စောင်းလှလင်ဖြစ်ကြောင်း တပ်အပ်သေချာ ပြောနေခြင်းကား စဉ်းစားအံ့သြစရာတော့ကောင်း၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်သည် နန္ဒသုန္ဒရီနှင့် တစ်ချိန်က ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်စေ၊ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ် သူမ၏အနွယ်ဝင်တော့ မြန်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးရလိမ့်မည်။

“စိတ်ချပါ နန္ဒသုန္ဒရီ၊ မောင်တော်တို့နှစ်ယောက် အမြန်ဆုံး ဆုံစည်းဖို့အတွက် စောင့်ရွက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကားအဆင့် မင်းသမီးသည် ဝမ်းသာစွာမျက်ရည်များ ကျလာရင်း ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ မျက်နှာအပ်လိုက်ထေ၏။

“နန္ဒသုန္ဒရီ ကျေနပ်ဝမ်းသာပါပြီ မောင်တော်ရယ်၊ ဘဝတူ တစ်ခုမှာ မောင်တော်နဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်ဆုံစည်းဖို့အတွက် နန္ဒသုန္ဒရီ အမြဲ စောင့်မျှော်နေမှာပါ မောင်တော်”

ကျွန်ုပ်သည် ပထမအကြိမ်ကကဲ့သို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ မဖြစ် တော့။ လတ်တလော မင်းသမီးရင်ထဲမှ တောက်လောင်နေသော ပရိဒေဝ သောကမီးများ တဒဂံ ပြေပျောက်မှုပေးနိုင်မည် ဆိုလျှင်ပဲ ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်ရလေ၏။

“ဘူ . ပူ . ဖော်”

ရုတ်တရက် အဖေ့ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော ထူးဆန်းသည့် အသံများကြောင့် မင်းသမီးသည် ကျွန်ုပ်ရင်ခွင်ထဲမှ အသာခွာလိုက်ရင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟော မောင်တော်၊ အဲဒီအသံဟာ နန္ဒသုန္ဒရီကို မတွေ့လို့ ခရုသင်းမှုတို့ အချက်ပေးပြီး ခေါ်နေတဲ့ အသံပဲ မောင်တော်၊ နန္ဒသုန္ဒရီ အမြန်သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နှုတ်ဆက်ပါတယ် မောင်တော်၊ အမြန်ဆုံး ဆုံစည်းနိုင်ဖို့ နန္ဒသုန္ဒရီ စောင့်မျှော်နေပါရစေ မောင်တော်ရယ်၊ ဇမာင် တော့ကို ပြန်လိုက်မပို့နိုင်တော့တဲ့အတွက် နန္ဒသုန္ဒရီကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ပြောပြီး မင်းသမီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေတ္တဝင်ရောက် ကာ သူမ၏ ပုံတူရုပ်ကလေးကို ပေးအပ်လေ၏။ ထို့နောက် မင်းသမီး

နောက်ပိုင်း

သည် ကျွန်ုပ်အား ချစ်ရည်လည်ရွန်းသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ အဆက်မပြတ် စီးကျလာလေသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်အား လက်ပြုနှုတ်ဆက်ရင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှပင် ကျွန်ုပ်သည် ပါးပြင်ပေါ်မှ ပူနွေးနွေး အထိ အတွေ့တစ်ခုနှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ရှိသမျှ အင်အားတို့အား စုစည်းလိုက်ရင်း

“နန္ဒသုန္ဒရီ နန္ဒသုန္ဒရီ . . .”

“ကိုဟိဏ်းဇော် ကိုဟိဏ်းဇော်”

မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးက ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ပြီးလှုပ်နိုးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ လန်နိုးသွားရ၏။

“ခင်ဗျား ကယောင်ကတမ်းနဲ့ အိပ်မက်တွေမက်ပြီး နာမည်တစ်ခုခုကို ခေါ်လိုက်သလိုပဲ”

မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးက မေးလာသည်။ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်ထဲမှ ကြီးအော်လိုက်သည်အသံက မည်မျှ ကျယ်လောင်သွားသည်လည်းမသိ။ ယခုတိုင် ကျွန်ုပ်၏ လည်မျိုတစ်လျှောက်လုံး ထုံအစ်အစ် ငြစ်နေဆဲရှိသည်။

“အေးဗျာ ကျွန်တော် တစ်ညလုံး ဒီအပြင်မှာအိပ်ပြီး အိပ်မက်တွေ မက်ရင်း နာမည်တစ်ခုခုကို ခေါ်မိလိုက်တာ ဘာမှန်းလဲ သူ့နာမည်က နန္ဒသုန္ဒရီ တဲ့ဗျာ”

လောကုပ္ပိန္နဲများ လွှဲပြောင်းသူနှင့် နန်းကျယ်ပြင်ပုဂ္ဂိုလ်များ

“ထင် -

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်စိုးသည် အလွန်အံ့ဩ
သွားရုံသာမက ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေလေ၏။

“တုတ်တယ်ဗျ။ သူက ဒီနယ်က မင်းသမီးတစ်ပါးပဲ” ဟု
ဆိုသော်လည်း ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်ထဲမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်
အပြင်အပျက်များကို အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်လေရာ

ကျွန်ုပ်စကားအဆုံးတွင် မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးသည် လွန်စွာမှ
အံ့ဩနေသော အမူအရာဖြင့်

“တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှချည်လား ကိုဟိဏ်းဇော်ရယ်။
ခင်ဗျားအိပ်မက်ထဲက အဖြစ်အပျက်အားလုံးဟာ ဒီနယ်မှာ တကယ်ရှိခဲ့တဲ့
အဖြစ်အပျက်ပဲဗျ။ နန္ဒသုန္ဒရီဆိုတဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ ဒီရွာရဲ့ အရှေ့ဘက်
တောင်ခြေမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်အခေါင်းတစ်ခုနဲ့ ဝါးပင်လေးကို အစွဲပြုပြီး
ကျောက်မင်းသမီးရယ်လို့ပဲ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ခင်ဗျား ဒီလိုအိပ်မက်မျိုးကို
ထူးထူးဆန်းဆန်း မက်တယ်ဆိုတာဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းသမီး
ပြောသွားသလို ခင်ဗျားနဲ့ သူဟာ တကယ်ပဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေမလား။
အိပ်မက်ဆိုပေမယ့် . . . အခု ကိုဟိဏ်းဇော် ပြောခဲ့တာတွေအားလုံး
အပြင်မှာ တကယ်ရှိခဲ့တာဆိုတော့ တစ်ထပ်တည်း၊ တစ်ပုံစံတည်းကျပြီး
ထူးဆန်း အံ့ဩစရာကောင်းနေတာတော့ အမှန်ပဲဗျ”

မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးစကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆုံးဖြတ်
ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်

“ကျွန်တော် အဲဒီအရာတွေ ရှိတဲ့နေရာကို သွားချင်လားဗျာ။

ဖန်တီးရေး

မိတ်ဆွေကြီး လိုက်ပို့လို့ဖြစ်မလား”

ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးသည် တက်တက်ကြွကြွဖြင့်ပင် ဆိုလာလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ ဒီနေ့ပဲ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါမယ်”

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်စိုးသည် နံနက်စာ စားပြီးချိန်၌ ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြ၏။

ရောက်သွားသည့်အခါ

ကျွန်ုပ်အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ကြီးမား ရှည်လျားလှသော ကျောက်အခေါင်းကြီးတစ်ခုနှင့်အတူ တစ်တောင် ကျော်ကျော်ခန့်ရှိ ဝါးပင်လေးကိုပါ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ပို၍ ထူးခြားအံ့ဩစရာကောင်းသည်က ထိုကျောက်အခေါင်း အနီးရှိ ကျောက်လိုက်ဂူအတွင်းမှ နံ့သာဆယ်ပါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မင်းသမီးရုပ်တုအား ရရှိခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ပြန်ရာ ရန်ကုန်မြေသို့ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်လာပြီးနောက် မင်းသမီး ဆန္ဒအတိုင်း တံတေး မြို့နယ်အတွင်းရှိ ဆံတော်ရှင် ဆုတောင်းပြည့် ဓနုတ်စေတီတော်မြတ် ကြီး၌ သွားရောက်လှူဒါန်းပေးလိုက်လေတော့သည်။

ဩကာသမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၇

ယောက္ခမပြစ်မှား

ခွေးဖြစ်သွားသူ

လှသစ်အောင်အောင်လှပေး

(၃)

သူတော်ကောင်း ယောက္ခမ (အခမ)ကို

ဖြစ်မှားမိ၍ လောလောလတ်လတ်

စွေးဖြစ်သွားသော . . .

ဖြစ်ကျွန်းပေါ် ရွာလေးမှ မိန်းကလေး

နောင်ပိုင်း

“သမီး သမီး ရီမေ အမေ ဗိုက်ဆာလွန်းလို့ မုန့်ဟင်းခါးလေး နည်းနည်းလောက် အမေ့ကို ဝယ်ကျွေးပါလားကွယ်၊ အမေ တောင်းပန်ပါတယ်”

အသက်(၃၀)ကျော် မျက်မမြင်အဘွားအို ဒေါ်မိုးက ချွေးမ ဖြစ်သူအား တောင်းပန်ဝယ်ပြီး ခြေသလုံးဖက်မတတ် ပြောလေသည်။ သို့သော် ချွေးမဖြစ်သူ ရီမေက တုံ့လိုတာဝေ မကျေမနပ် မျက်စောင်း ချီက ကြက်သားဇာင်းနှင့် ထမင်း စားလက်စကို ဆက်စားလေသည်။

“သမီး ရီမေရယ် အမေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အမေ့ရင် တွေ တာလုပ်လုပ်ဖြစ်ပြီး ဆာလွန်းလို့ပါ”

အဘွားအို ဒေါ်မိုးက ဆာလောင်မှုကို မြို့သိပ်မရနိုင်ဘဲ ချွေးမဖြစ်သူအား ဒုတိယမြောက် တောင်းပန် အသနားခံလိုက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ချွေးမဖြစ်သူ ရီမေတစ်ယောက် ထမင်းပန်းကုန်ကို ဝယ်ပစ် ပစ်ချပြီး ၎င်း၏ ခြေသလုံးအား ဖက်တွယ်လာသော ယောက်ျားဖြစ်သူ အဘွားအို ဒေါ်မိုး၏ ပိန်လို့လို့ လက်အစုံကို ဖြုတ်ယူကာ လွှဲထုတ် လိုက်သည်။

ယောကျ်ားဖြစ်မှား မွေးဖြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ဖြစ်လှပန်းများ

ထွန်းလဲ့လိုက်သည် အရှိန်ကြောင့် အဘွားအို ဒေါ်မိုတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် အထိန်းအကွပ်မဲ့ လဲကျသွားရှာ၏။ လဲကျနေသော ဒေါ်မိုအား ရီမေသည် ဒေါသမျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်လျက်က

“တော် စားချင်ရင် တော်ယောက်ျား လာမှ ဝယ်ခိုင်း ကျုပ်မှာ ဝိုက်ဆံမရှိဘူး”

ချွေးမဖြစ်သူ ရီမေ၏စကားကို မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော အဘွားအို ဒေါ်မိုသည် စိတ်မကောင်းလွန်းစွာဖြစ် လျက် ကြားရသော စကားက နားနှစ်ဖက်လုံး သံရေပူနှင့် လောင်းခံ လိုက်ရသလိုဖြစ်သွားတော့သည်။

ချွေးမဖြစ်သူ ရီမေပြောလိုက်သော ‘တော် ယောက်ျား’ဆိုသည် မှာ အဘွားအို ဒေါ်မို၏ တစ်ဦးတည်းသောသား မောင်ညိုဝင်းကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဘွားအို ဒေါ်မို သည် သားအဖိချင်း ပြန်ပေးစားလိုက်သည့် မိန်းမမိုက် ချွေးမအပေါ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရခြင်းပင်။

သို့သော် အဘွားအို ဒေါ်မိုသည် ချက်ချင်း စိတ်ကို ပြောင်း လဲကာ ချွေးမခေမျာ အပြစ်ရသွားမည့်အတွက် စိုးရိမ်ပြီး ခွင့်လွှတ်သည်ခံ လိုက်လေသည်။ မေတ္တာ စေတနာမပျက် ဝတားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အဘွားအို ဒေါ်မိုကိုယ်တိုင်ကလည်း မျက်မမြင် ဒုက္ခိတကြီးမို့ ချွေးမတို့ထံ၌ပင် ခိုကပ်နေထိုင် စားသောက်နေရသည် မဟုတ်လား။ နေ့စဉ် ပင်ပင်ပန်ပန်းနှင့် မိသားစုအတွက် ရုန်းကန်ရှာဖွေ နေရသော ၎င်း၏သား မောင်ညိုဝင်းကိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးရိမ် သည်။ ၎င်း၏ မိခင်အို ဒုက္ခိတကြီးအား မယားဖြစ်သူက ညီညွှတ်စိတ်

www.burmeseclassic.com

နေဝယ်ပေးရန်

မရှိ ၈ရက်မှာပဲ တွက်ဆထားသူ။ ထိုကဲ့သို့ ယုံကြည်စိတ်ချရအောင် လည်း မောင်ညိုဝင်း အလုပ်မှ ပြန်ရောက်လာသည် ဆိုလျှင်ဖြင့် သူမ၏ ယောက်ျား အဘွားအို ဒေါ်မိုးကို ဘယ်လို ပြုစုပေးကြောင်း၊ ဘယ်လို အစားအစာတွေ ကျွေးကြောင်း စသဖြင့် မာယာပရိယာယ်ဆင်၍ ခွဲခွဲ အယုံအကြည်သွင်းတတ်သူဖြစ်သည်။ မောင်ညိုဝင်းခမျာမှာတော့ နောက်မိုင်းမှာ ဖြစ်ပျက်နေသည့် ပြဿနာတွေကိုတော့ လုံးလုံး သိရှာ သူမဟုတ်။

ယခုလည်း အဘွားအို ဒေါ်မိုးတစ်ယောက် တစ်မနက်လုံး ဘာအစာမှ မစားမသောက်ရသေးဘဲ နေ့မွန်းတည့်ချိန်ကျော်လွန်လာ သောအခါ ဆာလောင်မူဝေဒနာ မခံစားနိုင်လွန်း၍ ထင်ပါသည်။ ချွေးမ ထံ ခယတောင်းပန်ပြီး ၎င်း၏ဝမ်းလေးအား ဖြည့်ဆည်းလိုသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မကြားဝံ့ မနာသာ တုံ့ပြန်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အဘွားအို ဒေါ်မိုးသည် ချွေးမလောင်းကိုယ်တိုင် ကြက်သားဟင်းဖြင့် ချက်ပြုတ်စားသောက်နေသည်ကို သိပါသည်။ သိသော်လည်း မသိသလိနေကာ ထမင်းမတောင်းစားရဲခဲ့။ ထို့ကြောင့် လည်း ၎င်းအတွက် ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုး သိပ်မရှိလှသော မုန့်ဟင်းခါးတစ် ပွဲပင် တောင်းစားသော်လည်း ချွေးမလောင်းက ရက်ရက်စက်စက် ပြောဆိုတုံ့ပြန်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

အဘွားအို ဒေါ်မိုးသည် မျက်ရည်သာ တွင်တွင်ကျရင်း ဘုရား စင်ရှေ့သို့ သွားရောက်ကာ တရားအာရုံပြု ပုတီးစိပ်နေလိုက်တော့သည်။

ယောက်ျားပြစ်မှား ချွေးဖြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြင်ပန်းများ

“ရော့ တော်မျိုးဆိုချင်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါး တော်လင်လာရင် ဗဟုတ်က ဟုတ်က ပြန်တိုင်လိုကတော့ အသိပဲ”

ကြားလိုက်ရသည့် ချွေးမဖြစ်သူ ရီမေ၏ စကားများကြောင့် အဘွားအို ဒေါ်မီသည် လက်ထဲမှ စိပ်ပုတီးပင် လွှတ်ကျသွားလေသည်။

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ သမီး ရီမေရယ်၊ ငါ့သမီးလေး အပြစ်ကြီး ဒုက္ခရောက်မှာ အမေ စိုးရိမ်မိတယ်၊ ဘုရား ဘုရား၊ ငါ့သမီးလေး အပြစ်ကြီး မထိုက်ပါစေနဲ့ ဘုရား”

အဘွားအို ဒေါ်မီက ချွေးမပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကိုယ့်သမီး အရင်းတစ်ယောက်နယ် သဘောထားကာ ဖိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပြီး ဆုတောင်း လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒါကို ချွေးမဖြစ်သူ ရီမေက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး

“အမလေးတော် တော်လို ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား မရှိတဲ့ ဒုက္ခိတအိုကြီးကို ပြောတာနဲ့ အပြစ်ကြီးမယ်ဆိုရင် ကြီးစမ်းပါစေတော်၊ ရီမေတို့တ ဆယ်ခါပြန်တောင် ခံရုံသေးတယ်”

ချွေးမဖြစ်သူက ပြောပြီး သူမကိုယ်တိုင် မစင်တွေနှင့် ရောပြီး ထည့်ထားသည့် မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာ ထွက် သွားလေတော့သည်။

ထိုသို့ သူမလုပ်လိုက်ခြင်းမှာလည်း နောင် ဒီလို ဒုက္ခိတ အဘွားကြီး မတောင်းဆိုရဲတော့လောက်အောင် အထူးသဖြင့် မုန့်ဟင်း ခါးဆိုလျှင် လျှည့်ပင်မကြည့်ဝံ့တော့လောက်အောင် ပညာပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မနုဿိယိကဏ္ဍ

သို့ဖြင့် ရိမေသည် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်မိုတစ်ယောက် မျက်စိမမြင်ရ၍ သူမ မစင်နှင့် ရောထည့်ထားသော မုန့်ဟင်းခါးအား စားမည် အထင်နှင့် ကျေနပ်စွာ ချောင်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် အဘွားထို ဒေါ်မိုသည် မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်အား ၎င်းထိုမိတ်တိုင် မစားသေးဘဲ ဘုရားဆွမ်းတော် ကပ်လျှူလိုက်လေသည်။

ထိုအချင်းအရာကို အစအဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရသော ရိမေမမျှ မျက်လုံးပြူး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ဖြစ်ကာ ကြောင်ငေးနေမိသည်။ ထို့နောက် အဘွားအိုဒေါ်မိုသည် ဆွမ်းတော်ကပ်လျှူပြီးမှ မုန့်ဟင်းခါးအား ၎င်းစားမည်အပြုတွင်ရိမေသည် သူမ၏ခေါင်းတစ်ခုလုံး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲသွားသလို ထင်ရကာ မစင်နို့ကို ရသောကြောင့် လုံးဝ စိတ် မထိန်းနိုင်ဘဲ အဘွားအို ဒေါ်မိုရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးသွားပြီး လက်ထဲမှ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်အား အတင်းလှယူလျက် တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို လေးဖက်ထောက် စားနေလေတော့၏။

ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ဆူဆူညံညံအသံများကြား၍ လူများ ဧောက် ရိုလာကြသောအခါ လူစင်းစစ်ဇာနေ ခွေးခေါင်းနှင့် လူခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်နေ သော ရိမေအား အံ့ဩစွာ တွေ့ကြရလေ၏။

မျက်မမြင် အဘွားအို ဒေါ်မိုကတော့ ၎င်းစားမည့် မုန့်ဟင်း ခါးထဲတွင် မစင်များ ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ခွေးမဖြစ်သူမမျှ ကြီးစွာသော ကံကြီးထိုက်၍ ခွေးတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို လုံးဝ မသိရှာပေ။

သို့သော် ရိမေကတော့ သူမ၏အမှားကို အမှားမရှိသိလျက် အဘွားအို ဒေါ်မိုဘေးတွင် လေးဖက်ထောက်လျက် “အု . အု . အု

အ : "ခွေးအူသံများဖြင့် ပြန်တောင်းပန်နေပုံရသည်။"

အားလုံးက ရီမေဇာအဖြစ်မှန်ကို သိသွားကြသောအခါ လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။ ဆိုဖြင့် အဘွားအို ဒေါ်မိုလည်း အကြောင်းစုံကို သိရပြီး ချွေးမဖြစ်သူအတွက် ယူကြုံးမရဖြစ်ကာ ခွင့်လွှတ်စကား အကြိမ်ကြိမ် ဆိုသော်လည်း လွန်စွာမှ နောက်ကျ ခဲ့လေပြီ။

ဆိုရသော် လူသာနေသော်လည်း အပြစ်က မနေဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးပေးပုံက အတော်ကို ကြောက် ရောကောင်းပြီး အတော်ကိုလည်း အံ့သြစရာပင်။ များသောအားဖြင့် ထိုကဲ့သို့ အပြစ်မျိုးများသည် ဘုရားဟော ဇာတ်စော်များတွင်သာ ရှိလှသည်။

သို့သော် ယခု ရီမေဇာ အဖြစ်သည်လည်း ပုံပြင်တစ်ပုဒ်၊ အတ္ထာရီတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ တကယ့်အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပင်။

လောကတွင် ယောက္ခမပင် ဖြစ်လင့်ကစား မိဘနှင့် တစ်တန်းတည်းရှိသော အသက်အရွယ်(ဝါ) သူတော်ကောင်း မေတ္တာ စေတနာနှင့် မြင့်မြတ်စိတ်ရှိသူအား ဖြစ်မှားမိသော ရီမေဇာ အဖြစ်က အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် သင်ခန်းစာယူဖွယ် ပင် ဖြစ်တော့သတည်း။

ဝန်ခံချက်။ ။ ရောဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ ရွာလေးတစ်ရွာမှ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို စာရှုသူများ ဗဟုသုတဖြစ်စေရန် အမည်၊ နေရပ်လွှဲပြီး ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း ။

ဩကာသမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၈

www.burmeseclassic.com

အိမ်

အိမ်အိမ် အိမ်အိမ်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့၏

တစ်ညနေခင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် စာပေရေးဖော်ရေးဖက် မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ ကော့မှူးမြင့်ဟိတ်နှင့် ကိုဟန်မြင့်တို့ နေထိုင်ရာ ရွှေစက်မြေ ရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ရောက်တတ်ရာရာ စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြရင်း ညနေစောင်းအချိန်သို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ် ရောက်ရှိသွားကြရာ

ထို့နောက် မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ ကော့မှူးမြင့်ဟိတ် အိမ်မှာပင် ထမင်းစားသောက်ကြပြီး ခေတ္တ အနားယူနေစဉ် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်နေသလိုမျိုး ခံစားရ၍ အိမ်အပြင်သို့ ရုတ်တရက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ၌ မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိတ်နှင့် ကိုဟန်မြင့်တို့သည် ကျွန်ုပ်နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာကြပြီးလျှင်

“ကိုဟိတ်ဖော် ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာတုန်းဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လာရ

သလား

အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကိုမြင့်ဟိန်းက မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်တို့တွင် မည်သည့် အဖြေမျှ မပေးနိုင်ဘဲ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငေးကြည့်လျက်ရှိ၏။ ဆက်လက်၍ ကိုမြင့်ဟိန်းက အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“ကိုဟိန်းဇော် ခင်ဗျား ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မေးတာကိုလည်း ဖြေပါဦး။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ဖူးတဲ့ အတိုင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်နေလိုက်တာ”

ဒီတော့မှ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် သတိထားမိသွား၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်တွေ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားပါလိမ့်။ နောက် ကျိရုပ်ထွေးလျက် အံ့ခဲခဲကြီး ဖြစ်နေသလို တစ်နေရာရာသို့လည်း သွားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမိ၏။

“ဟို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ထစ်နေရာရာကို သွားချင်စိတ်ဖြစ်နေတာနဲ့ စိတ်ကူးပြီး ထွက်လာမိတာ”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ထမင်းစားပြီး ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့ ကိုဟိန်းဇော်ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အံ့ဩပြီးလိုက်လာမိတာ”

ကိုဟန်မြင့်က ကျွန်ုပ်အားခြေဆုံးခေါင်းသိမ်းကြည့်ရင်း ဝင်ပြော၏။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါဗျာ”
ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် သဘာဝနားမလည်ဟန်ဖြင့် အံ့ဩသွားပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိုင်း၏အမေးကို ချက်ချင်း ကျွန်ုပ် မဖြေသေးဘဲ စဉ်းစားဟန်ပြု၏။ ပြီးမှ

“ရွာအနောက်မှ သုသာန်ကို သွားကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဗျာ ဘယ်လို ရွာအနောက်က သုသာန်ကို သွားကြည့်ချင်လို့ ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်စကားအတိုင်း ကိုဟန်မြင့်က တအံ့တဩ ဖေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ဆိုင်ညိတ် အဖြေပေးလိုက်သောအခါ ကိုဟန်မြင့်ကပဲ ယှက်မှောင်ကြတ်လျက် ဆက်မေးလာသည်။

“ကိုဟိုင်းဇော် ခင်ဗျား ဘာသွားကြည့်ချင်တာလဲ၊ ခင်ဗျား တစ်ညနေလုံး ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေချည်းပဲဗျာ”

အမှန်တကယ် ဒီတစ်ညနေလုံး ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ်လည်း ဘာမှန်းမသိအောင်ပင် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲနေမှန်း မသိအောင်ပင် ပြောင်းလဲနေမှန်း သိရ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် အဖြေအမှန်ဆုံး ပေးနိုင်သည်က ရွာအနောက်က သုသာန်ဆိုသို့ သွားချင်စိတ်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြည့်ဖို့ ပြောတာ စကားအဖြစ်ပါဗျာ၊ ဟိုရောက်ရင် ခင်ဗျား တို့အကောင်အထည် သိလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်အဖြေကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သား ပို၍ပင် အံ့ဩသွားကြပြန်ချေ၏။

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျား ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ”

ကိုမြင့်ဟိုင်း၏ စကားအဆုံးမှာ သုံးယောက်သား ရွာအနောက်

ယောကျ်ားများ ငွေဖြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်ကြမ်းကြပ်မှုများ

ဘက်သုသာန်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

“ကဲ ကိုဟိဏ်းဇော်၊ ခင်ဗျား အကောင်အထည်မြှော် သိရမယ်လို့ ပြောတာ ဘာတွေလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သိချင်လေပြီ။”
ရှာအနောက် သုသာန်ဆီသို့ ရောက်ပြီး မိနစ်ပိုင်း အတန်ကြာ သည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့က ပြောထားသည့် စကားအတိုင်း အကောင်အထည် သိရလိမ့်မယ်ဆိုသောကိစ္စ ဘာမှ စာရင်းစာရင်းရာ မထူးဆန်းသေးသဖြင့် ကိုဟန်မြင့်မှ စိတ်မရှည်ဘဲ မေးလာလေသည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီသုသာန်က အုတ်ဂွေတွေ ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ကျားစပ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟာ သေလိုက်ပါတော့ ကိုဟိဏ်းဇော်ရယ်၊ အဲဒါတွေကြီး ကတည်းက ဒီကိစ္စပါလို့ဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စိုးရိမ်အံ့သြစရာဖြစ်အောင် ပင်မဟိုတွေ ဝှက်ရသလဲအခု”

ကိုမြင့်ဟိဏ်းက မကျေမနပ်ဖြစ် ခြေလှမ်းခြင်းဖြစ်၏။ ကိုဟန်မြင့်မှာလည်း ကျွန်ုပ်အဖြေကြောင့် စိတ်ဆွဲဆွဲအားဟန် ခေါင်း တချင်းချင်း ကုတ်လျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သား ယှဉ်ချက်ရှိသော အုတ်ဂွေနှစ်လုံးပေါ်တွင် ဖိုခနောက် ထိုင်ကြကာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတို့၏ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ခြောက်လည်နှုတ်ဆန်း ဝတ်ပုံ ထူးဆန်းအံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် အတက်အတက် အနိပ်အပြင် စီးဆင်းလည်ပတ်ပုံတို့ကို မိမိတို့ အသီးသီး သိရှိထားရသော ရှုထောင့်

နတ်ပါးစင်

အမျိုးမျိုး အမြင်အမျိုးမျိုးမှ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သား မည်မျှအထိ ဆွေးနွေးဖြစ်
ကြလေသည်မသိချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မှောင်ရိပ်သန်း၍
ရွာခြေသို့ သဲသဲကွဲကွဲ လှမ်းမမြင်ရတော့မှ စကားစများ ဖြတ်ကာ
ပြန်ဖြစ်ကြလေ၏။

ဒုတိယမြောက် အကြိမ်တွင် သုံးရက်ခြားပြီး မိတ်ဆွေ
ကိုမြင့်ဟိမ်းနှင့် တိုဟန်မြင့်တို့ နေထိုင်ရာ ရွှေစက်မြေရွာလေးရှိ
ရွာအနောက်ဘက် သုသာန်သို့ ရောက်ဖြစ်ပြီး ပထမအကြိမ်ကဲ့သို့ပင်
ဆွေးနွေးဖြစ်ကြ၏။

နောက်ထပ် နှစ်ရက်ခြားပြီး တတိယမြောက် ရွာအနောက်ဘက်
သုသာန်သို့ ရောက်ရှိသွားသော နေ့မှာတော့ ယခင် ပထမ၊ ဒုတိယ
အခေါက်တွေကလို ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ဓနတ်ရွာဘက်ကမ်းခြေသို့ ထုံးစံ
အတိုင်း မပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိမ်း အိမ်မှာပင် သုံး
ယောက်သား စုဝေးလျက် အိပ်ဖြစ်ကြလေသည်။

မအိပ်ခင် ည ၇ နာရီကျော်ကျော်တွင် ကိုမြင့်ဟိမ်း အိမ်
မှာပဲ ကဗျာစုရေးကြသည်။ ထိုညမှာတော့ ထူးထူးခြားခြားလေး မိမိတို့
သုံးယောက်စလုံး တဝါးဝါး သမ်းဝေလျက် စာရေးရင်း ရှိနေကြသည်။

ထို့နောက် ည ၁၁ နာရီခန့်မှာတော့ စာရေးခြင်းကို ဖြတ်ကာ
အိပ်စက်ကြရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။

ယခင်ရက် ညတွေကတော့ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ ညဉ့်မှာလွန်
အထိ စာရေးဖြစ်ကြတာ များသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးလင်း၍ လင်းမှန်း

ပင် မသိလိုက်ဘဲ မိုးလင်းပေါက် ရှေးဖြစ်ကြသည်။ (မှတ်ချက်။
ထို ညတွေမှာ ကျွန်ုပ်အိမ်တွင် ညစဉ် စာစုရေးကြခြင်းဖြစ်၏။)

အားလုံးအသီးသီး အိပ်ရာကိုယ်စီ ဝင်သွားကြချိန်၌ ကျွန်ုပ်
တစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ရာမဝင်သေးဘဲ (၄၅)ရက် အဓိဋ္ဌာန် ပုတီး
ဝင်ထားသဖြင့် ဘုရားဝတ်ဖြူ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သပြီး ပုတီး ကိုးပတ်
စိပ်နေလေ၏။

သို့ဖြင့် သုံးပတ်မြောက် ရောက်ခါနီးအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏
ဘယ်ဘက်ပခုံးသို့ တစ်စုံတစ်ခုက ဝင်တိုက်သဖြင့် လက်ထဲမှ ပုတီးကုံး
လွတ်ကျသွားရသည်။

“ဖောက်”

“ဖွမ်း”

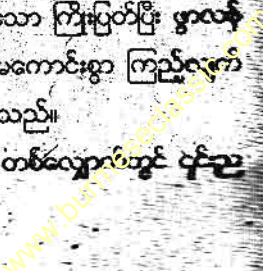
“ဂျပလောက် ဂျပလောက် ဂျပလောက်”

ကျွန်ုပ်အသိတွင် ရုတ်တရက် တင်းခနဲဖြစ်လျက် ခန္ဓာကိုယ်
သွေးကြောတစ်လျှောက်လုံး ပြောင်းပြန်လှည့်ပတ်သွားသည့်ပမာ ထင်
ရသလို ကျွန်ုပ်နောက်ပါးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိဏ်းအား မမျှော်လင့်ဘဲ အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆောရီးပဲ ကိုဟိဏ်းဇော်၊ ကျွန်တော် ခြေထောက်ခေါက်ပြီး
လဲမလို ဖြစ်သွားတာ ခင်ဗျား ပခုံးစွန်းကို ဝင်တိုက်မိသွားတယ်”

သင်ဖြူဗျာချပ်ပေါ်သို့ လွင့်ကျသွားသော ကြိုးပြတ်ပြီး ဖွာလန်
ကျဲနေသော ပုတီးကုံး အပြတ်လေးကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လျက်
ကိုမြင့်ဟိဏ်းမှ ကျွန်ုပ်အား တောင်းပန်လေသည်။

ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် ပုခုံးည

နေဝယ်ဟိဏ်းခေတ်

ဟာ ထူးဆန်းမှု အရှိဆုံးညဟု ဆိုလျှင်ရနိုင်သလို သွေးပျက်စရာကောင်း
လောက်အောင် ကြုံရသောညဟု ဆိုလျှင်လည်း ရနိုင်ပါသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ တိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်တာပဲ၊ စိတ်ထဲမထားပါ
နဲ့ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စိတ်တွေ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲသွားသလို ခံစားရ
တယ်။ ပြီးတော့လည်း တစ်ခုခုအတွက် ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်သလား
ဆိုနိုင်ဘူး ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်သွားမိသလိုပဲ”

ကျွန်ုပ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သုံးသပ်ရင်း လေသံရှေ့နောက်
မဝိမာဖြစ်သွားတာ သတိထားမိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အပေါ့ထသွားတာပါ။ ခင်ဗျားကို မတွေ့လို့တော့
မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ပုပီးအလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးတာနဲ့
ခြေဖော့ပြီး နင်းလာတာ၊ အနားနားရောက်မှ ခြေထောက်ခေါက်သွား
ရတယ်”

ကိုဖြင့်ဟိဏ်းက စိတ်မကောင်းစွာ ရှင်းပြ၏။ ပြီးတော့ ၎င်း
ကိုယ်၎င်းလည်း ပေါ့လျော့ ညံ့ဖျင်းကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် အပြစ်တင်
လေသည်။ ကျွန်ုပ်က တိုက်ဆိုင်၍ ဖြစ်ရကြောင်း အထပ်ထပ် နားလည်
စွာပြောမူပင် ၎င်းမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ၎င်းကိစ္စအား စိတ်ထဲမထားဘဲ
တိုက်ဆိုင်သော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း။
အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေတော့၏။

ညည့်အလွန် နာရီပြန် တစ်ချက်တီး အချိန်ပြန်သံသည်။

ယောကျ်ားများ မွေးမြင်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြင်ပန်းများ

“ဒေါက် _ ဒေါက် _ ဒေါက်”

“မောင်ဟိဏ်းဇော် မောင်ဟိဏ်းဇော်”

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဟေ့ မောင်ဟိဏ်းဇော် မောင်ဟိဏ်းဇော်”

အိမ်အပြင်မှာ တံခါးခေါက်ပြီး အဆက်မပြတ် ခေါ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွား၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိဏ်း ကိုဟန်မြင့်နှင့် အိမ်သားအားလုံး နီးလာကြတော့၏။

“အိမ်အပြင်က ကိုဟိဏ်းဇော်ကို ခေါ်နေသော ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

ကိုမြင့်ဟိဏ်းမှ အိပ်မှုနံ့စုံများ ပြောလျက် တံခါးပေါက်ခိ သို့ ထသွားလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်အတွင်းမှ တံခါးချက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက် သည့်အခါ ကျွန်ုပ်နှင့် အိမ်နီးချင်း ဦးအေးကြိုင်နှင့် ဦးကုလားတို့ ဖြစ်နေကြ ၏။

ညကြီးအချိန်မတော် ၎င်းတို့ရောက်လာကြသည့်အတွက် ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်ုပ် အံ့ဩသွား၏။ ပြောရလျှင်ကား ၎င်းတို့သည် ဒီရွှေစက်မြေရွာလေးသို့ နီးလျက်နှင့် အရောက်အပေါက်နည်းသူများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

“မောင်ဟိဏ်းဇော် ရှိဘယ်၊ မဟုတ်လား”

တံခါးဝတွင် ရပ်လျက် ဦးအေးကြိုင်မှ မေးလာလေသည်။

“ရှိဘယ် ဦး အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး ညကြီးအချိန်မတော် ဘာတို့ များရှိလို့လဲ”

“မောင်ဟိဏ်းဇော်ကို ခဏခေါ်ပေးပါ”

www.burmeseclassic.com

ရုပ်ရှင်

ကိုဖြင့်ဟိဏ်းနှင့် ဦးအေးကြိုင်တို့ အပြန်အလှန် စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် ၎င်းတို့အပါးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

“ညကြီး အချိန်မတော်၊ ဘာအရေးတကြီး ဖြစ်လာလို့လဲ ဦးအေးကြိုင်”

ကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟို ဟို”

ဦးအေးကြိုင်က စကားထစ်ထစ်ဖြစ်ကာ ဦးကုလားထံသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ဦးအေးကြိုင်နှင့် ဦးကုလားတို့ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ချွေးသီး နှေးပေါက်များကျလျက် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ရှိကြ၏။

“ဦးတို့ ဘာအရေးတကြီး ဖြစ်လာသလဲ၊ မြန်မြန်ပြောကြပါ”

ကျွန်ုပ်က ပို၍ စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဟို ဟို မေ့ပင်ဟိဏ်းဖော်အဖေ ဆုံးသွားလို့”

“ဗျာ”

ဦးအေးကြိုင်၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားသလို ထင်ရကာ အံ့ဩမယုံကြည်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်သွားရ၏။

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်ညနေက ဒီကိုလာတော့ အဖေ ကျန်းကျန်းမာမာကြီး ရှိနေတာ”

ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တအံ့တဩရှိနေဆဲ ၊ ကျွန်ုပ် ရွာမှ ထွက်လာသောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်အထက်မှာ ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း အဖေသည် ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ရှိရုံမက လမ်းမှာ အဖေနှင့် ဆုံ၍ စကားတောင် ရပ်ပြောခဲ့သေးသည်။ ယခု ဘယ်လို့ ဘယ်လို

ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်များ ငွေဖြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြင်ပန်းများ

ကျွန်ုပ်လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်တော့ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ဟိဏ်းဇော်ရဲ့အဖေ တစ်ခွဲလုံး အကောင်းပကတိကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ည ၁၂ နာရီလောက်မှာ ရုတ်တရက် ဦးနောက်ကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တာ”

“အလို ဘုရား ဘုရား”

ကျွန်ုပ် အသိအာရုံများ ဖြာဝေလျက် ကပြောင်ကပြန် ဖြစ်သွား မိတော့သည်။

အဖေ့တွင် နဂိုက သွေးတိုး နှလုံးရောဂါ အခံရှိနေပါသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ မည်သူမျှ မယုံကြည်နိုင်သည့် ကိစ္စ မျိုး မဟုတ်ပါ။ အခုတော့ ။

ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်ုပ်အသိ အာရုံရိပ်ထဲသို့ ရုပ်ရှင်အနေ ပြကွက်တစ်ခုအား ပြန်ကြည့်နေရသလို တစ်ခုချင်း တစ်ခုချင်း တစ်လွှာချင်း တစ်လွှာချင်း မြင်ကွင်းတို့က တဖျတ်ဖျတ်

ထိုအရာတို့ကား ကျွန်ုပ်သည် ပြီးခဲ့သော ရက်ပိုင်းအတွင်းက ရွှေစက်ခြေရွာရှိ ရွာအနောက်ဘက် သုသာန်သို့ အလွန်သွားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမှုများ၊ စိတ်လေးလံပြီး တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ကြိုတင် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြနေခြင်းများ၊ ပြီးတော့ ရွာအနောက်ဘက် သုသာန်သို့ သုံးကြိမ်တိတိ မိတ်ဆွေ ကိုပြင်ဟိဏ်း၊ ကိုဟန်ခြင်တို့နှင့် အတူရောက်ရှိ သွားပုံ၊ သုသာန်သို့ သုံးကြိမ်မြောက်ရောက်ရှိပြီး သုံးကြိမ်မြောက်ဟော ညမှာပင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး လက်မှ လွတ်ကျသွားပုံတို့ကို ပြန်ပြင်အောင် စဉ်းစားနေမိခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအရာတို့သည် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဘုံကဆိုင်မှုတစ်ရပ်

နတ်ပိတ်စာ

ဟု ဆိုရပါမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ကြိုတင်ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပုံလားဟု ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ် ဝေခွဲပိုင်းခြားမရအောင် ရှိနေပါတော့သတည်း။

ဝန်ခံချက်။ ။ စာရေးသူတို့ မိသားစု ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရေးဖွဲ့ ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖွဲ့ပန်းမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၄

မြွေမင်းဆွေနှင့်

ရတနာမင်း

“ဟူး”

ဦးဖိုးဒင် သက်ပြင်းရည်ကြီးကို ခက်ခဲမင်ပန်းစွာ ချလိုက်မိသည်။
အခုတလော ဦးဖိုးဒင်တစ်ယောက် အကျပ်အတည်းပေါင်း
များစွာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။

မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်ဖြစ်ကာ သောကတွေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
ဒီရေကဲ့သို့ တိုးပွားဖိစီးလာကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးဖိုးဒင်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
ကံမတောင်း အကြောင်းမလှခဲ့ရှာပါ။

ကျောထောက်နှောက်ခံ သားသမီးတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင်
မထွန်းကားဘဲ ယခု အသက်ငါးဆယ်ကျော်လာသည့်တိုင် ဇနီးသည်
ဒေါ်ခင်မွှေးနှင့်သာ လင်ကိုယ်မယား နှစ်ဦးတည်း ဝမ်းတစ်ထွာအတွက်
ရုန်းကန် ကျော်ဖြတ်နေကြရသည်။

ဝါးခြံပိုင်ရှင်တစ်ဦးထံတွင် နေ့စားဖြင့် ဝါးအငှားခုတ်သည်။

ထိုလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့သည့်မှာလည်း
ကာလအတော်ကြာခဲ့ပြီ။

အသက်အရွယ်နုစဉ်က လုပ်ငန်းကို အားသွန်ခွန်စိုက်ကြိုးစား
ပြီးလုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့၏။

ဒီတော့ ယင်းနေ့စဉ်လုပ်အားခနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက်
စားဝတ်နေရေးအတွက် အပိုအလှူမရှိသော်လည်း ပြေလည်ရုံသာ။

ယခုတော့ ဦးဖိုးဒင် အသက်ကထောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
ယခင်ကလို ကာယအားကိုးဖြင့် ဘဝကို မရပ်တည်နိုင်တော့။

“မခင်မွှေး၊ အခုတစ်လော ငါ့ရဲ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေ
မကောင်းတော့ဘူးကွာ၊ အရင်လို စိတ်သွားတိုင်းလည်း ကိုယ်မပါတော့
ဘူး”

“ကိုဖိုးဒင်ရယ်၊ ရှင် နားနားနေနေလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မရှိအထူး၊ ရှိအထူး ရပ်တည်လာခဲ့ကြတာပဲ၊
အခုလည်း ရှင်ကျန်းမာရေးက အဓိကကျတယ်၊ ကျန်တာဖြစ်သလို
ရင်ဆိုင်ကြာပေါ့”

ဖနီးသည် ဒေါ်ခင်မွှေးက အားပေးစကားဆိုလာခြင်းအတွက်
ဦးဖိုးဒင် အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

သို့သော် လက်ရှိ အခြေအနေက ဘဝဆန္ဒများကို အကောင်
အထည်ဖော်ခွင့်မပေး။

ငယ်စဉ်က အလွန်ပင်ပန်းခဲ့သော ဒဏ်တွေကြောင့် အသက်
ကြီးမှ သိသိသာသာ ဖိစီးပြုလာခြင်းကို ခံရသည်။

ကျန်းမာရေး တရှောင်ရှောင်ဖြစ်လာသည့်အခါ အလွန်ခက်
ရက်ကလည်း မမှန်တော့။

ထိုအခြေအနေကြောင့် လက်ရှိစားဝတ်ရေးနှင့် ရပ်

အောင်ပန်းစာ

ဆေးဖိုးဝါးခအတွက် အကြွေး နေပြန်တိုးနှင့် ယူရသည်။

“မခင်ယုံရယ်၊ ကျွန်တော်ကိုကူညီပါဦး။ ကျွန်တော် ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ ဆေးဖိုးဝါးခအတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ငွေအတိုးနဲ့ နည်းနည်းလောက် ဆွဲထားချင်လို့ပါ”

ရွာထဲ၌ နေပြန်တိုးပေးစားသော ဒေါ်ခင်ယုံအံ့၌ ဦးဖိုးဒင် အသနားခံ ငွေချေးခဲ့သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်လပြည့်တာနဲ့ အတိုးရော အရင်းပါ ပြန်ဆပ်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ၊ မခင်ယုံရယ်၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

တစ်ကြိမ်မက မပြေလည်တိုင်း ၎င်း၏ အခက်အခဲများ ပြေငြိမ်း ရန်အတွက် အကြိမ်များလာသည်။

ဒီတော့ နေပြန်တိုး အကြွေးများကလည်း တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် တိုးပွားကာ လည်ပင်းမြှုပ်လာသည်။

ယခုလည်း ဦးဖိုးဒင် သောကဖိစီးရင်း မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်ဖြစ် လာရသည်မှာလည်း လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်က အကြွေးရှင် ဒေါ်ခင်ယုံ ၎င်းအိမ်သို့ ဒေါ်ခင်မောနှင့်လာကာ အကြွေးတောင်းသည်။

“မခင်ယုံရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အရင်လို ကျန်းမာရေး မကောင်းလှတော့ အလုပ်ပျက်ရက်တွေ များပြီး ငွေအခက်အခဲ ဖြစ်နေ လို့ပါ။ လောလောဆယ် သည်းခံပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

ဦးဖိုးဒင်က အကြွေးရှင် ဒေါ်ခင်ယုံအား ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်မတတ်ပြောသည်။

ဒါကို ဒေါ်ခင်ယုံက လုံးဝလက်မခံ၊ ရန်တွေပြောဆိုကော့သည်။

“တော်တို့ ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ သူများအကြား ယူတုန်းကတော့ အဲဒီလို အခက်အခဲမျိုးတွေ စဉ်းစားကြပါလား။ အခုမှ ဘာဖြစ်သလေး။ ညာဖြစ်သလေးနဲ့ တော်တော်ကို လျှာလှည့်နိုင်လွန်းတဲ့ ဟာတွေ၊ ရှေ့နှစ်ပတ်ပြည့်လို့မှ မပေးနိုင်ရင် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားပြီး အရေးယူမယ်။

ပြီးတော့ တော်တို့ ခြံအိမ်ကိုပါ သိမ်းမယ် ဒါပဲ ကျုပ် ပြန်မယ်”

ဒေါ်ခင်ယုံသည် ထိုကဲ့သို့ ရန်တွေကြိုမ်းဝါးပြောဆိုကာ ခြံထဲမှ ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

“ဟူး . . .”

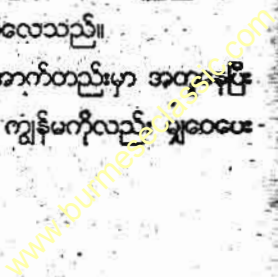
ထွက်ခွာသွားသော ဒေါ်ခင်ယုံ၏ ကျောပြင်အား ငေးကြည့် ရင်း ဦးဖိုးဒင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ပူလောင်စွာ ချလိုက်မိသလို ရင်ထဲ မှာလည်း ခြောင်းဆန်အောင် ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဦးဖိုးဒင် မည်သို့ လုပ်ရမလဲ၊ လတ်တလော မည်သည့်နည်းနှင့် မျှ ဖြေရှင်းနိုင်ရန် လမ်းစမမြင်ချေ။

“ကိုဖိုးဒင်၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဒီဒုက္ခတွေကို ဘာကြောင့် ရင်စီးခံနေရတာလဲ”

ထိုအဖြစ်အပျက်၊ ထိုမြင်ကွင်းကို အိမ်အတွင်းမှ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မွှေး မြင်တွေ့ရစဉ်အခါ ခင်ပွန်းသည် ဦးဖိုးဒင်အား ကြည့်လျက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ မျက်ရည်များ ကျလာလေသည်။

“ကျွန်မလည်း ရှင်ဇနီးပါ။ တစ်ဖိုးအောက်တည်းမှာ အထူးနုပြီး မရှိအတူ၊ ရှိအတူတူမျိုးနဲ့ အဲဒီဒုက္ခတွေကို ကျွန်မကိုလည်း မျှဝေပေး နိုင်ပါတယ်”

နေ့ပိုင်းစာအုပ်

ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်မွှေး ထိုကဲ့သို့ကြိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်ကို ဦးဖိုးဒင်ကတော့ မသိရှာချေ။

အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း စိတ်သောက ဖိစီးကာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးဒင်သည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း သိသိသာသာကြီး ချောင်ကျသွားကာ မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် ရောဂါတွေ ညစဉ်ကြုံတွေ့ ခံစားနေရခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခုလည်း ဦးဖိုးဒင်တစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း ညအိပ်ရာမဝင်ခင် ရတနာသုံးပါးအား အာရုံပြုကာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သည်။ မပျက်မကွက် ဝတ္တရားအတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ပြီးမှ အိပ်ရာစင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် အိပ်၍ကား မရ၊ အိပ်ရာပေါ် ဘယ်ညာလူးလှိမ့်ရင်း သက်ပြင်းပူတွေကို အကြိမ်ကြိမ်ချနေရသည်။

အကြွေးရှင် ဒေါ်ခင်ယုံ သတ်မှတ်ထားသော ရက်ကလည်း မကြာခင်ပြည့်တော့မည်မို့ ဦးဖိုးဒင်ယခုကဲ့သို့ ကြံရာမရဖြစ်ကာ စိတ်သောက ဗျာပါဒ မီးလောင်ကျွမ်းနေခြင်းပင်။

ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်မွှေးကတော့ သေးနားတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေလျက်ရှိသည်။

ထို့နောက် ဦးဖိုးဒင်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ ထကာ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲရှိ ကညင်ပင်ကြီးအောက်မှ ကွပ်ပျစ်သေးပေါ်သို့ ထိုင်သည်။

ယောကျ်ားပျိုများ သွေးပြစ်သွားသူ နှင့် အင်းကြယ်ပြစ်ဝမ်းများ

လကာလည်း အလွန်ထိန်ထိန်သာ လင်းလက်နေသဖြင့် လောက
ဓာတ်တစ်ခုလုံး အင်မတန်မှ ကြည်လင်ထွန်းပနေ၏။

သို့သော် ဦးဖိုးဒင်သည် “ထိုအံ့လှ၊ ထိုခံစားမှုများကို ရင်ထဲ
မသွင်းနိုင်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော သက်ပြင်းအပူများနှင့်သာ ညအလှ
များကို ဖျက်ဆီးပစ်နေရလေ၏။”

ထို့နောက် အိပ်ရာထဲမှာသာ ပြန်လှဲအိပ်လိုက်၏။

ပထမတော့ အိပ်မရ။ ညဦးအတော်နက်လေမှ ညစဉ်အိပ်ရေး
ပျက်ထားသည့် ဒဏ်တွေကြောင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မှေးခဲအိပ်ပျော်
သွားပုံရသည်။

“အဘ ဖိုးဒင် အဘဖိုးဒင်”

ထိုစဉ်မှာ ဦးဖိုးဒင်နားဘေးသို့ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ဦးက လာခေါ်
နေသည်။

“အဘ ဖိုးဒင်ထပါဦး၊ အဘဖိုးဒင်ကို ကျွန်တော်လာခေါ်တာ”

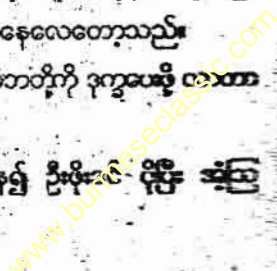
ဦးဖိုးဒင် အိပ်ပျော်နေရာမှ ခေါ်သံကြောင့် လန့်နိုးသွားသည်။
ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဖိုးဒင် အလွန်အံ့ဩကာ မျက်လုံးပြူး ထိတ်လန့်
သွားရလေ၏။

“ဟင် မြေကြီး မြေကြီး”

ဦးဖိုးဒင် ရုတ်တရက် အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲကုန်းထလိုက်ပြီး
အထိတ်တလန့်နှင့် လက်ညှိုးတထိုးထိုး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ အဘဖိုးဒင်ရယ်၊ အဘတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လာတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ကူညီပေးမလိုပါ”

မြေကြီးက လူလို စကားပြောနေ၍ ဦးဖိုးဒင် ဖိုဗို အံ့ဩ

ရေတံတိုင်းခေါ်

မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။

ထိုအချိန်မှာ မြွေကြီးက သဘောပေါက် နားလည်ဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် အခုလို လူတွေအတိုင်း စကားပြောနိုင်တာလည်း အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝတစ်ခုက ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဒါနအကျိုးဆက်တစ်ခုကြောင့် အခုလို လူတွေအတိုင်း စကားပြောနေနိုင်ခဲ့တာပါ”

ဒီတော့မှ ဦးဖိုးဒင်သည် အံ့ဩစိတ်၊ ကြောက်စိတ်များ အနည်းငယ်ပြေကာ ရောမမြွေကြီးဘေးသို့ အသာတိုးကပ်သွားသည်။

သို့သော် သိပ်ယုံကြည်လို့ မရသေး။

“အသက်ကို မှန်မှန်ရှာပြီး စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထားနေပါ အဘဦးဖိုးဒင်၊ ကျွန်တော် အဘဆီလာချင်နေတာ၊ ကူညီချင်နေတာကြာပါပြီ ဒါပေမဲ့ အချိန်အခါမကျသေးတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ လာမရခဲ့ဘူး။

အခု အဘတို့မှာ ရှိနေတဲ့အခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားအောင် ကျွန်တော် ကူညီပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ။ အဘတစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ရောမမြွေကြီးစကားအဆုံးမှာ ဦးဖိုးဒင် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားပြန်သည်။

လိုက်သွားရကောင်းနိုးနိုး၊ မလိုက်ရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေပြန်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ အဘဦးဖိုးဒင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ကို ဘာမှကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ လာ လာ အဘ၊ အချိန်သိပ်

မရှိဘူး။ မိုးလင်းသွားရင် အဘတို့ကို ကျွန်တော် မကျညီနိုင်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဒီတော့မှ ဦးဖိုးဒင်သည် ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ မြွေကြီးခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့လေတော့၏။

မြွေကြီး ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဦးဖိုးဒင်လိုက်ပါလာရင်း ချွေးများပြန်လာသည်။ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ထားသည့် ဒဏ်တွေကြောင့် မောပန်းလာသည်။

“လာ အဘဦးဖိုးဒင်၊ ကျွန်တော့် ကျောပေါ်ကို တက်ပြီးလိုက်ခဲ့ပါ”

မြွေကြီးသည် ဦးဖိုးဒင်၏ အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားသဖြင့် ဦးဖိုးဒင်အား ကျောပေါ်သို့ တင်ကာခေါ်ဆောင်သွား၏။

တောင်ကုန်းတစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မြွေကြီးသည် ဦးဖိုးဒင်အား ကျောပေါ်မှ အသာချကာ ပြောလိုက်သည်။

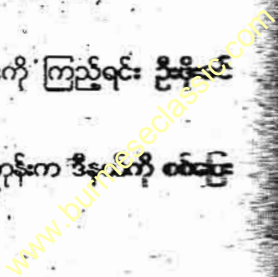
“အဘ ဦးဖိုးဒင်၊ ဒီစေတီလေးကို သိတယ် မဟုတ်လား”

ဦးဖိုးဒင် အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ မြွေကြီး၏ အမေးကိုလည်း ဖြေကြားလိုက်သည်။

“သိတော့ သိပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစေတီလေးဟာ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလတည်းက တည်ရှိပြီး ဘယ်သူတည်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ကြဘူး”

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ စေတီလေးကို ကြည့်ရင်း ဦးဖိုးဒင် ဆက်ပြောလာသည်။

“အဲ လူတချို့ ပြောဖူးတာတော့ ဟိုတုန်းက ဒီနေ့ကို စစ်ဖြေ

နတ်ပုဂံ၏အင်

အထူး နောက်လာကြတဲ့ ကုန်သည် လင်မယားနှစ်ဦးနဲ့ သူတို့သားလေး ဒီစောင်ကုန်းလေးမှာ ရက်လအတန်ကြာ နားခိုအောင်းခဲ့တယ်တဲ့”

ဦးဖိုးဒင်က မောသွားဟန်ဖြင့် ခေတ္တရပ်ကာ အသက်မှန်မှန် ရွာသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီမှာပဲ သူတို့သားလေးဟာ တစ်လမ်းလုံး စစ်ဘေးနဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် အပြင်းဖျားပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရ ရှာတယ်တဲ့။

“ပြီးတော့ သေဆုံးသွားတဲ့ သူတို့သားလေးအတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ပြီး သွားလေသူ သူတို့သားလေး ဘဝကူးကောင်းဖို့ သူတို့မှာပါလာ တဲ့ ပစ္စည်းတချို့တစ်ဝက်ကို ထုခွဲပြီး ဒီရွာသူရွာသားတွေ အကူအညီ နဲ့ပဲ ဟောဒီ တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ဒီစေတီလေး တည်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုကြတယ်”

“အဲ နောက်ဆုံးတော့ ရင်နှင်စရာကောင်းလောက်အောင် အဲဒီ ကုန်သည်လင်မယားလည်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ပြီး ဒီစေတီလေးဘေးမှာ ကွယ်လွန်သွားကြတယ်လို့လည်း သိရပြန်တယ်”

“အဘိုးဒင် ပြောတာတွေဟာ အကုန်လုံး အမှန်တွေချည်း ပါပဲ။ ပြောရရင်တော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ အဘိုးဖိုးဒင်ရယ်”

မြွေကြီးက ထူးဆန်းစွာ ဆိုလိုက်သဖြင့် ဦးဖိုးဒင် တအံ့တသြ ဖြစ်သွားမိလေ၏။

“တစ်ချိန်က အပြင်းဖျားပြီး သေဆုံးသွားတဲ့ ကုန်သည် လင်မယားရဲ့သားဟာ ကျွန်တော်ဖြစ်နေခဲ့သလို အဲဒီကုန်သည်လင်မယား ဟာ ဘယ်သူဖြစ်မယ် ထင်သလဲဟင်”

ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမကြီးများ

မြေကြီး၏ အမေးကို ဦးဖိုးဒင်က စိတ်ဝင်စားရှိရင်း ခေါင်းယမ်း ဖြေလိုက်သည်။

မြေကြီးခင်ဗျာ ဦးဖိုးဒင်အား ကြည့်နေရင်းမှ မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျလာရင်း ။

“အဲဒီသူတွေဟာ အဘ ဦးဖိုးဒင်တို့ အခု လက်ရှိ ဇနီးမောင်နှံပါပဲ”

“ဟင်”

မြေကြီး၏ စကားအဆုံးမှာ ဦးဖိုးဒင် အလွန်အမင်းပင် မအံ့သြ သွားကာ မထင်မှတ် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။

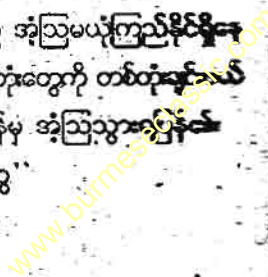
“ကဲပါ အဘဦးဖိုးဒင်ရယ်၊ ဒါတွေကို နောက်မှ ပြောကြတာ ပေါ့၊ အခု အရေးကြီးတာက ယခင် ဘဝဟောင်းက မိဘတော်စပ်ခဲ့တဲ့ အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့ပါ”

“ကဲ ကဲ အဘဦးဖိုးဒင်၊ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ဟိုစေတီ လေးဘေး ညောင်ပင်ကြီးအောက်က ကျောက်တုံးတွေကို ဖယ်ကြည့်လိုက် ပါ”

မြေကြီးပြောသလိုပင် ဦးဖိုးဒင်သည် အံ့သြမယုံကြည်နိုင်စွမ်း နှင့် သော်လည်း ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှ ကျောက်တုံးတွေကို ဖယ်ကြည့် လိုက်သည်။

မြေကြီးပြောသလိုပင် ဦးဖိုးဒင်သည် အံ့သြမယုံကြည်နိုင်စွမ်း နှင့် သော်လည်း ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှ ကျောက်တုံးတွေကို တစ်တုံးချင်းမှ ထုတ်ရွှေ့လိုက်သည့်အခါ ဦးဖိုးဒင် အင်မတန်မှ အံ့သြသွားပြန်၏။

“ဟင် ရွှေ ရွှေဒဂါးပြားတွေ”

နတ်ပိတ်ခေတ်

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေဟာ ဘဝဟောင်းက အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေပါ”

“လူ့ဘဝ ပြန်ရောက်ရှိလာတဲ့အခါ အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ပြန်အပ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်ဆန္ဒပြည့်ဝသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒီဘဝတွေအပေါ် စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ သေဆုံးသွားတာဆိုတော့ မြွေကြီးဘဝနဲ့ ပဲ ဒီစေတီလေးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်”

ဝမ်းနည်းသံစွက်နေသော မြွေကြီး၏ စကားတို့ကို နားထောင် ရင်း ဦးဖိုးဒင် စိတ်ထိခိုက်လာရသည်။

“ပြီးတော့ အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ ဟိုးယခင်ဘဝဟောင်းက ကျွန်တော်တို့ သားအမိ သားအဖသုံးယောက် ဒီနေ့ ဒီအချိန်၊ တစ်ထပ် တည်းကျ ဆုံစည်းရမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့ရတာ ၊

ကျွန်တော်လည်း မကြာခင်အချိန်မှာ လူ့ဘဝ၊ လူ့လောက ထဲကို ရောက်ရှိတော့မှာပါ။

ဒီစေတီလေးမှာပဲ ကျွန်တော်အတွက် ရည်စူးပြီး အဘတို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု အမျှအတန်းပေးရင်တော့ ကျွန်တော် ဘဝကျွမ်းမြန် မှာပါ”

မြွေကြီးသည် ဦးဖိုးဒင်အား အစအဆုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ နှင့် ရှင်းပြလေသည်။

“စိတ် စိတ်ချပါ သားရယ်၊ အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံ သားကို ကုသိုလ်ပြု အမျှအတန်း ပေးပေးပါမယ်ကွယ်”

ဦးဖိုးဒင်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မြွေကြီးအား သားဟု ခေါ်လိုက်မိသလို ယခင်ဘဝဟောင်းမှ သားအဖြစ် တော်လှန်ခဲ့ဖူးသည့်

ယောကျ်ားပျိုများ ငွေပြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြစ်ရပ်ပန်းများ

မြွေကြီးအား ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များပင်ရစ်ဝဲလာလေတော့၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘရယ်၊ အဘ သားရယ်လို့ ခေါ်လိုက် တဲ့အတွက်၊ အသိအမှတ်ပြုလိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်၊ ဒီရွှေဒင်္ဂါပြားတွေကို အဘတို့ လိုအပ်သလိုသာ သုံးစွဲနိုင်ကြပါတယ်။

ကဲ-ဖိုလင်းတော့မယ် အဘ၊ အဘလည်း အိမ်ပြန်ပါ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

မြွေကြီးပြောသည့်အတိုင်း ဦးဖိုးဒင်အည် မည်သည့်စကားမျှပင် မပြောတော့၊ တစ်သဝေမတိမ်း လှုပ်ဆောင်နေရ၏။

ထို့နောက် မြွေကြီးသည် ဦးဖိုးဒင်အား လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးပြီး တောထဲသို့ဝင်ရောက်ကာ မျောက်တွယ်သွား လေတော့သည်။

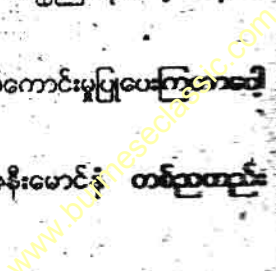
ဦးဖိုးဒင် ၎င်းကြုံတွေ့ မြင်မက်လိုက်ရသည့် အိမ်မက်အကြောင်း အား ဇနီးကို ရှင်းပြလိုက်သောအခါတွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မွှေးကလည်း။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ကိုဖိုးဒင်ရယ်၊ ကျွန်မလည်း အိမ်မက်ထဲ မှာ မြွေကြီးတစ်ကောင် ကျွန်မတို့နဲ့ အတူလာနေပါရစေဆိုပြီး အိမ်မက် မက်တယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ တကယ့်ကို ထူးဆန်းတာပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဘဝဟောင်းက သားတော်စပ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီမြွေကြီးကိုတော့ သနားဆီ တယ်ကွာ”

“သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပေးကြတာပေါ့ ရှင့်”

ထို့နောက်တွင် ဦးဖိုးဒင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ တစ်ညတည်း

နတ်ပါဏ်းဇော်

အတွင်း၌ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်များသည် တစ်ရွာလုံး ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ဖြစ်ကာ လူဝင်လူထွက်များပြား လာခဲ့၏။

ဦးဖိုးဒင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ထိုရွာတွင် အကြွေးများကျေလည်သွားသည့်အပြင် ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် နေထိုင်နိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဦးဖိုးဒင်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ အိပ်မက်ထဲမှ ကောင်းကျိုးပြုခဲ့သော မြွေကြီးအတွက်ရွည်စူးကာ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိစေတီလေးကို အသစ်ပြုပြင်မွမ်းမံသည်။ အမျှအတန်း ပေး၍ သာဓုခေါ်စေသည်။

တစ်နှစ်ကျော်ကျော်တွင် ဦးဖိုးဒင်၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မွှေး တစ်သက်လုံး သားသမီးမရှိခဲ့ဘဲ ယခုအသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ့်နှာနီးမှပင် သားယောက်ျားလေးတစ်ဦး ထူးခြားစွာ မွေးဖွားခဲ့လေ၏။

ထိုကလေးသည် အိပ်မက်ထဲမှ လူဝင်စား မြွေကြီးဟု ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်လုံး အယုံအကြည်ရှိကြသလို ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်မြောက်ပြီး ဘဝဟောင်းက သားဖြစ်သူနှင့်လည်း ဒီဘဝ၌ ပြန်ဆုံဆည်းရခြင်းမှာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လေးလေးနက်နက် ဦးထိပ်ဖိုးခဲ့သော ရတနာသုံးပါး၏ လက်တွေ့ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြစ်ကြောင်း ဦးဖိုးဒင် သိလိုက်လေတော့သတည်း။

ရတနာတံခွန်မဂ္ဂဇင်း

www.burmeseclassic.com

ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကြီးကြောင့် မြန်မာပြည်တွင် လွန်မြို့ကို လွန်စွာမှ လူသိများလှ၏။ ထိုအတူ လွန်မြေသည် ကျွန်ုပ်နှင့် သိပ်စိမ်းလှသည်တော့ မဟုတ်။ မြန်မာပြည် စစ်အတွင်းကာလက ဖက်ဆစ်များကို တိုက်ထုတ်ရင်း ထိုအရပ်၊ ထိုဒေသသို့ ကျွန်ုပ် အပါအဝင် ခဲဘော်ခဲဘက် သွေးသောက်များဖြစ်ကြသော မိတ်ဆွေကြီး ကပ္ပိယသီလ၊ ကပ္ပိယ ကံကောင်းတို့နှင့်အတူ နှစ်ကြိမ်မျှ ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသော အရပ်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုစဉ်ကတော့ ယခုသုံးကြိမ်မြောက် ရောက်ရှိရသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့်မတူ။ ကျွန်ုပ်သည် စစ်ကြီးပြီးကတည်းက မြန်မာပြည် အထက်အောက်ကျန် ၈၈ ဘီစီ၊ လှည့်လည်ခြင်း၌သာ မွေ့လျော်ခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် ယခုလည်း ပုပ္ဖား၊ စစ်ကိုင်း၊ မကွေးမှတစ်ဆင့် လွန်မြေ သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော အရပ်သည် လွန်မြို့နယ်အတွင်းရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း။ ထိုကျောင်း၌ ရှေးဟောင်းစေတီတော်ကြီးတစ်ဆူရှိသဖြင့် ထိုစေတီကြီးတွင် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ကြာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ကျွန်ုပ် တည်းခိုနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထောင့်ပျံများ ခွေဖြစ်သွားသူနှင့် သန်းကျယ်ပိုင်ပိုင်များ

“ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော် ဒီကျောင်းမှာ တည်းခိုပြီး စေတီကြီးမှာ ခုနစ်ရက် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းဝင်ချင်လို့ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

ဟု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံ၌ ကျွန်ုပ် လျှောက်ထားခွင့်ထောင်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ဆရာတော်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် လက်ခံခွင့်ပြု၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သော သုံးရက်မြောက်ည သန်းခေါင်ယံတွင် လွန်စွာမှ ထူးဆန်းသော အဖြစ်ကို အံ့သြစွာကြုံရတော့၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ်သတိပဋိတိ ထုံးစံအတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းကိစ္စများ ပြီးမြောက်၍ စေတီကြီးနှင့်မနီးမဝေးရှိ အတော်ကလေး အိုးမင်းယိုယွင်းနေသော ဇရပ်တစ်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ အနားယူအိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် အိပ်မက်ထဲ၌ ထိုအဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် ကြုံရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

“ကပ္ပိယကြီးရှင် ကျွန်မကို ကူညီပါ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကပ္ပိယကြီး ကူညီပေးမှ ကျွန်မ ချမ်းသာရတော့မှာပါ”

အထက်ပါကဲ့သို့သော မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦး၏အသံကို ကျွန်ုပ် အိပ်စက်ရာ ဇရပ်ခေါင်းရင်း၌ အဆက်မပြတ် ကြားလိုက်ရသော်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာပြီး အသံလာရာသို့ ဖူးစိုက်လိုက်သည့်အခါ အသံက ပီပီသသဖြင့် ပို၍ကျယ်လောက်လာတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အပြင်မှာလည်း တကယ်ဖြစ်နေထေ့သည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကပ္ပိယကြီးရှင် ကျွန်မကို တူညီ

နတ်ပိရမ်းခေတ်

ပေးပါ။ ကျွန်မ မကြာခင် ဒုက္ခရောက်ရပါတော့မယ်”

မိန်းမပျိုလေးအသံက သနားစဖွယ် ငိုသံစွက်နေသည်။ ကျွန်ုပ် မည်သို့မှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှထရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဇရပ်ခေါင်းရင်းရှိ ပြတင်းချပ်ကို ‘ဝုန်း’ခနဲ ဖွင့်လိုက်လေသည်။

မည်သည့်အရိပ်အယောင်သော်မျှမတွေ့။ ညကလည်း လပြည့် ညဖြစ်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် အရာဝတ္ထုအားလုံးတို့ကို သဲကွဲစွာမြင်ရသော်ငြား လူနှင့်တူတာဆို၍ ဘာမျှမရှိ။ အတော်ကလေး ထူးဆန်းစရာ ပါပေး။

“ကပ္ပိယကြီး ကျွန်မကို ကူညီပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ ဒုက္ခကို ကယ်တင်ပေးပါဦး။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

အသံလာရာသို့ ကျွန်ုပ် အသေအချာ စူးစိုက်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အိပ်စက်တည်းခိုရာဇရပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိပြီး နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ထိုသရက်ပင်ကြီးအား ရွာသားတစ်စုဖြင့် ခုတ်လှဲနေကြခြင်းရှိ၏။ ဆိုရလျှင် သရက်ပင်ကြီးသည် သက်တမ်းရှည် အပင်ကြီးဖြစ်နေသည့်အပြင် ထိုအပင်ကြီး၏ ကိုင်းတက်များမှာ ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ် အုပ်မိုးလျက်ရှိနေပြီး လေတိုက်၍ ကြွေကျသော သစ်ရွက်တို့ကြောင့် မိုးရာသီတွင် ကျောင်းခေါင်မိုးသွပ်ပြားများ ပျက်စီးနိုင်သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရှိ၍ ထိုကဲ့သို့ ရွာသားတစ်စုဖြင့် ခုတ်လှဲနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိထားလေ၏။

ယခု ထိုသရက်ပင်ကြီး အောက်မှလာသော မိန်းမပျိုလေးဘဦး၏အသံ။ နေရာမလွဲနိုင်။ ပြီးပေ့ ၊ ထိုမိန်းမပျိုလေးကား မည်သူနည်း။

ကျွန်ုပ် ကပ္ပိယဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဤအရပ်၌ မည်သူ့မျှ အသိမပေးထားပါဘဲနှင့် မည်သို့ကြောင့် သိနေရသနည်း။ အံ့ဩစရာကောင်းနေတာတော့ သေချာသည်။

“နေစမ်းပါဦး မိန်းကလေး။ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို ဘာကြောင့်သိနေရသလဲ၊ ပြီးတော့ မင်းမှာ ဘယ်လိုဒုက္ခအန္တရာယ်တွေ ကြုံနေရလို့ အကူအညီတောင်းတာလဲ”

လူရိပ်လူယောင် မမြင်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်က အသံပြု၍ မေခွန်းပေါင်းများစွာကို မေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုလေးက ငိုသံစွက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြလာလေတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ အစအဆုံး ရှင်းပြပါမယ် ကပ္ပိယကြီး ရှင့်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မတာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျိန်စာ သင့်ခံထားရတဲ့ ဝိညာဉ်လောကသားတစ်ဦးပါ။ ဘာကြောင့် ကျွန်မ ဒီလို ကျိန်စာသင့်ခဲ့ရသလဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့ပေါ့။ အခု ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကြီး မနီးမဝေးမှာ ဘုရားပူးရောက်လာတဲ့ စားဖားကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီဖားကြီးကို အရှင်ဖမ်းပြီး သစ်ခေါင်းတစ်ခုထဲမှာ ပိတ်ဆို့ထားမိခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက ကျွန်မဟာ ကလေးအရွယ်ဆိုတော့ ရှေ့ဖြစ်လာမယ့်ဆိုးကျိုးတွေကို ဘာမှမစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး။

ဒါနဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ အရှင်ဖမ်းထည့် ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ အဲဒီဖားကြီးကို သတိရပြီး ကစားဖို့ထုတ်ကြည့်တဲ့အခါ လုံးဝအသက်ရှို့တော့ဘူး။ အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်မ အပြင်းဖျားပြီး အိပ်မက် မက်တော့တာပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မ အရှင်ဖမ်းပြီး သစ်ခေါင်းထဲမှာ ပိတ်သတ်သလို

ဓနုတ်ပါးထီးဇော်

ဖြစ် သွားခဲ့တဲ့ အဲဒီဇာတ်ကြီးဟာ ကျွန်မကို မကျေမနပ်နဲ့ ကျိန်စာဟိုက် တော့တာပဲရှင်၊ သူ့ကို အခုလို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မလည်း အခုလိုဘဝမျိုးနဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ မကြာခင် ပြန်ခံစားရ လိမ့်မယ်လို့ ကျိန်စာတိုက်ပြီး အိပ်မက်ထဲကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မလည်း မကြာခင်မှာ ဘယ်သမားတော်၊ ဘယ် ဆေးဝါးမှ မတိုးဘဲ အစားအသောက် စားမရ၊ အသက်ရှူမဝဖြစ်ပြီး သေဆုံးခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒီလို သေဆုံးတဲ့အခါမှာပဲ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း အခုလိုညာဉ်ဘဝမျိုးနဲ့ ကျွန်မ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားနေရတာ ပဲရှင်၊ မကြာခင် ကျွန်မဒုက္ခ အကြီးအကျယ်ရောက်ရတော့မယ့်အတွက် ကပ္ပိယံကြီးဆီမှာ အသနားခံပြီး အခုလိုအကူအညီ တောင်းခြင်းဖြစ် ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကပ္ပိယံကြီးကို ဘာကြောင့် ကျွန်မ သိရသလဲဆိုရင် ဒီရောက်ကတည်းက ကပ္ပိယံကြီးဟာ သုံးဆယ့်တစ်သံ့ ဝေနေယျာများ အတွက် မေတ္တာပို့လွှတ်နေတော့ အဲဒီမေတ္တာဓာတ်ကြောင့် ကျွန်မ အခုလို သိရှိပြီး အကူအညီတောင်းနိုင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။

ဟု မိန်းမပျိုလေးသည် သူမ၏ ယခုကဲ့သို့ ခံစားရောက်ရှိ နေသော ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် တကွ ကျွန်ုပ်ကို ကြိုသိခြင်း အကြောင်းပါ အပြည့်အစုံရှင်းပြလာသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ဇာတ်ရေလည် သဘော ပေါက်သွားတော့သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ် ယခုကြုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်အပျက် များအနက် လှုပ်မြင် အသံသာကြားနေခြင်းအတွက် များစွာ အံ့ဩနေမိ သည်မှာ ငြင်းဆို၍မရ။ အင်မတန်မှ ထူးဆန်းလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် အနိမိန်းမပျိုလေးသည် မည်သည့်နေရာတွင်

ရှိနေပါသနည်း။ ထိုမေခွန်းက ပို၍စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေပြန်တော့၏။

“ကောင်းပြီ၊ မိန်းကလေး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါဘယ်လိုကူညီ ပေးရမလဲ၊ ပြီးတော့ မင်းဘယ်မှာရှိနေသလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်သည့်အခါ မိန်းမပျိုလေး က နဂိုအတိုင်းသာ အသံပေးပြီး ရှင်းပြလာတော့သည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်၊ ကပွိယကြီးရှင်၊ ကျွန်မဟာ အခုချိန်မှာ ရှုပ်သဏ္ဍန် ပြလို့မရနိုင်ပါဘူး။ အသံနဲ့သာ ဆက်သွယ်လို့ပဲရပါတယ်။ ကျွန်မ ရှိနေတဲ့နရာက ကပွိယကြီးအခုမြင်နေတဲ့ သရက်ပင်ကြီးထဲမှာ ပါ။ အခု အဲဒီသရက်ပင်ကြီးကို ကျောင်းခေါင်မိုးနဲ့မလွတ်ဘဲ သစ်ရွက် ကြွေတာ ပျက်စီးမှာပီးလို့ဆိုပြီး ရွာသားတစ်စု ခုတ်လှဲနေကြတာ တစ်ဝက် ကျော်ကျော်ရောက်နေပါပြီ။ သူတို့ ခုတ်လှဲကြတဲ့ ခုတ်ရာတည်တည်မှာ ကျွန်မ ရှိနေပါတယ်။ ဧည့်ဆက်ပြီး သူတို့ သစ်ပင်လဲတဲ့အထိ ခုတ်လှဲကြ တာနဲ့ ကျွန်မ ဦးခေါင်းလည်း ပြတ်သွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မကြာခင် သေရတော့မှာမို့ ရွာသားများကို တွားဖြစ်ပေးဖို့ ကပွိယကြီးထံမှာ အသံနားခံ အကူအညီတောင်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကပွိယကြီး ကူညီပေး ပါနော်”

သည်တော့မှ မိန်းမပျိုလေး ရှင်းပြလာမှုနှင့်အတူ လက်ရှိလူ သားများ ခုတ်လှဲလက်စရှိဆဲ သရက်ပင်ကြီး အခြေအနေတို့အား သတိပြုမိလေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သောနေ့က ရွာသားများ ထိုသရက်ပင်ကြီးအား ဆက်လက်ခုတ်လှဲကြရာတွင် တစ်ဝက်သာ ခရီးရောက်ခဲ့ကြ၏။ နောက်နေ့ မှ ဆက်လှဲကြမည်ဟု ပြောကြ၍ ကျွန်ုပ် ထိုကဲ့သို့သိရှိလာခြင်းဖြစ်ပေ

ဇနတ်ပါးစား

သည်။

ပြီးတော့ ထိုသရက်ပင်ကြီးကို မြေပြင်မှ နှစ်တောင်မှ ခွာပြီး ခုတ်လှဲနေကြခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် မြင်တွေ့ရလေသည်။

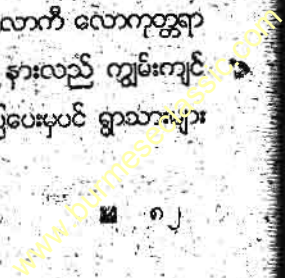
“မင်းကို ငါကူညီပါ့မယ် မိန်းကလေး၊ အခု ခုတ်လှဲစနေရာ ကနေ အပေါ်တစ်တောင် ထပ်ပြီးတိုးလိုက်ရင် အန္တရာယ်က မင်းလွတ်ပြီ မဟုတ်လား။”

ဟုမေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုလေးက ဖမ်းသာစွာ ဖြင့် -

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ လွတ်ပါတယ် ကပ္ပိယကြီးရှင်၊ ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကပ္ပိယကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း ကျွန်ုပ် မမေ့ပါဘူး။”

ပြောပြီး မိန်းမပျိုလေးလည်း ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ကာ အသံများ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့ရောက်သောအခါ ထိုသရက်ပင်ကြီးအား ဆက်လက်ခုတ်လှဲကြမည့် ရွာသားများနှင့်တကွ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံ၌ ညကကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်အတိုင်း ရှင်းပြလျှောက်ထားလိုက်သောအခါ အားလုံး အံ့သြကြသည်။ ပထမတော့ ကျွန်ုပ် ရှင်းပြသည့်အတိုင်း မယုံကြည်ကြပါ။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်ုပ် အကြိမ်ကြိမ် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်အောင် ရှင်းပြ တားမြစ်နေခြင်းကြောင့် ကံကံ၏အကျိုးနှင့်တကွ လောကီ လောကုတ္တရာ သံသရာဘုံသားတို့၏ ဆက်စပ်မှုလမ်းစဉ်များကို နားလည် ကျွမ်းကျင် နေသော ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကိုယ်တိုင်ရှင်းပြပေးမှပင် ရွာသားများ လက်လျှော့သွားကြတော့သည်။

ယောကျ်ားပြစ်မှား ငွေးပြစ်ထွားသူ နှင့် အန်ကြယ်ပြစ်လုပ်မှုများ

ထို့နောက် ရွာသားတို့သည် ထိုသရက်ပင်ကြီးအား ကျွန်ုပ်ပြု
သောနေရာမှပင် အသစ်တစ်ဖန် ခုတ်လှဲရာတွင် မူလနေရာမှ အပေါ်
တစ်တောင်ထက်တိုးလျက် ခုတ်လှဲကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သရက်ပင်ကြီးလဲပြီ
ကုသွားတော့သည်။ ထိုသရက်ပင်ကြီး လဲပြီသွားပြီးနောက် ကျန်ရှိခဲ့သော
အငုတ်ကို ရွာသားတို့အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပြီး တဖြည်း
ဖြည်း အတွင်းထဲသို့ ဖဲ့ယူကြည့်သောအခါ မြေပြင်မှ အပေါ် နှစ်တောင်
ခန့်တွင် သက်ရှိဖားတစ်ကောင်နှင့် ခွဲခြားမရအောင် တူလှသော
လက်တစ်ဝါးခန့်ရှိ သစ်ရှပ်ဖားတစ်ကောင်ကို ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ တွေ့ရှိရ
လေတော့၏။

သို့ဖြင့် ညသို့ရောက်သောအခါ ဝိညာဉ်လောကသား မိန်းမပျို
လေးတစ်ဖြစ်လဲ ကျိန်စာသင့် သစ်ဖားရှပ်လေးသည် အိပ်မက်ထဲတွင်
ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ရောက်ရှိလာပြီး အောက်ပါအတိုင်း
ပြောဆိုပြန်ပါသည်။

“ကျိန်စာသင့်ဘဝက လွတ်မြောက်ခါနီးမှာ အခုလို ကျွန်မ
အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကပ္ပိယကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ကပ္ပိယကြီး အခုလို ကျွန်မအသက်ကို အလွယ်တကူ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့
တာလည်း အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကပ္ပိယကြီးဟာ မေတ္တာ
သီလ၊ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူပိုလို့ အခုလိုကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် ကပ္ပိယကြီး ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်အသက်ဟာ တန်ဖိုးရှိသော
ကပ္ပိယကြီးရဲ့ ဂန္ဓ ဘရီသရီးစဉ်အတွက်လည်း အကျိုးရှိအောင် ကျေးဇူး
ပြန်ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာ ဘကို လွှဲပြောင်း ပြည်တော်ပြု

ဓနုတ်ပါးတီးဇော်

ဘုရားကြီးမှာ သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဘဝကူးသွားတော့မှာပါ။ ကပ္ပိယ
ကြီးကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြောဆိုပြီး မိန်းမပျိုလေးတစ်ဖြစ်လဲ
သစ်ဖားရှုပ်လေး အိပ်မက်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်မက်မှလန့်နိုးနိုးချင်း ကျွန်ုပ်၏အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲ
ပေါ်၌ ညက်တင်ထားခဲ့သော သစ်ဖားရှုပ်လေးမှာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံး
သွားကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

“ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်ပါစေ” ဟု ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းပေး
ပြီး နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်အလင်းရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ခုနစ်ရက်
မြောက် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းသည်လည်း အောင်မြင်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျောင်း
ထိုင်ဆရာတော်နှင့် ရွာသူရွာသားတို့အား နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်ုပ် ခရီး
ထွက်ခွာခဲ့လေတော့သတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ လွန်မြို့မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်ကို
အခြေခံ၍ ရေးဖွဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ထူးဆန်းသော အစိုးအို နှင့် ကျွန်ုပ်၏ တိကြွမှု

(၇)

ဆင်မှတ်မထားပြန်သော အတိုးစို၏ စကားများကြောင့်
 စုနုကစိတ်မနှံ့သူဟု ယူဆထားမိသော
 ကျွန်ုပ်၏ သံသယစိတ်တို့မှာ
 ရှုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်
 တကယ်ကို အံ့ဩဖွယ်ပါကား

နေဝယ်ထားလေ

တစ်ညနေခင်း၌ လွန်စွာမှ ဆင်းရဲချို့တဲ့ပုံရသော အဘိုးအို တစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းဆိုင်လေးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်ကလေးကို စားသုံးသူပြတ်သွား သောကြောင့် အားလုံး စွက်ယောက်ပန်းကန်များ သိမ်းဆည်းနေဆဲပင် ရှိသည်။

သို့သော် ထိုအဘိုးအိုအား ကျွန်ုပ် စမြင်တွေ့လိုက်ရစဉ်ကတည်းကပင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်နှလုံးတို့အား သိမ်းကျုံးယူလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားရပြီး ထိုအဘိုးအိုကို အဆင်သင့်နေရာပေးလိုက်မိသည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်ပိတ်ပြီးဆိုကတည်းက မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အဝင်ခံလေ့မရှိတော့။ “ဆိုင်ပိတ်သွားပြီ ကျေးဇူးပြု၍ နောက်ရက်မှ လာရောက်သုံးဆောင်ပါ” ဟု ခပ်တင်းတင်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလွှတ်လေ့ရှိသည်။

ယခုတော့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသည်။ ထိုအဘိုးအိုအား မနှင်ရက်သည့်အပြင် နေရာထိုင်ခင်းပါ ကြည်ကြည်သာသာ တက်တက် ကြွကြွ ပေးလိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ဆိုင်၌ အမှုထမ်းလူငယ်လေးနှစ် ယောက်နှင့် အချက်အပြတ်၊ မီးဖိုချောင်ကိစ္စအတွက် အားလုံးဆိုင်ရာ ငှားထားသော မမယ်စီနီသည် ကျွန်ုပ်အားကြည့်ကာ အလွန်အံ့ဩနေ ကြချေသည်။

www.burmeseclassic.com

ယောကျာ်းပြစ်မှား ခွေးဖြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြစ်လုပ်မှုများ

“အဘိုး အေးအေးဆေးဆေး အမောဖြေပါဦး။ ပြီးမှ အဘိုး အလို့ရှိရာသာ မှာပြီးသုံးဆောင်ပါ”

ကျွန်ုပ် ထိုကဲ့သို့ ဖော်ရွေလှိုက်လှဲစွာပြောလိုက်သည့်အခါ အဘိုးအိုသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်ကြည့်လျက်ပြုံးသည်။

“ဒါနဲ့ အဘိုး ဘယ်အရပ်ကလာခဲ့ပါသလဲ။ စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့နော် အဘိုး”

အဘိုးအိုသည် မည်သည့်စကားမျှ မဟုတ်ဘဲ တစ်ဆိုင်လုံး ကို ဝှေ့ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်က မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲပြုလိုက်သဖြင့် ဆိုင်အမှုထမ်း လူငယ်လေးနှစ်ဦးနှင့် မမယ်စိန်တို့ ဆိုင်အတွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား ကြသည်။

“အဘိုး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောလို့ရပါပြီ”

“ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် အဘိုးအိုသည် အလွန်နားလည်ရခက် သော အမူအရာတစ်မျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လာရင်း ဆိုလေသည်။

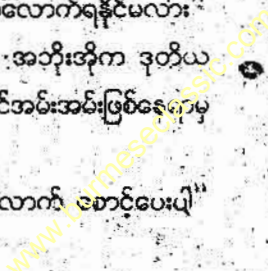
“ရေတစ်ခွက်ပဲ သောက်ချင်တယ်”

ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ထားသလို စကားမျိုးမဟုတ်လာသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ပို၍ပင် အဘိုးအိုအပေါ် အထူးအဆန်း ဖြစ်မိသွားလေ၏။

“မောင်ရင် ကျုပ်အတွက် ရေတစ်ခွက်လောက်ရနိုင်မလား”

ကျွန်ုပ် စဉ်းစား အတွေးလွန်နေစဉ်မှာ အဘိုးအိုက ဒုတိယ အကြိမ်ထပ်မေးလိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေရာမှ အသိဝင်သွားရတော့သည်။

“ရဲ့ ရပါတယ် အဘိုး။ အဘိုး ခေတ္တလောက် စောင့်ပေးပါ”

စနယ်ပါးထီးဇော်

ကျွန်ုပ်က ပြောပြီး ဆိုင်ရှေ့ထောင့် ရေအိုးစင်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားပြီး ရေအိုးထဲမှ ရေမှတ်ခွက်အပြည့်ခပ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အဘိုးအိုအား တစ်ဖက်တစ်ဖက် ပေးလိုက်လေ၏။

“အဘိုး ရော့၊ ကြိုက်သလောက် သောက်ပါ။ လိုအပ်ရင်လဲ ထပ်ပြောပါ”

အဘိုးအိုက ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ ရေမှတ်ကိုယူကာ တည်ငြိမ်စွာ သောက်သည်။ တစ်မှတ်လုံး အကုန်ပသောက်ဘဲ တစ်ဝက်မျှချန်ထားပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ပြန်ပေးလာလေ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ ရေတစ်ဝက်ကို မောင်ရင် သောက်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီခွက်ကို ဟိုးတောင်အောက် လွှင့်ပြင်ဆီမှာ သွားပြီးပစ်လိုက်ပါ”

“ဗျာ”

မည်သို့မျှ အဆက်အစပ်မရှိ။ လတ်တလော အဓိပ္ပာယ်မဲ့ နေလွန်းသော အဘိုးအို၏စကားများကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရှုချင်ချင် ဖြစ်သွားမိလေ၏။

ထိုအဘိုးအိုသည် စိတ်မနှံ့သူတစ်ဦးပင် ဖြစ်နေရောသလားဟု ကျွန်ုပ် သံသယစိတ်ဖြင့် သတ်မှတ်မိလိုက်၏။

“မောင်ရင် ကျုပ် အခုပြောတာတွေကြောင့် အံ့သြနေလို့လဲ ဘာမှအကျိုးရှိမလာနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ဒီညနေ နေပထင် ခင် ဆောင်ရွက်ပါ။ အဲ မှဆောင်ရွက်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျုပ် ဒီကိုလာရတာလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်ဟာ သံစဉ် ကတည်းက မိဘကို အဖိမတန်မှ ရှိသေး၊ ကျေးဇူးသိတတ်သူ ဖြစ်နေလို့ လာခဲ့ရတာ”

ယောက္ခမပြစ်မှား မွေးဖြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်ကြယ်ပြစ်ရပ်မှန်များ

ထင်မှတ်မထားပြန်သော အဘိုးအို၏စကားများကြောင့် ခုနက စိတ်မနှံ့သူဟု ယူဆမိထားသော ကျွန်ုပ်၏ သံသယစိတ်တို့မှာ ရုတ်ချည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။ တကယ်ကို အံ့ဩဖွယ်ပါတကား။

ရှင်းရလျှင်ကား အဘိုးအိုသည် ကျွန်ုပ် မိဘအပေါ် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရိုသေသိတတ်မှုများကို မပြောပြဘဲ မည်သို့ကြောင့် သိထားရလေသနည်း။ ဒုတိယအချက်ကမူ ကျွန်ုပ်ထံ မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း အလုပ်တစ်ခုကို မည်သို့ကြောင့် တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း လုပ်ခိုင်းလေသနည်း။ ထိုအချက်များကြောင့် ကျွန်ုပ်အတွက် အံ့ဩထူးဆန်းနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“အဘိုး ကျွန်တော် မေးတာတွေလည်း ဖြေပါဦး”

“ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကျုပ်လာတာ ဒီအတွက်ပဲ၊ တခြားအကြောင်း ပြောဖို့ ဘာတစ်ခုမှမပါဘူး”

အဘိုးအိုက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောပြီး နေရာမှထဖို့ ဟန်ပြင်သည်။

“အဘိုး တစ်ခုခုသုံးဆောင်သွားပါဦးလား”

“မင်း တော်တော်ခက်တဲ့ လူငယ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ ခက်တယ်လို့ ပြောကြတာ၊ ကိုယ်နဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကိုတော့ ဝီရိယမရှိဘူး၊ အကျိုးမရှိတာတွေတော့ အကျိုးရှိတယ် ထင်နေကြတယ်၊ ဒီလိုရှိနေကြလို့လည်း ဒီလိုပုံစံမျိုးတွေနဲ့ ကြုံနေကြရတာ”

အဘိုးအို၏စကားများကို ကျွန်ုပ်မည်သို့မျှ လိုက်မမီ မလည်နိုင်အောင်ရှိနေပြီး ခြေအစုံရပ်လျက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေဆဲမှာပင် အဘိုးအိုသည် နှုတ်မဆက်၊ တစ်ချက်ပင် လှည့်ကြည့်တော့

စနစ်ပုံစံ

ဘဲ နေရာမှ တရွေရွေ ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို အဘိုးအို ထူးထူးဆန်းဆန်းရောက်ရှိလာပုံနှင့် အံ့ဩနားမလည်နိုင်ဖွယ် ပြောသွားသော စကားတို့ကိုသာ အထပ်ထပ် ပြန်စဉ်းစားပြင်ကြည့်ပြီး ခေါင်းပိုရှုပ်ထွေးရုံသာ ရှိလာ၏။ မည်သည့်အဖြေမှ ရလော။

“မောင်ရင်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘကို အင်မတန်မှ ရိုသေကျေးဇူးသိတတ်သူမို့လို့” ဆိုသည့် အဘိုးအို ပြောသွားသော စကားများမှာ အလွန်ထူးဆန်းနေကြောင်း ငြင်းဖွယ်ရာမရှိချေ။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ် အကြောင်းကို မပြောဘဲနှင့် ထိုအဘိုးအို မည်သို့ကြောင့် အစာတံသိနေရသနည်း။

ဘာကြောင့် အဖြေတိတိကျကျ မပေးဘဲနှင့် ဝှောက်လာရသနည်း။

နောက်ပြီး ရေတစ်မူတ်-တစ်စက်ကို ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်အား တိုက်သွားရသနည်း။

အဲဒီရေမူတ်ကိုလည်း ဒီညနေ နေ့မဝင်ခင် ဟိုးတောင်အောက်ခပ်ဝေးဝေး လွင်ပြင်ဆီ မည်သို့ကြောင့် သွားစွန့်ပစ်ခိုင်းရသလည်း။

“ဘာတွေလဲ ဘာကြောင့်လဲ”

စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်းနှင့် ကျွန်ုပ် ခေါင်းထွေ ချာလပတ်လည်လာကြတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာပုံဖြစ်လေဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုအဘိုးအို မှာကြားသွားသည့်အတိုင်း တောင်အောက်သို့ ရေမူတ်ခွက်သား သွားစွန့်ပစ်ရန် ဆိုင်အမှုထမ်း လူငယ်လေးနှစ်ယောက်နှင့် ပယ်ဖိန်ကို

ဇာတ်ကားများ ငွေကြေးများနှင့် ဆန်းကယ်ပြင်ပန်းများ

အကျိုးအကြောင်းမှာကြားပြီး ကျွန်ုပ် တောင်အောက်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့လေတော့၏။

ထောင်အောက်သို့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ခြေကျင်ဆင်းပြီးလျှင် ထောင်ခြေရှိ လွင်ပြင်ထဲသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ် မြင်ကွင်းထဲသို့ လွန်စွာမှ အံ့ဩစရာကောင်းလှသော အမှောင်ရိပ်ကြီးများနှင့် ကောင်းကင် တစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်လာကြလေ၏။ ထို့အတူ မရှေးမနှောင်းမှပင် ကျွန်ုပ် ထမင်းဆိုင်ကလေးရှိရာ တောင်ကုန်းအထက်ဆီမှ ကြောက်မနိုးလိလိ သဲမှန်တိုင်းကြီးတိုက်ခတ်ပြိုဆင်းလာမှုများကို ကြောက်မက်ဖွယ် မြင်တွေ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့သည်။

“အလို ဘုရား ဘုရား။ မောင်ထွန်း။ မောင်သောင်းတင်နဲ့ မမယ်စိန်တို့တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီနဲ့တူတယ်”

ထိတ်လန့်စိုးရိမ်စွာ ဘုရားတရင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်ခန့် တစ်ခုလုံးအား သိမ်းကြိုးကိုင်မြှောက်လိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

တကယ်ကို အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် နာရီပိုင်းအတွင်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်းပင် တောင်ကုန်း။ တောင်အုပ်တစ်ခုလုံးသည် သဲမှန်တိုင်းအောက်၌ ပြားပြားဝပ်ဆင်းသွားကြလေပြီ။

“ဝုန်း”

“ဝရော”

“ဝေါ”

စိတ်မကောင်း ရင်နင့်စွာဖြင့် မသည်းကွဲတော့သော မြင်ကွင်း

စနတ်ပီယားဇော

ထဲတွင် ထမင်းဆိုင်လေးရှိရာ တောင်ကုန်းဆီမှ လူသုံးယောက်၏အကွ
တို့ကို မှန်းမျှော်ကြည့်မိလိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့ သဘာဝဘေး ဒုက္ခဆိုး၊ မမြင်နိုင်သော အန္တရာယ်
များသည် အမြဲတမ်း မဟုတ်သော်လည်း ထိုနေရာ၊ ထိုအရပ်တွင်
မထင်မှတ်သောအချိန်မှာပင် ကျရောက်တတ်လေ့ရှိသည်ကို မည်သို့
ကြောင့် ကျွန်ုပ် ကြိုတင် မစဉ်းစားမိခဲ့လေသနည်း။

ယူကြိုးမရ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် နေရာမှာပင် ခြေပစ်လတ်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်ရင်း ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းမေတ္တာများ ပို့သလိုက်မိသည်။

“သူတို့အားလုံး ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်ကြပါစေနဲ့” ဟူ၍
ဖြစ်၏။ ယခုမှပင် ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲသို့ အသိတစ်ခုက လက်ခနဲ ဝင်ရောက်
လာပြီး နားလည်လိုက်ရသောအရာမှာ အဘိုးအိုသည် ကျွန်ုပ်အား
မည်သို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အလုပ်ကိုလုပ်ခိုင်းရသလဲ ဆိုတာပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ မိဘအပေါ် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရိုသေ
ကျေးဇူး သိတတ်ခဲ့သော မိဘများ ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကွယ်လွန်
သွားခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မိဘများအတွက် ရည်စူးကာ နေ့စဉ်
ဝတ္တရားမပျက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု၊ အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့သော
ကောင်းမှု တွေက ကျွန်ုပ်အား အသက်အန္တရာယ်ဘေးမှ
ကယ်တင်စောင့်မလိုက် ခြင်းဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်၏။

သို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ထံအား ရောက်ရှိလာသော အဘိုးအိုထူး
လူလော၊ နတ်လော၊ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနည်း ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်
အတတ်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေလေတော့သတည်း။

သိသရာ

(၈)

သို့ဖြင့်

ထိုကြားသေတ္တာလေးအား အပေါ်သို့ ကော်ကော်ခဲခဲ

မော်ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင်

ဟင် ရွှေ ရွှေဂိုးပြားတွေပါလား

သင်္ကေတ ခပ်တူပေါက်လေးအား

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တုံးလုံးလေးလဲနေပြီး

အသက်လုံးဝမရှိတော့

နေ့ထပ်ပါးအော်

အလွန်ပူအိုက်သော နွေရာသီ ညတစ်ညတွင် မောင်ကံလှ တစ်ယောက် အိမ်ထဲ၌ ရွှေ့ပြိုက်ပြိုက်ကျမတတ် အင်မတန်မှ ပူလောင် နေသောကြောင့် အိမ်ရှေ့ဝါးကွယ်ပျစ်ဟောင်းလေးသို့ထွက်ကာ လေညင်းခံ အနားယူရင်း မပျော်လင့်ဘဲ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရ၏။

တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း ဝါးခုတ်ရ၍ အလုပ်ဖိစီး ပင်ပန်းကာ မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

“ငါ့သားလေး အလုပ်ပင်ပန်းလို့နဲ့တူရဲ့ အိပ်ချင်အိပ်ပါစေလေ”

အိမ်ထဲတွင်ရှိသော မိခင်မုဆိုးမကြီး ဒေါ်ကျင်မြကလည်း ၎င်း၏သားကလေး အလုပ်ပင်ပန်းနေရာသောကြောင့် အိပ်ပါစေဟူ၍သာ စေတနာပွားလျက် အိမ်ထဲသို့ မခေါ်ယူတော့ဘဲ သည်အတိုင်းထားကာ မောင်ကံလှအား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စေခဲ့လေ၏။

ဒီလိုဖြင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်ခန့်အချိန်တွင် မောင်ကံလှ တစ်ယောက် အိပ်မောကျနေရာမှ အလွန် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်း သော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေ၏။

၎င်းမြင်မက်လေ့ရှိသော အိပ်မက်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ဒီတစ်ကြိမ်သာ ထိုအိပ်မက်မျိုးကို မြင်မက်ဖူးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးတစ်လောင် သည် မောင်ကံလှ နေ့စဉ်ဝါးခုတ်ရာ တောထဲရှိ ရေစီး အလွန်သန်သော စမ်းချောင်းတစ်ခုထဲ၌ နှစ်မြှုပ်နေလေ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် ထို ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးသည် "ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါ" ဟူ၍ လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အော်လေသောကြောင့် တိရစ္ဆာန်က လူအတိုင်း အော်သည်ကို မောင်ကံလှ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မတွေ့ဖူး။ မကြာဖူးလေသဖြင့် အလွန်အံ့သြ မယုံကြည်နိုင်အောင် ရိုနှစ်မိ၏။

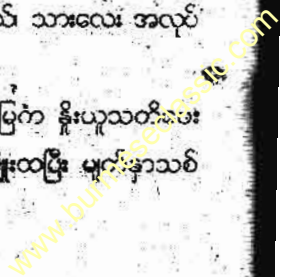
သို့ရာတွင် မောင်ကံလှသည် အံ့သြ မယုံကြည်နိုင်အောင်စိတ်ကို ချက်ချင်းဖျောက်ကာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟု စိတ်ခုံးခုံးချ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးအား ၎င်းအသက်နှင့်ရင်း၍ ရေထဲမှဆည်ယူရန် ကြိုးစားနေချိန်မှာပင် မောင်ကံလှတစ်ယောက် မည်သို့ဖြစ်မှန်းမသိ အိပ်မက်မှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားရ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း အိပ်မက်ထဲမှ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်စဉ်းစားလေကာ အံ့သြ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ သို့သော် မောင်ကံလှသည် နံနက်မိုးလင်းလျှင် ဘဝပေးတာဝန်အရ အလုပ်တစ်ဖက်က ရှိနေသေး၍ ခေါင်းရှုပ်ခံကာ ထိုကိစ္စကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားဖို့အချိန်မရဘဲ သွေးလေချောက်ချားပြီး မက်သောအိပ်မက်ဟုသာ အလွယ်တကူပင် ဖြေဖျောက်တွေးဖြင့် သဘောထား မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်လေ၏။

"သားလေး မောင်ကံလှ ထတော့လေကွယ် သားလေး အလုပ်သွားရဦးမယ် မဟုတ်လား"

နံနက်မိုးလင်းတော့ မိခင်ကြီး ဒေါ်ကျင်မြက နိုးယူသတိပေးလိုက်မှပင် မောင်ကံလှ အိပ်ရာမှ ကပျားကယားကူးထပြီး မျက်နှာသစ်

နတ်ပါးစား

၏။ ပြီးတော့ မိခင်ကြီး အဆင်သင့် ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးထားသော ပဲပြုတ် နှင့် ထမင်းကြမ်းကို အသာပြေ စားသောက်လေသည်။ ပြီးနောက် -

“အမေ သား ဝါးခုတ်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီနေ့ အိမ်ပြန် နည်းနည်းနောက်ကျလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

မောင်ကံလှသည် မိခင်ကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြောကာ အိမ်မှ တက်သုတ်ရိုက် ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

မောင်ကံလှတို့နေထိုင်သော အရပ်ကား အလွန်ဝါးထွက်သော အရပ်ဒေသတစ်ခုဖြစ်သလို လူအားလုံးလိုလိုကလည်း ဝါးခြိုစိုက်၊ ဝါးခုတ် ခြင်းဖြင့်သာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြလေ့ ရှိ၏။

“ဖျတ် ဖျတ် ဖျတ်”

၎င်းခုတ်နေကျ ဝါးခြိုကို မရောက်ခင် လမ်းတစ်ဝက်၌ မည်သူ့ က ထောင်သွားမှန်းမသိသော မုဆိုးထောင်ချောက်တစ်ခုတွင် ဖြူဖြူ သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်မိနေသည်ကို မလှမ်းမကမ်းမှ မောင်ကံလှ မြင် တွေ့လိုက်ရ၏။

ပထမတော့ ၎င်းနှင့်မသက်ဆိုင်၍ ရှောင်ကွင်းသွားရန် စဉ်းစား ဖို့သေးသည်။ သို့သော် မည်သူ့ထောင်ထောင်၊ မည်သည့်သတ္တဝါဖြစ်ဖြစ် ဒုက္ခရောက်နေလျှင် မကြည့်ရက် မမြင်ရက်လိုသော မောင်ကံလှသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုသတ္တဝါလေးအား ကယ်တင်ရန် အလျင်အမြန်ပင် သွားလိုက်လေ၏။

“ဟင် ဆိတ် ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးတစ်ကောင်ပါလား”

အနားသို့ရောက်ရှိသွားသည့်အခါတွင် မပျော်လင့် မဝမ်းသာတတ် တစ်ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးတစ်ကောင် ဖြစ်

မောင်ကံလှများ ခွေးခြင်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ

နေမှန်းသိလိုက်ရသဖြင့် အလွန် အံ့ဩသွားမိလေ၏။

ဆိုရလျှင်ကား ၎င်းညက အိပ်မက်ထဲမှ မြင်မက်ခဲ့ရသော ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးနှင့် တစ်ပုံစံတည်း တစ်ရွယ်စားတည်း ချွတ်စွပ် တူနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

မောင်ကံလှသည် မည်သို့မျှမစဉ်းစား အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ အလုပ်သွားရန် ရည်ရွယ်ချက်ကိုဖျက်သိမ်းကာ ဘေးဘီဝဲယာသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး ထောင်ချောက်မှ ထို ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးအား ဖြုတ်ယူ ကယ်တင်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်သို့ပင် တစ်ပါတည်း ယူဆောင် ခဲ့လေတော့၏။

အိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ မိခင်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည့်အခါ သတ္တဝါအသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်ခဲ့သည် ၎င်းအံ့တွက် မိခင်ကြီးသည် သာဓုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ရင်း ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့နောက် ထိုဆိတ်ဖြူပေါက်လေးသည် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ မောင်ကံလှ ခြေထောက်အား သူ၏ထွက်ခါစ ဦးချိုဖြင့် ဝှေ့ဝှေ့ပြီးနေ၏။ ပထမတော့ မောင်ကံလှ သတိမထားမိပါချေ။ ထို ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးက မောင်ကံလှအား ဦးချိုဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း အခါပေါင်းများစွာ ဝှေ့နေသည့် အခါမှပင် မောင်ကံလှ သံသယဝင်ကာ ရိပ်မိသွားတော့သည်။ ၎င်းအား တစ်နေရာရာသို့ ခေါ်ယူနေခြင်းဖြစ်မှန်းသိရှိရ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ကံလှသည် ထူးတော့ထူးဆန်းသည်ဟု အံ့ဩ စိတ်ဖြစ်ကာ ထို ဆိတ်ဖြူပေါက်လေး သွားရာနောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

စနတ်ပါဏ်းဇော်

ထို့နောက် ၎င်းအိပ်မက်ထဲမှ မြင်ယောင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဝါးခြံ သို့မရောက်ခင် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းအောင် မက်စောက်ပြီး ရေစီးသန်လွန်းသော စမ်းချောင်းကမ်းနဖူးဘေးအရောက်တွင် ထိုဆိတ်ဖြူ ပေါက်လေးသည် မောင်ကံလှ ခြေထောက်အား ဦးချိုဖြင့် ဝှေ့ပြန်လေ သည်။

ပြီးမှ ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ခေါ်ယူကာ အပင်ခြေ ရင်းသို့ ချဲ့၏ဦးချိုဖြင့် ဝှေ့တူးပြလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနေ့ရှာကို ဆိတ်ဖြူ ပေါက်လေးက ၎င်းအား တူးခိုင်းနေကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ကံလှသည် ၎င်းတွင် တူးစရာပါမလာ၍ အုန်းဌာတွေ့သော သစ်ကိုင်တစ်ချောင်းကို ချိုးယူကာ ၎င်းဆိတ်ဖြူပေါက် လေး ညွှန်ပြသည့်နေရာအား တူးကြည့်လိုက်သည်။

တူးရင်းတူးရင်း ဈေးပြန်မောပန်းလာသလို မြေအောက် တစ်ဖောင်နက်နက်ခန့် တူးမိသော်လည်း မည်သည့်အရာဝတ္ထုမျှ မတွေ့ ရသေးပေ။ စိတ်တော့ နည်းနည်းပျက်ချင်ချင် ဖြစ်မိသွားသည်။

“ဒုတ်”

မာထန်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုပေါ်သို့ သစ်ကိုင်ဖြင့် ထိုးမိသွား ခြင်းဖြစ်သည်။ သေသေချာချာ တူးကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ပိုက်ပတ် လည်ခန့် ကြေးသေတ္တာလေးတစ်လုံး ဖြစ်နေသည်။

သို့ဖြင့် ထိုကြေးသေတ္တာလေးအား အပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲဖော် ထုပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရ လေတော့၏။

“ဟင် ရွှေ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ မါလား”

ယောကျ်ားပုဂ္ဂိုလ်များ လွှဲပြောင်းသူနှင့် ဆန်းကြယ်ပြစ်ရပ်မှန်များ

ထို့နောက် သတိရ၍ ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်အခါ မောင်ကံလှနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တုံးလုံးလေးလဲနေသည်။ ချက်ချင်းပြေးပြီး ထိုဆိတ်ဖြူပေါက်လေးအား ကြည့်လိုက်တော့ အသက်လုံးဝမရှိတော့ပေ။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆိတ်ဖြူလေးရာ”

မောင်ကံလှ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ရေရွတ်ရင်း ထိုဆိတ်ဖြူပေါက်လေးအား ကြေးသေတ္တာလေး တူးဖော်ရရှိခဲ့သည့်နေရာမှာပင် ကောင်းစွာမြှုပ်နှံသိမ်းပိုက်လိုက်လေတော့၏။

ထို ကြေးသေတ္တာလေးနှင့် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကိုတော့ မောင်ကံလှ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညတွင် မောင်ကံလှအား ထို ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးက အိပ်မက်လာပေးပြန်လေ၏။

၎င်းအား ကူညီခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်သည့်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မကြာခင်အချိန်မှာ လူ့ဘဝလူ့လောကထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ တစ်ချိန်သော လူ့ဘဝအခါက ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော ရွှေဒင်္ဂါးပစ္စည်းများစွာအနက် တစ်ဝက်ကို မောင်ကံလှနှင့်ထိုက်၍ မောင်ကံလှအား ပေးခဲ့သည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျန်တစ်ဝက်ကိုတော့ ၎င်းအတွက် ဘဝကျေးမြန်စေရန် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများပြုပေးရန် တောင်းဆိုသွားလေသည်။

ထိုဆိတ်ဖြူပေါက်လေး အိပ်မက်ပေးသွားသည့်အတိုင်း ရွှေဒင်္ဂါး

စနစ်ပိုင်းဆိုင်ရာ

တစ်ပုံကို ၎င်းယူကာ ကျန်တစ်ပုံကိုတော့ ထိုဆိတ်ဖြူပေါက်လေးအတွက် ဘဝကူးမြန်စေရန် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု အမျှအတန်း ပေးဝေပေးလိုက်လေ၏။

ပို၍ အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းသည့်အချက်က မကြာမီ အချိန်ကာလမှာ အိမ်မက်ထဲမှ ဆိတ်ဖြူပေါက်လေး လူ့ဘဝ၊ လူ့လောကထဲသို့ အမှန်တကယ်ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

မယုံကြည်၍ကလည်း မရချေ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် တစ်ချိန်မှာ မောင်ကံလှ၏ သားလုရတနာလေးတစ်ဦး ဖြစ်လာခြင်းကြောင့်ပင်။ ၎င်း၏ မိခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ၎င်းအိပ်စောင်းပြုလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ၎င်းဇနီးတွင် ကိုယ်ဝန်ရစဉ်က အိမ်မက်တစ်ကြိမ်ပေး၍ မွေးဖွားပြီး စကားပြောတတ်လာသောအခါလည်း သူ ဆိတ်ဖြူပေါက်လေးဘဝက မောင်ကံလှအား ရွှေဒဂါးဘယ်နှစ်ပြားပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဘယ်မှာဆုံစည်းခဲ့ကြောင်း စသည်တို့အား သက်သေအထောက်အထားများဖြင့် ပြန်ပြောပြနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ယခုဆိုလျှင် ထိုဆိတ်ဖြူပေါက် လူဝင်စားလေးမှာ အသက် (၁၂)နှစ်ကျော်ပင်ရှိလေပြီ။ အမည်ကိုတော့ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်စေရန် မောင်ကံထူးက ဆိတ်ပေါက်ဟု ပေးဝင်တားလေ၏။

ပို၍ထူးခြားသောအချက်မှာ ထိုဆိတ်ဖြူပေါက် လူဝင်စားလေးသည် ဆိတ်မြင်လျှင် အင်မတန်မှုန်တတ်သလို ဆိတ်သာဆိုလျှင်လည်း ယခုအချိန်အထိ လုံးဝရှောင်ကြဉ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ရတနာမွန်လွှာစင်

ရမ္မာလိမ္မော်

၁၉၆၇

ရေညှိမာရ်ကုမ္ပဏီ

(၉)

ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရတဲ့
ရေသူမရဲ့ ကျိန်စာကြောင့် . . .
ကပ်ပျက် နှုတ်ကြီးစွာ ကြွရသော
ပိုက်သူကြီး မိသားစုက . . .

နေ့စဉ်အဖော်

အခုတစ်လော ဦးတိုးစိန်တို့ ပိုက်ဝမ်းပိတ်ရသည်မှာ အခြေအနေ သိပ်မကောင်း။ မိုးကလည်း အတော်လေးပါးနေသဖြင့် ထင်သလိုလောက် ငါးများလည်း မတိုးချေ။ ထို့ကြောင့် ဦးတိုးစိန်နှင့် တကွ ပိုက်သူပိုက်သားအားလုံး စိတ်ညစ်နေကြရလေ၏။

စိတ်ညစ်လည်း ခံနိုင်ရှိလား။ ပိုက်သူကြီး ဦးတိုးစိန်အတွက်က တော်သေးသည်။ မတော်တာက ဦးတိုးစိန်ထံတွင် နေ့စားဖြင့် ပိုက်အငှားလိုက်ပေးသူများပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့က တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားပင်ဖြစ်သောကြောင့် တံငါသမားဘဝမှာ ဆိုရိုးရှိသည့်အတိုင်း လှေဦးစီးမှုဝမ်းစိုသလို လှေဦးခြောက်တော့ ဝမ်းလည်းခြောက်ရတော့မည် အခြေအနေ။

“မောင်လှိုင်နဲ့ ဝင်းဗိုလ်၊ ဒီတစ်ရေကျပြီးရင် ပိုက်တွေအပြီး သိမ်းတော့ကွာ။ ငါအိမ်ပြန်နှင့်မယ်”

ဦးတိုးစိန်က ၎င်း၏အလုပ်သမားတို့ကို စိတ်ပျက်အောင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာမီမှာပင် ဦးတိုးစိန်တစ်လောက် ဝဏ္ဏ

ယောကျ်ားပြစ်မှား၊ မွေးပြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြစ်ရပ်မှန်များ

ပစ္စယတို့ကို ပိန်အိတ်ဖြင့် တည့်ယူထမ်းပိုးကာ အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဦးတိုးစိန် နေထိုင်ရာအိမ်နှင့် ပိုက်ဝမ်းပိတ်သော ဖောင်တဲက အတော်လေးတော့ လှမ်းသည်။ တစ်မိုင်လောက်တော့ ရှိမည်ထင်၏။ ထိုခရီးကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်သွားရသဖြင့် ဝေးသည် ဟုတော့ မဆိုသာ။ ဦးတိုးစိန်တို့လို တံငါသမားတွေအတွက် ဤခက်ခဲမှုက ထမင်းစားရေသောက်သလိုသာရှိပြီး ဤအလုပ်နှင့် ဦးတိုးစိန် အသက်မွေးခဲ့သည်မှာလည်း နှစ်သုံးဆယ်ပင်ကျော်လေပြီ။

စီးပွားရေးမှာ အရမ်းအပြေလည်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း ဦးတိုးစိန်တို့ရွာလေးတွင်တော့ ဦးတိုးစိန်တို့မိသားစု လူနေမှုအဆင့်က အလယ်အလတ်မှာရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။

“ဒီနေ့ အိမ်ပြန်စောလှချည်လားအစ်ကို၊ ငါးသိပ်မတိုးဘူးနဲ့ တူတယ်”

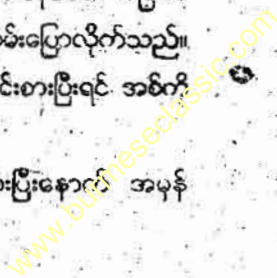
အိမ်သို့ရောက်ရောက်ချင်း ဇနီးသည်က ဦးတိုးစိန်ကို အနည်းငယ် စိတ်ပျက်လေသံဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်မစောလှ ၊ မိုးလိုက်သိပ်မကောင်းတော့ ဒီရက်အတွင်း ငါးလည်း ထင်သလောက်မဆင်းကြဘူး။ မောင်လှိုင်တို့ အဖွဲ့ကို ဒီတစ်ရေပြီးရင် ပိုက်ပြန်သိမ်းခဲ့ဖို့တော့ မှာခဲ့တယ်”

ဦးတိုးစိန်က ရှင်းပြပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဇနီးသည်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ထမင်းဝိုင်းပြင်တော့ မစောလှရာ၊ ထမင်းစားပြီးရင် အစ်ကို စောစောအိပ်ရာဝင် အနားယူတော့မယ်”

ထိုညနေက ဦးတိုးစိန်သည် ထမင်းစားပြီးနောက် အမှန်

ဓနုတ်ပိတ်စာ

တကယ်ပင် စောစောအိပ်ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ညဉ့်ဦးပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ ဦးတိုးစိန်တစ်ယောက် အလွန် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေသည်။ ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် ငါးတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်းနှင့် ရှိနေသော ရေသူမတစ်ကောင်က ၎င်းအား ဦးတိုးစိန်ပိုက်ထဲသို့ မတော်တဆပမ်းမိနေခဲ့လျှင် ၎င်းကိုပြန်လွှတ်ပေးရန် တောင်းပန်အသနားခံသည်။

ချောင်းရိုးထဲတွင်ရှိသည့် ငါးတွေ အားလုံးကိုလည်း ဦးတိုးစိန် ပိုက်ဝမ်းထဲ အကုန်ဝင်အောင် မောင်းသွင်းပေးမည်ဟု ပြောပြီး ဗြူးခနဲ အိပ်မက်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဦးတိုးစိန်တစ်ယောက် အိပ်မက်မှ ရုတ်တရက် လှန်နိုးလာပြီး အိပ်မက်ထဲက အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ လူတစ်သိန်းမှာတစ်ယောက်မရှိနိုင်သော အဖြစ်အပျက်မှ ထိုထူးဆန်းသော အိပ်မက်အား မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တအံ့တဩဖြစ်နေမိသည်။

ထိုညတစ်ညလုံး ဦးတိုးစိန်တစ်ယောက် ပြန်အိပ်မပျော်တော့ သဖြင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်စဉ်းစားကာ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရတော့၏။ ထိုညက မှတ်မှတ်ရရ ဝါခေါင်လဆန်း (၁၄)ရက် ညပင်ဖြစ်သည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည့်အခါ ဦးတိုးစိန်သည် ပိုက်ဝမ်းပိတ်ရာ ဖောင်တဲသို့ အရောက်သွား၏။ ချောင်းရိုးထဲတွင် ရေပြန် ကျချိန်နီးသဖြင့် ညက မောင်လှိုင်တို့အဖွဲ့ ရှင်သိမ်းထားခဲ့သော ပိုက်ကို ကမန်းကတန်း ချောင်းရိုးထဲသို့ ပြန်ချပိတ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့ မောင်လှိုင်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး နားမည်ဟု ညကကုသည့်က
ကြိုတင်ပြောထားခဲ့သဖြင့် ဦးတိုးစိန်တစ်ယောက်တည်း ပိုက်ဝမ်းပိတ်
ရခြင်းဖြစ်သည်။ ညက အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အမှန်တကယ်ဖြစ်လာ
ခဲ့မည်ဆိုလျှင်တော့ ဦးတိုးစိန်အတွက် သာဓိကောင်းပါသည်။ နို့မဟုတ်
မောင်လှိုင်တို့အဖွဲ့အား နေ့စားခပေးနေရချေဦးမည်။ ဦးတိုးစိန်သည်
ထိုလို့တွေးရင်း ဆေးလိပ်ဖွာလိုက်၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်လိုက်ဖြင့် ရေစစ်
ချိန်ကို စောင့်နေတော့၏။

သို့ဖြင့် မကြာခင် ရေစစ်သွားသည့်အခါ ပိုက်ဖော်(ပိုက်ရုပ်)
ရန် ချောင်းရိုးထဲသို့ဆင်းသွားပြီး ပိုက်ကိုဖော်ကြည့်လိုက်စဉ် ဦးတိုးစိန်
တစ်သက်မှာ အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ညက အိပ်မက်ထဲက
အတိုင်း အချိန်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ရေသူမတစ်ကောင်ကို ပိုက်ထဲမှာ
ဖမ်းမိနေလေ၏။ ပြီးတော့ အိပ်မက်ထဲတွင် ၎င်းရေသူမ ပြောခဲ့သည့်
အတိုင်း ငါးများဖြင့်လည်း ပိုက်တစ်ခုလုံးပြည့်လျှံနေတော့၏။

ဦးတိုးစိန်တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်မျှမကြံဖူးသောအဖြစ်မို့ ဝမ်း
လည်းဝမ်းသာ အံ့လည်းအံ့ဩဖြင့်ရှိနေပြီး ၎င်းအဖြစ်အား ပြန်ပြောလျှင်
ယုံနိုင်ဖွယ်တောင် ရှိကြလိမ့်မည်မထင်ချေ။

ထို့နောက် ဦးတိုးစိန်တစ်ယောက်တည်း ပိုက်ထဲမှငါးများကို
မနိုင်မနင်း လှယ်ယူလိုက်သလို ဖမ်းမိထားသော ရေသူမကိုလည်း လုံခြုံ
သောနေရာတွင် အုပ်ဆိုင်းထားလိုက်သည်။

ဦးတိုးစိန်သည် ၎င်းရရှိထားသောငါးများကို ဖောက်သည်အခါ
အား အကြောင်းကြားပြီး ဖောက်သည်ပြန်သွင်းလိုက်သလို လူးကဝ၊
လှူလောကတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသော လောဘရူးကကြောင့်

ဓနုတပိတံးဇော်

၎င်းဖမ်းမိထားသော ရေသူမအား ပြန်လွှတ်လိုက်လျှင် အလွန်နှမြောစရာ ကောင်းသည်ဟု တွေးကာ ၎င်းရေသူမအား ခေါင်းမှဖြတ်၍ သတ်ပစ် လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ရေသူမ အသားတို့မှာ အချိန်နှစ်ဆယ်မကျော်ခန့် ရှိနေသဖြင့် ဦးတိုးစိန်နှမြောမည်ဆိုလည်း နှမြောစရာ။ ထို့ကြောင့် ဦးတိုးစိန် သည် ၎င်းရေသူမအသားကို လင်းပိုင်အသားအဖြစ် လိမ်ညှာရောင်းချခဲ့ သလို ၎င်း၏အဆီများကိုလည်း လင်းပိုင်အဆီအဖြစ် လိမ်ညှာပြီး ချက် ရောင်းခဲ့ပြန်သည်။

သို့သော် ၎င်းအသားများ၊ အဆီများကို မည်သူမျှ ဝယ်ယူခြင်း မရှိကြသလို အလကားပေးတောင် ယူမည့်သူမရှိကြချေ။ အားလုံးက ရေသူမအသားဟု သိကြ၍ မဝယ်ယူခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ အလွန် အံ့ဩစရာကောင်းသော ထိုထူးခြားချက်ကြောင့် ဦးတိုးစိန်သည် အနည်း ငယ်စိုးရိမ်လာခဲ့သလို မိမိ မှားသွားပြီလားဟုပင် သံသယဝင်လာမိတော့ သည်။

ဒီလိုဖြင့် ဝါခေါင်လပြည့် (၁၅)ရက် ညရောက်သည့်အခါ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်ကျော် ဦးတိုးစိန် အိပ်ပျော်နေသည့်အချိန် ၎င်းရေသူမက ဒုတိယမြောက် အိပ်မက်လာပေးလေတော့၏။

အိမ်မက်ထဲတွင် ၎င်းရေသူမသည် ၎င်းအားပိုက်ဖြင့်ဖမ်းမိနေ ခဲ့လျှင် ပြန်လွှတ်ပေးပါဟု အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန် အသနားခံခဲ့သော် လည်း ဦးတိုးစိန်သည် လောဘရှုက်ဖိစီးကာ ၎င်းအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သလို ချောင်းရိုးထဲရှိငါးများကို မောင်းသွင်းပေးခဲ့တော့ ကတော့ ယူပြီး ၎င်းအပေါ်အား ကတိသစ္စာမတည်ဘဲ ရောက်ခဲ့သလို ဦးတိုးစိန်

ယောက္ခမဖြစ်မှား ခွေးဖြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ခြင်းပုဂ္ဂိုလ်များ

တို့မိသားစုမှာလည်း ၎င်းကဲ့သို့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်စေရမည်ဟု အိပ်မက်ထဲတွင် ရေသူမကပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

သို့ဖြင့် ဦးတိုးစိန်တစ်ယောက် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများပြန်ကာ ချောက်ချားထိတ်လန့်နေတော့သလို သွေးသားလည်ပတ်မှုတွေလည်း ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်နေသလားဟုပင် ထင်မိတော့၏။

“ဘုရား _ ဘုရား _ ငါ _ ငါ _ မှားပြီနဲ့တူတယ်”

ထိုကဲ့သို့ နှုတ်မှရေရွတ်ပြီးနောက် ဦးတိုးစိန် လည်ပင်းတစ် လျှောက်လုံး တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်လာကာ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဆွဲညှစ်ထားသလိုမျိုး ခံစားရသည်။ အသက်ရှူမည် မဝချင်၊ ပြီးတော့ ခခ ဘကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း လေးလံလာလေ၏။ မကြာခဏ ချောင်းဆိုး တိုင်း ပါးစပ်ထဲမှ သွေးစက်တွေပါလာသလို အစာလည်း ကောင်းကောင်း စားမရတော့ချေ။

နောက်ဆုံးတော့ ဦးတိုးစိန်တစ်ယောက် အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်း လဲရသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ဦးတိုးစိန်တို့မိသားစု ငါးယောက်စလုံး အသည်း အသန် နေထိုင်မကောင်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်ဖြစ်ကြပြီး ဘယ်ဆရာ၊ ဘယ်ဆေးဝါး မန္တယားနှင့်မျှလည်း မတိုးတော့ချေ။ ငွေတွေ ကုန်လိုက် သည်မှာလည်း သောက်သောက်လဲ။ နောက်ဆုံး ဦးတိုးစိန်တို့ မိသားစု စီးပွားရေး တစ်ခုလုံး အစအနပင် မကျန်တော့လောက်အောင် ယိုင်လဲ သွားပြီး ပြန်နာလန်မထူနိုင်ခဲ့တော့ချေ။

ထိုအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာမှ ဦးတိုးစိန်တို့မိသားစု ဘဝ

ရေဝါဟိန်းခေတ်

ပျက်ခဲ့ရသည်မှာ ရေသူမကျိန်စာကြောင့်ဟု တစွန်းတစ သိခဲ့ကြရသည်။
ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။

ဆိုးရွားသော ထိုအခြေအနေနှင့်အတူ ဦးတိုးစိန် သားသမီး
သုံးယောက်လုံး ဘာရောဂါမျှမရှိဘဲ မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်ဘဲဖြင့် တစ်နိမ့်
တလိမ်လိမ်ဖြစ်ကာ အသက်ဆုံးရှုံးသွားကြရရှာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးတိုးစိန်သည်လည်း ၎င်းသားသမီးများ
သွားရာလမ်းသို့ လိုက်သွားရပြန်တော့၏။ ၎င်းမသေခင် ဇနီးသည်ကို
အကြောင်းစုံရှင်းပြပြီး မှာထားခဲ့သဖြင့် ၎င်းဇနီးသည်လည်း ၎င်းကွယ်လွန်
ပြီး ရက်သတ္တပတ်အတွင်းမှာပင် ထိုအိမ်ကြီးအား ရောင်းချပြီး တခြား
နေရာသို့ အပြီးတိုင်ပြောင်းရွှေ့သွားသောကြောင့် အသက်ဘေးမှ သိသိ
လေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ၎င်းတို့၏ဆိုးကျိုးအမွေများကို ဆက်ဆံသူကတော့
ကိုဋ္ဌေလိုင်တို့မိသားစုပင်ဖြစ်၏။ ဦးတိုးစိန်က အိမ်ကြီးက ရှေးတန်သည်
ဟုဆိုကာ ထိုအကြောင်းအရာကို မသိဘဲ ဝယ်ယူထားလိုက်သူဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် ရေသူမကျိန်စာက ဦးတိုးစိန်တို့မိသားစုကိုပင်မက
ထိုအိမ်ကြီးနှင့် ထိုခြံဝင်းထဲရှိ ဆက်စပ်နေသမျှကိုပါ ကျိန်စာသင့်လျက်
ရှိစေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုဋ္ဌေလိုင်သည်လည်း ၎င်း၏သားလေး
ကွယ်လွန်ဆုံးရှုံးပြီး ၎င်းတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး နေထိုင်မကောင်း
ကြသည့်အခါမှာပင် ထိုအကြောင်းစုံကို တစွန်းတစ သိထားကြသော
ရွာထဲမှ လူတစ်ချို့က အသိပေးလိုက်သောကြောင့် ကိုဋ္ဌေလိုင်တို့မိသားစု
သည်လည်း အသက်ဘေးမှ သိသိလေးလွတ်ကာ အခြားသို့ပြောင်းရွှေ့

သွားကြတော့သည်။

ထူးဆန်းအံ့သြစရာအတိအကျဖြင့် မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းသော မိသားစုနှစ်စု၏ဖြစ်ရပ်နှင့်အတူ ယခုဆိုလျှင် ထိုအိမ်ကြီး၏သက်တမ်းမှာ နှစ်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ပင် ရှိလေပြီဖြစ်၏။

တစ်ရွာလုံးက ရေဘူမကျိန်စာသင့်ထားသော အိမ်ကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ထိုအိမ်ကြီးနှင့်ခြံထဲသို့ မည်သူမျှ သွားလာနေထိုင်မဝံ့ကြဘဲ ရွာအလယ်ပိုင်းတွင်ရှိသော ထိုအိမ်ကြီးနှင့်ခြံကြီးအား တံခါးပိတ် လျက် ဖိအတိုင်းသာ ထားခဲ့ကြရလေသည်။

(စာရေးသူနှင့် သွေးသားချင်း မကင်းသူတို့၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဗဟုသုတဖြစ်စေရန် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း)

ဆူးတစ်ချောင်း

၏

ဖွင့်

(၁၀)

အတူသို့လှ်အကျိုးတရား ဆိုသည်မှာ
အင်မတန်မှ ထွင်ထွတ်ရောက်ဆည့်
ဆူးတစ်ချောင်းနှင့်တူပါလားဟု . . .
ဦးကညွန်သည် နေဝင်ဓိန် နောင်တနှင့်
ဆင်ခြင်သံဝေဂရသွားစိလေတော့သည် . . .

နတ်ပါးစင်

လူ့အဝတ်စုံတွင် အထိတ်ရှိ၏။ ပစ္စုပ္ပန်ရှိ၏။ အနာဂတ်ရှိ၏။

ထိုကာလသုံးပါး၏ မာတိတာကို ကျော်လွန်ပြီး ဘဝတစ်ခု
အစတည်၍ မရနိုင်သလို မိမိပြုခဲ့ဖူးသော ကံ၊ကံ၏အကျိုးတရားကို
လည်း မည်သူမျှ လွန်ဆန်ပြီး စာချက်နာဖွဲ့၍ မရနိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ဦးဘညွန့်၏ အဝသည်လည်း

ဦးဘညွန့်သည် ဒီနယ်တစ်ဝိုက်တွင် လယ်ပိုင်၊ နွားပိုင်၊
ချောင်းပိုင်ဆိုသော အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်သလို အလွန်
စည်းစနစ်ကြီးကာ လူငှားတို့အပေါ်ခိုင်းရာတွင်လည်း ၎င်းကိုင်တွယ်လေ့
ရှိသော နွားများနှင့် တစ်တန်းတည်းထားလျက် ဆက်ဆံလေ့ ခိုင်းလေ့
ရှိသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ဦးဘညွန့်ထံသို့ လယ်စာရင်းငှား ဝင်လုပ်ချွာ
လူတိုင်းက ရွံကြသည်။ ကြောက်ကြသည်။ တော်ရုံနာန်ရုံ လယ်စာရင်းငှား
အသီးမပေါက်ကြချေ။ ၎င်းနှင့်သင့်မြတ်ပြီး အမေးအယုတ်ညွှတ်တာ
လယ်စာရင်းငှား အသီးပေါက်ကြသူက ခပ်ရှားရှား။

ယောကျာ်းဖြစ်မှူး ငွေကြေးသွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြစ်ရပ်မှန်များ

ထို့ကြောင့် ဒီနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ဦးဘညွန့်အဖြစ် လူသိများပြီး လူတိုင်းကလည်း အော့ကြောလန်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လယ်စာရင်းငှားကတော့ အချိန်တန်လျှင် ဦးဘညွန့်ထံ၌ လူဦးရေ သတ်မှတ်ချက်အရောက် ပြည့်လာတတ်သည်။ ဒါကတော့ ဦးဘညွန့်၏ ကံတရားဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ခုနရောက်လာတဲ့ နွားနှစ်ကောင်ကို သေသေချာချာ ကြီးချည်ထားကြစေနော်၊ အစာကို ၀၀လင်လင်ကျွေ၊ နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာရင် ငါ့ကို လာအကြောင်းကြားလှည့်”

မကြာခင် နာရီပိုင်းအတွင်းက ဝယ်ယူလာသော အညာခိုင်းနွားကြီး နှစ်ကောင်ကို ရည်ညွှန်းကာ ၎င်း၏ အလုပ်သမားများအား ဦးဘညွန့်က ဂရုတစိုက် မှာကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

၎င်းကို အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင် မောင်ကျော်ကြီးက ရိုက်နှိုးစွာ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် အလုပ်သမားများနှင့် နွားများထားရာ ကုလားဖျင်(ကနဖျင်)ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြီးနောက် ၎င်းသည် ဇနီးသည်ထံတွင် တစ်လက်မခွဲသံများကို တောင်းကာ မီးဖိုထဲတွင် မီးရဲရဲဖုတ်လိုက်သည်။ မီးဖုတ်နေစဉ် အတွင်း တံထဲသို့ ဝပ်ပြီး ခေတ္တအနားယူ ရေခွေးကြမ်းသောက်လေသည်။

ဒါက ၎င်း နံနက်တိုင်း အလုပ်သမားနှင့် လုပ်ငန်းများကို ကြည့်ရှု လိုအပ်သည်များ မှာကြားပြီး ဝတ္တရားမပျက် ခေါက်ရိုးကျိုးပုံသေနည်း အနားယူ ရေခွေးကြမ်းသောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ၎င်းသည် ဟိုစုန်းကတည်းက နွားတွေနှင့်

ရန်ပိုင်နံ့

ဖတ်သက်ပြီး အလွန်ဝါသနာထုံသူဖြစ်သလို နွားများအပေါ်လည်း အလွန်
ဩဇာညောင်းသည်။ ဆိုရလျှင် ဟိုတုန်းက ဒီနယ်တစ်ဝိုက်တွင်
နွားလှည်းပြိုင်ပွဲများ တစ်နေ့လုံး နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပြိုင်ပွဲကျင်းပလေ့ရှိ
သောကြောင့် ၎င်းသည် အညာမှ ကောင်းပေဆိုသော နွားများကို
ဈေးကြီးကြီးနှင့်ဝယ်ယူကာ ၎င်းကိုယ်တိုင် တစ်လ၊ နှစ်လ လေ့ကျင့်
ခြေချပြီး ပြိုင်ပွဲများကို ဝင်လေ့ရှိသည်။

ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ နွားအကောင်းချည်း ကိုင်တွယ်တာ
နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သလို ၎င်းနွားများကိုလည်း မည်သူမျှ ယှဉ်ပြိုင်
၍ နိုင်သူမရှိချေ။

နွားများကို ဩဇာညောင်း နှိမ်နင်းသည် နေရာမှာလည်း
အတော်ကို ပါရမီထူးသည်တူဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ၎င်းအသံကြားရုံ
ဖြင့် နွားများသည် အဝေးကတည်းက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ သွားဆို
သွားသည်၊ လှာဆို လှာသည်၊ ဤမျှအထိ နွားများအပေါ် ဩဇာညောင်း
နိုင်နင်းသူဖြစ်၏။

ယခုလည်း ဒီနှစ် ပြိုင်ပွဲဝင်ရန်အတွက် အညာမှ ဈေးကြီးကြီး
ပေးပြီး နွားနှစ်ကောင်ကို ကိုယ်တိုင်ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးလေး သတ်မှတ်ထားတဲ့ နာရီချိန် ပြည့်ပါပြီ”

အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင် မောင်ကျော်ကြီးမှ လာအကြောင်း
ကြားသဖြင့် ဦးဘညွန့် ရေခွေးကြမ်းသောက်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း-

“အေး အေး ငါအခုပဲ လာခဲ့မယ်၊ နွားတွေကို ကြီး
ခိုင်ခိုင်ချည်း အသင့်လုပ်ထားပါ”

၎င်းထံတွင် နှစ်အကြာဆုံးလုပ်သက်ရှိသူ မောင်ကျော်ကြီးက

ယောကျ်ားများ ခွေးပြင်သွားသူ နှင့် ဆန်းကျယ်ပြင်ပုပ်များ

၎င်းပြောလိုက်သည်နှင့် ၎င်းဘာလုပ်မည်ဆိုတာကို မပြောဘဲနှင့်သိကာ နေရာမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားသည်။

၎င်းသည်လည်း မောင်ကျော်ကြီး ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီ မီးဖိုထဲမှ မီးဖုတ်ထားသော သံချောင်းများကို ဆယ်ယူကာ နွားများထားရာ တဲရှေ့ ကနဖျင်းထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ကြိုးချည်ထားတာ ခိုင်ပါတယ်နော်”

၎င်းက သေချာစေရန် ၎င်းအလုပ်သမား မောင်ကျော်ကြီးကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခိုင်ပါတယ်ဦးလေး။ ကြိုးနှစ်ချောင်းပူး ချည်ထားတာ ပါ”

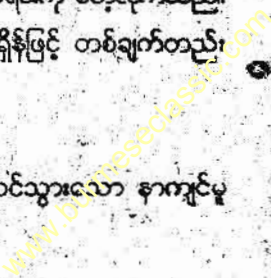
အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင် မောင်ကျော်ကြီးက စိတ်မသက် မသာစွာဖြေသည်။ စိတ်မသက်သာဆို မောင်ကျော်ကြီးသည် သူ မမြင်ချင် ဆုံး မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ထုံးစံအတိုင်း ဆိုးရွာတုန်လှုပ်စွာ မြင်ရတော့ မည်မို့ ထိုကဲ့သို့ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားခြင်းပင်။

“ကဲ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ နွားကြိုးတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်ထား။ ငါလုပ်ငန်း စတော့မယ်”

၎င်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မီးရဲနေသော သံချောင်းကို ပလာယာဖြင့် အသေအချာ ညှပ်ယူပြီး နွားခြီးအရင်းကို တော့လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တူဖြင့် သံအပေါ်တည့်တည့်မှ အရှိန်ဖြင့် တစ်ချက်တည်း ထုချလိုက်တော့၏။

“ဝမ်းဘဲ ..ဘဲ ..ဘဲ”

မီးရဲနေသော သံ၏အမူရှိန်နှင့် စိုက်ဝင်သွားသော နာကျင်မှု

နတ်ပါယ်ဆီ

ကြောင့် နွားသည် ပတပ်ကော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အဆက်မပြတ် အော်မြည်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နွားသည် မည်မျှ တစ်ကိုယ်လုံး နားကျင်သွားသလဲ ဆိုတာကို တွေ့ရသူများပင် မဂ္ဂမလ္လာစွာ မြင်တွေ့ကြရ၏။ အလွန်နားကျင်မှုကြောင့် နွားသည် ရှိသမျှအားနှင့်အတင်း ရုန်းကန်စုန်မောက်ဖီခသော်လည်း ကြီးပျား အိုင်အခန့် တုပ်နှောင်ထားခြင်းကြောင့် မည်သို့မျှ မလှုပ်လာအောင် ရှိနေပြီး အပြီးရင်းမှ သွေးများ ဖြာခနဲ စီးကျလာသည်။

အမြီးတွေ တဆတ်ဆတ် လူးတုန်နေသည်။

ငှင်းသည် ဒုတိယမြောက်နွားကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ပြုလုပ်လေ၏။

ထို့နောက် နွားများသည် ဦးဘညွန့်အရိပ် မြင်ရုံဖြင့် ပျာယာ ခတ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ဝင်သည်လို တဆတ်ဆတ်တုန်နေကြ၏။ နေစရာမရှိတော့လောက်အောင်ပင် ကြုံနေရသည့် အဖြစ်မျိုး။

ဒီတော့မှ နွားများသည် သူတို့၏အမြီးများကို လုံးဝ ကြိမ်အတို အခံတော့ဘဲ ရှိသွားကြသလို ဟေးခနဲ အော်လိုက်သည်နှင့် လိုရာကို ဒုန်းစိုင်းပြေးကြလေတော့၏။

ထိုကြောင့်လည်း ဦးဘညွန့်ထိုလျှင် နွားများသည် ခေါင်းများပင် မဖော်စုံလောက်အောင် အတော်ကြောက်ရွံ့ပြီး သူတို့အပေါ် ဩဇာ ညောင်း ကိုင်တွယ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါမှလည်း ဦးဘညွန့် လိုရာအတိုင်း နွားများကို ပုံသွင်းလို့ ရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

“နွားတွေကို ဒီအတိုင်းပဲ ကြိုးချည်ထားဦး မောင်ကျော်ကြီး သံရိုက်သွင်းထားတဲ့ နေရာကိုလည်း ဆေးမှန်မှန်ထည့်ပေးပါ။ နောက်

ယောကျ်ားဖြစ်မှား ခွေးဖြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များ

စာစိပ်တ်လောက်နေမှ သူတို့ကို လှည်းတပ်ပြီး အစမ်းလေ့ကျင့်မောင်းရမယ်”

ဦးဘညွန့်က အလုပ်သမားခေါင်းစုဆောင် မောင်ကျော်ကြီးအား ထုံးစံအတိုင်းမှာကြားစွာ ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်လေတော့၏။

နောက်ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်အတွင်း ဦးဘညွန့်သည် ၎င်း၏ခွားများကို လှည်းတပ်ဆင်ကာ ခြေအစမ်း လေ့ကျင့်မောင်းတော့၏။ ၎င်း၏ တံအနောက်ဘက်လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း အပြေးဒုန်းစိုင်း မောင်းနှင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ နက်ပြာနဲ့ ဖြူကြားကွ၊ ဆွဲထားကွ ဆွဲထား”

ဦးဘညွန့်သည် ၎င်း၏ ခွားများကို ညာသံပေးပြီး ဒုန်းစိုင်းစေ၏။ ၎င်းလိုချင်သော ခြေအနေအထားကို ရရှိနေ၍လည်း ၎င်းသည် အလွန်အားရ ကျေနပ်လျက်ရှိနေတော့သည်။

“ပြေးထားကွ နက်ပြာနဲ့ ဖြူကြားရ၊ မကြာခင် မင်းတို့ ပြင်ပွဲဝင်ရလိမ့်မယ် ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလို ဆွဲထားမှပေါ့၊ နက်ပြာနဲ့ ဖြူကြားတဲ့ကွ ဟေ့”

“ဒုန်းနီ”

“ဝုန်း”

“ဖျောင်း”

“ဘဲ ဘဲ ဘဲ”

ဦးဘညွန့်၏ ညာသံမဆုံးမီမှာပင် ပြင်းထန်သော အရှိန်ကြောင့်

စနစ်ပိုင်း၏

လှည်းဘီးတစ်ဖက် ကျွတ်ထွက်သွားကာ လှည်းခင်းရိုးပါ တစ်ခါတည်း ကျိုးသွားရလေတော့၏။

ဦးဘညွန့်လည်း လှည်းပေါ်မှ အရှိန်နှင့်လွင့်စင်ကာ တစ်စစ် ကျိုးထွက်သွားသော လှည်းအိမ်မှ သစ်သားကျိုးတစ်ချောင်းတစ်ခုပေါ်သို့ ပစ်ကျသွား၏။

“အား”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးဘညွန့်၏ညာဘက် တင်ပါးဆုံ တည့်တည့် သို့ ချွန်မြနေသော သစ်သားချောင်းက တဆုံး စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။ နေရာမှာပင် တော်တော်နှင့် ပြန်မထနိုင်ဘဲ အပြင်းထန်ဆုံး နာကျင်မှု ဝေဒနာတို့ကို အလူးအလဲခံစားနေရပြီး သွေးစိမ်းများလည်း မြင်မကောင်း လောက်အောင် အိုင်ထွန်းလျက်ရှိနေလေ၏။

ဦးဘညွန့်သည် ထိုကဲ့သို့သောလူမျိုးပါး ခံစားရသော ဝေဒနာ နှင့်အတူ အသိတွေ ဝေဝါးလာသည်။ အမြင်အာရုံတွေပြာလာကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သံမီးရဲရဲ အရိုက်သွင်းခံခဲ့ရသော နွားများကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်ကာ လောကကြီးနှင့် ခေတ္တအဆက်ပြတ်သွားရလေတော့ ၏။

လူ့ဘဝတစ်ခုတွင် အတိတ်ရှိ၏။ ပစ္စုပ္ပန်ရှိ၏။ အနာဂတ်ရှိ၏။

ထိုကာလသုံးပါး၏ မှတ်တိုင်ကို ကျော်လွန်ပြီး ဘဝတစ်ခုအစ တည်၍ မရနိုင်သလို မိမိပြုခဲ့ဖူးသော ကံ၊ကံ၏အကျိုးတရားကို ထည့်ထည့် သူ့မျှ လွန်ဆန်ပြီး စာမျက်နှာဖွဲ့၍ မရနိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ဦးဘညွန့်၏ ဘဝသည်လည်း **ငှက်ပြွဲခဲသော** အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးကျေးဇူးက ချက်ချင်းလက်ငယ်ပင် **ဘဝဖြား**

ယောကျ်ားများ သွေးခြေသွေးဆူ နှင့် ဆန်ကြယ်ပြင်ရန်များ

ကူးဆက်လိုက်ပြီပင်ဖြစ်သည်။

၎င်း မညွှာတာစွာ ရက်ရက်စက်စက် နွားများအပေါ် ဖျူးလွန်ခဲ့သော အကုသိုလ် ထရားကြောင့် တန်ပြန် ဝဋ်လည်ကာ ဖင်တစ်ပိုင်းသေ (ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေ) ဘဝဖြင့် အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲရင်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မလွန်ဆန်နိုင်သော သေခြင်းတရား၏ နေ့စွဲတွေကို အသက်ရှူပြီး အန်တုနေရလေပြီ။

အကုသိုလ် အကျိုးတရားဆိုသည်မှာ အင်မတန်မှထွင်ထုတ်ရခက်သည့် ဆူးတစ်ချောင်းနှင့်တူပါကလားဟု ဦးဘညွန့်သည် နေဝင်ချိန် နောင်တနှင့် ဆင်ခြင်သံဝေဂရသွား မိလေတော့သည်။

ရတနာ့တံခွန်မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၆၊ ဇန်နဝါရီလ

မင်းမိ

(၁၁)

စမ်းစေ့ရှင်းလေး နံ့တေးလဲပြီကျစနသော
သုမထံသို့ . . .

သုမ၏ ချစ်သူ တပ်မှူးလေးနန္ဒသူရိန်
ဝက်ရာစတွ မလပွ၊ သွေးစိမ်းတွေ အလူးလူးဖြင့်
ရောက်ရှိလာသည်။

သူကား တပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန်

အရှင်းဆုံးဆိုရလျှင် ပုဂံအနှော်ရထားမင်း၏ အားအကိုးရဆုံး တပ်မှူးများအနက် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သော တပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန်။

သည်ကဲ့သို့ ၎င်းအပေါ် ပုဂံအနှော်ရထားမင်းယုံကြည် အားကိုး သည့်အတိုင်း ၎င်းဦးဆောင်သော စစ်သူလျှို ဒလန်ငါးဦးကို ရွေးချယ်၍ တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးသည့် စစ်ရေး စစ်ရာ သတင်းများ ထောက်လှမ်းရန် ခိုင်းစေလွှတ်ခဲ့ပါသည်။

တိုင်းပြည်အတွက် ထိုကဲ့သို့ စေခိုင်းမှုကို ၎င်းဦးဆောင်သော စစ်သူလျှို ဒလန် ငါးဦးမှာလည်း ဦးလည်မသန် ထမ်းဆောင်သည်။ အသက်ကို အပ်နှင်သည်။

ပုဂံနေပြည်တော်မှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် သထုံမနုဟာမင်း၏ စစ်ရေးသတင်းအချက်အလက်နှင့်တကွ တိုင်းပြည်အခြေအနေအတိုင်း တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းစစ်ထောက်လှမ်းရန် ပထမဦးဆုံး ကျောက်ဆုံးတောင် မြို့သို့ ကုန်သည်အသွင် ရုပ်ဖျက်၍ ဝင်သည်။

ယောကျ်ားများ ခွေးမြီးကွေးသူနှင့် ဘန်းတောင်းပန်ပေးရန်များ

ရသမျှသတင်းတို့အား နေပြည်တော်သို့ အရောက်သို့သည်။
ကျောက်ပန်းတောင်းတွင် ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်မြောက် ကြာပြီးနောက်
ပန်းတောင်းမြို့သို့ ဒုတိယမြောက်ဝင်သည်။

ထိုသို့ ပန်းတောင်းမြို့ဝင်ပြီး စစ်ရေးသတင်းများရရှိရန်
တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းရာတွင် ၎င်းတို့အသွင်တစ်မျိုး ပြောင်းလိုက်၏။
မျက်လှည့်သမားအသွင်ဖြစ်၏။ ထိုပညာများကို ကြိုတင်၍ နေပြည်တော်
၌ပင် မျက်လှည့်ပညာရှင်ကြီးများထံ၌ သင်ကြားလေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။
ထို့ကြောင့် အလွယ်တကူ မျက်လှည့်သမားအသွင်ဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ပန်းတောင်းမြို့တွင်လည်း ရက်သတ္တပတ်သုံးပတ်မြောက်ကြာ
ပြီး ဥသာပဲခူးသို့ ခရီးဆက်ရသည်။ ထိုမြို့တွင်တော့ ရက်သတ္တပတ်
တစ်ပတ်သာ ကြာသည်။ စစ်ရေးသတင်းများ အလွယ်တကူရရှိရန် ထိုမြို့
သို့ဝင်ရာတွင်လည်း တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်ရသော ခွန်းစလွှား
(သို့) သူတောင်းစားအလွင်ကို ပြောင်းခဲ့ရလေ၏။ ရရှိသော သတင်း
အချက်အလက်တို့ကိုလည်း နေရာအနှံ့အပြား လွှတ်ထားသော ကုန်သည်
အသွင် နေပြည်တော်မှ လူများနှင့် တစ်ဆင့်ပေးပို့လိုက်သည်။

သည်မှတစ်ဆင့် ၎င်းဦးဆောင်သော သူလျှို့ ဒလန် ငါးဦး
အဖွဲ့မှာ ဥသာပဲခူးမှ ပန်းတောင်းမြို့သို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့သည်။
ဖြစ်ချင်တော့ ထိုသို့ဆုတ်ခွာပြန်လာရင်း ပန်းတောင်းမြို့ထဲမဝင်မီ
လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် သထုံမနုဟာမင်း၏ စစ်သည်များ အလုံးအရင်းနှင့်
ချုံ့ခိုဝိုင်းတိုက်ခိုက်မှု ကို ခံခဲ့ရလေ၏။

၎င်းတို့အဖွဲ့၏ သတင်းကို မည်သို့မည်ပုံပေါက်ကြားသွားလေ

နေ့စဉ်အဖွဲ့အစည်း

သည်မသိ။ တိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်၏။ သို့သော် ၎င်းတို့ငါးဦးတည်းနှင့် သထုံမန္တဟာမင်း၏ စစ်သည်တော်အမြောက်အမြားကို ရေရှည်တွင်မခုခံနိုင်။ အရေးနိမ့်ရလေသည်။ ၎င်းဦးဆောင်သော ငါးဦးအနက် စစ်သည် သုံးဦး တိုက်ပွဲတွင်ကျဆုံးလေသည်။ ၎င်းနှင့် စစ်သည်တော် တစ်ယောက်သာ ရှင်လျက်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရှိသော ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာလည်း အထိနာလျက် တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးအနက် စစ်သည် မြတ်လှမှာ ခက်ခဲစွာ လွှတ်မြောက်သွားပုံရသည်။ ၎င်းမှာတော့မူ ဘယ်တက်လက်ပြင်၌ မြားသင့်ပြီး ပန်းတောင်းနယ်တောတောင်အတွင်း ထဲသို့ ခြေဦးတည်ရာ ရှောင်တိမ်းခဲ့ရတော့သည်။

သို့သော် ၎င်းသည် သထုံမန္တဟာမင်း၏ စစ်သည်တို့ လက်မှ ကံကောင်း၍ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသော်ငြား လက်ပြင်တွင် မြားသင့်ထားသည့်ဒဏ်ရာကြောင့် မြားဆိပ်တဖြည်းဖြည်းတက်ပြီး ပြင်းထန်လာကာ ကံကောင်းတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းသည် မည်သို့ပင် ဆားတင်းထားပါစေလည်း မြားဆိပ်ကား တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့လေပြီး ရှေ့ဆက် အခြေအနေဟန်မည့်ပုံမရှိတော့သဖြင့် ၎င်းသည် လျှိုကြီးကြားထဲရှိ စမ်းချောင်းအစပ်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ ပြီးနောက် ထက်ကောင်းကင်မှတစ်ဆင့် အနောက်တောင်စွယ်တွင် မကြာခင်ကွယ်တော့မည့် နေလုံးကြီးကိုကြည့်လျက် ရင့်ကျက်လှိုက်ပြန်သည်။

“ငါသေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့အရှင်သခင်နဲ့ ငါတိုင်ပြန်အတွက် တာဝန်ကျေရဦးမယ်”

ယောက္ခမပြစ်မှား သွေးစိမ်းသွားသူ နှင့် သန်ကျယ်ပြစ်ပြစ်များ

ထိုသို့ တစ်တောလုံး မှဲတင်ထပ်မျှ ရှင်ကျူးလိုက်ပြီး အားကို တင်း၏။ သွေးတစက်စက်ကျနေသော ဘယ်လက်ပြင်ကို ညာလက်ပြင် ရှေ့မှ ဓားလွယ်ခုတ်သိုင်းပြီး အုပ်လျက်နေရာမှ အားယူကြိုးထလိုက်၏။

သို့သော် ရှေ့ခြေလေးငါးလှမ်းအရောက်မှာ မျက်လုံးများ ပြာဝေလျက် ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သည့်နောက် မြင်ကွင်းအားလုံးကား ချာချာလည်နေပြီ။ ၎င်းမည်သို့မျှ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ နေရာမှပင် ဒူးညှုတ်လဲပြိုကျ သွားရပြီဟူ၍သာ နောက်ဆုံးသိလိုက်ရတော့၏။

“ဟင် မောင်ကြီး သတိရလာပြီလား။”

မျက်နှာပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်၏ ထိတွေ့မှုနှင့်အတူ ၎င်း ပြန်လည် သတိရလာချိန်၌ မမျှော်လင့်မထင်မှတ်ဘဲ ၎င်း၏အပါးတွင် အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရှိ လိုက်ရကာ ထိုမှတစ်ဆက်တည်း ချိုသာစွဲမက်စရာကောင်းသော သူမ၏ အသံလေးကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

သည့်နောက် ၎င်းသည် မည်သည့်နေရာရောက်ရှိနေကြောင်း ဘေးဘီဝဲယာသို့ မျက်လုံးကိုဝေကြည့်လိုက်သောအခါ အနည်းငယ်ယို ယွင်းချို့တဲ့လျက်ရှိသော တောင်ယာတဲလေးတစ်တဲပေါ် ရောက်ရှိနေ ကြောင်း သိလိုက်ရတော့၏။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

စန္ဒ ဘက်ယံအနည်းငယ်လှုပ်ရှား လိုက်သည်အခါ ဘယ်ဘက်

www.burmeseclassic.com

နတ်ပါယ်လေး

လက်ပြင်မှ မီးစနှင့်ထိုးလိုက်သလို ပူပြီးစူးဝင်သွားသည်အထိကြောင့် ထွက်လာသော ၎င်း၏ ညည်းညူသံများ -

“အို မောင်ကြီး ခဏလေးနော် ခဏလေး”

မိန်းမပျိုလေးက ၎င်း၏ညည်းညူသံကြောင့် စိုးရိမ်မျက်ဝန်းနှင့် ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ဦးနောက် သူမသည်ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ -

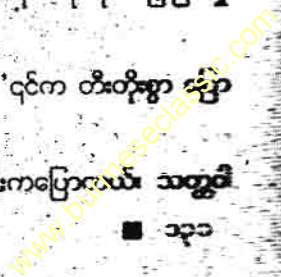
“ဘိုးဘိုးရေ ဘိုးဘိုးလာပါဦး။ ဒီမှာ လူနာမောင်ကြီး သတိရ လာပြီတော့” ဟု လှင်းအော်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုတစ်ဦး သည် ရေကြီးသုတ်များနှင့် တံပေါ်သို့ထက်ရောက်လာသည်။ ထိုအဘိုးအို ၏ လက်ထဲတွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာပစ္စည်းများလည်း ပါလာလေ၏။ ထိုပစ္စည်းများကား အဆိပ်ဖြေဆေးများပင်ဖြစ်သည်။

“မောင်ရင် သတိရလာပြီလား။ အသာလေးခေတ္တပြန်လှဲနေပါ။ ဟောဒီဆေးနှစ်ခွက် ထပ်သောက်ပြီးရင် ဒဏ်ရာသက်သာသွားပါလိမ့် မယ်။ ဈေး မောင်ရင် ဒီဆေးနှစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပါဦး။”

အဘိုးအိုကပြောပြီး သက်သာသလို အနားယူနေရစ်ခဲ့ပေဦး။ မကြာခင်မောင်ရင်ဒဏ်ရာက အဆိပ်တွေပြေသွားမှာပါ။ လိုအပ်တာရှိရင် လည်း အဘိုးအိုရဲ့မြေးမလေးကို ပြောလို့ရတယ်။ အဘိုးအိုက ပြောပြီး နေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုအဘိုးအို၏မြေးဖြစ်သူ မိန်းမပျိုလေးနှင့် ၎င်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နှမလေးရယ်” ၎င်းက တီးတိုးစွာ ပြော လိုက်သည်။

“အို ရပါတယ် မောင်ကြီး။ ဘိုးဘိုးကပြောလည်း သတ္တဝါ

ယောက္ခမပြစ်မှား ခွေးပြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ

အသက်တစ်ချောင်းမှာ ကယ်ကောင်းပါတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း မနေ့ညနေပိုင်း လျှိုကြီးထဲက စမ်းချောင်းမှာ နှမလေး ငါးလေးတွေ အစာလာကျွေးတော့ ဒီက မောင်ကြီး စမ်းချောင်းစပ်မှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ လဲနေတာတွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးကို ပြန်အသိပေးပြီး ဒီခေါ်လာခဲ့တာ၊ တစ်ညလုံးမောင်ကြီး သတိလစ်နေတယ်၊ ဒီနေ့ မနက်မှပဲ ပြန်သတိရတာ”

မိန်းမပျိုလေးက ၎င်းသည်သို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်ရှိလာပုံတို့အား ရှင်းပြပေးသည်။ ယခုကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုးကို ရောက်ရှိသွားသော ၎င်း၏ဘဝအတွက် အံ့ဩစရာတော့ ဖြစ်မိသည်။

“တကယ်ကို အံ့ဩစရာပဲ၊ မောင်ကြီး အသက်မရှင်တော့ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ အခုတော့ ဒီကနှမလေးတို့ မြေးအဘိုးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် မောင်ကြီးအနာဂတ်တွေ ကြုံခွင့်ရှိသေးတယ်”

၎င်းက ဝမ်းသာစွာပြောပြီး မိန်းမပျိုလေးအား ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ -

“ဒီက ကျေးဇူးရှင် နှမရဲ့ အမည်လေးကို မောင်ကြီးသိပါရစေလား” ဟု ရိုးသားစွာဖြင့် ပေးလိုက်၏။ မိန်းမပျိုလေးက ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖြေသည်။

“နှမလေးအမည်က နှင်းဝတီပါ မောင်ကြီး၊ ဘိုးဘိုးရဲ့အမည်ကတော့ ဆေးဆရာကြီး ဦးဗန္ဓ ကလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ နှမလေးတို့မြေးအဘိုး ဒီတော့တောင်ထဲမှာ နေလာခဲ့တာ နှမလေးရဲ့မိဘနှစ်ပါး ပန်းတောင်းမြို့ပေါ်မှာ ဆုံးပါးပြီးကတည်းက ဆိုပါတော့၊ နှမလေးရဲ့တစ်သက်ရှိပါပြီ”

မိန်းမပျိုလေး တစ်ဖြစ်လဲ နှင်းဝတီက သူမတို့မြေးအဘိုး၏

နတ်ပါးစားစေ

လက်ရှိအနေအထား အပြည့်အစုံ ရှင်းပြပါလေ၏။ ထိုအခါ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါးမဲ့ပြီး ဆရာသခင် ဗျတ္တ၏လက်အောက်၌ ကြီးပြင်းလူလားမြောက်ခဲ့ရသော ၎င်းသည်လည်း မိဘမဲ့သူဘဝချင်းမို့ သူပုဒ်အား ပိုဂရုဏာသက်မိတော့သည်။

“နမလေးတို့ မြေးအဘိုးရဲ့ကျေးဇူးကို ဒီတစ်သက်မောင်ကြီး မေ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဘဝအလှည့်အပြောင်း ရှိမလာနိုင်ဘူးဆိုရင် ဆပ်ခွင့်ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့။”

“အို မလို့ပါဘူး မောင်ကြီး။ နမလေးဘိုးဘိုးဟာ ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဆိုတော့ ဒုက္ခရောက်သူတိုင်းကို ကယ်တင်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့စပ်စုတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ မောင်ကြီး။ အယ်အရပ်က မောင်ကြီး လာပြီး ဘယ်အရပ်ကို သွားမှာလဲ၊ ပြီးတော့ မောင်ကြီးအခုလို ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ဘာကြောင့် ကြုံခဲ့ရတာလဲဟင်”

ရုတ်တရက်သူမ၏ အမေးကြောင့် ၎င်းမည်သို့မျှ မဖြေနိုင်ဖြစ်သွားရ၏။ လက်ရှိ ၎င်း၏ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်ပါသော်လည်း ၎င်း၏အခြေအနေမှန်အား အသိပေးရန် မသင့်ပါချေ။ တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက်ချက်များသည်လည်း အပြင်တွင် မည်သည့်တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ အသိပေး၊ မူပေါက်ကြားစေတာက အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ ၎င်းသည် အရေးကြီးသော စစ်ရေးစစ်ရာသတင်းများ စံစမ်းထောင်လှမ်းစဉ်ကအတိုင်း သူတောင်းစားအဝတ်အစားများနှင့် ရှိနေကြောင်း သတိထားမိသဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြားလိုက်၏။

“အင်း မောင်ကြီးက ဒဂုန်ဒလနယ်သားတစ်ဦးပဲ ဖုန်ခင်း

နေပြည်တော်ဘက် ကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာရင်း ဒီနယ်အရောက် တောလမ်း တစ်နေရာမှာ မသမာသူ ဓားပြအဖွဲ့နဲ့တွေ့ပြီး အခုလိုအော်ရာရခဲ့တာပါ။

“အို ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်ကြီးရယ်၊ ကံကောင်းလို့ အသက် ဓဿတာပဲ တော်လှပြီ”

ဟု သူမက စိတ်မကောင်းဖွယ် ရေရွက်၏။ အဆင်ပြေအောင် နုတ်သီးလိုက်ရသော စကားအတွက် သူမ အမှန်တကယ်ပင် ယုံကြည် သွားသဖြင့် စိတ်အေးသွားရတော့သည်။ နို့မဟုတ်လျှင် အလိမ်ပေါ်သွား ပါက သံသယဝင် အထင်သေးသွားနိုင်ပါ၏။

“မတတ်သာလို့ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်မပြောမိတာ မောင်ကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ နမလေးရယ်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ နမလေးသိ ထာတဲ့အခါ

အပြင်သို့ ထွက်မလာဘဲ ၎င်းရင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသော စကား။

တကယ်တော့ ၎င်းသည် မိမိကိုယ် မိမိမပိုင်။ တိုင်းပြည်က ပိုင်သည်။ အသက်ရှင်နေသမျှ တိုင်းပြည်အတွက် များစွာအလုပ်လုပ် ရပေဦးမည်။

“လူကလေး နန္ဒသူရိန်၊ သူရဲကောင်းတို့မည်သည့်မှာ အမှန် ကိုပဲ မြတ်နိုးကြသလို၊ အများအကျိုးအတွက်ဆိုရင် အင်အားကြီးမား တဲ့ မည်သည့်ဘုရင်ခံ ဖြစ်နေပါစေ၊ တိုက်သင့်ရင် တိုက်ရမှာပဲ”

အထက်ပါအတိုင်း ဆရာသခင် ဗျတ္တက ၎င်းအားကြိမ်ဖန် များစွာ ပြောခဲ့ဖူးသောစကား ဖြစ်သည်။

ထိုအသိ၊ ထိုစကားသံများကြောင့် ၎င်းသည် မျက်လုံးကိုအသာ

နောင်ပင်ခေတ်

မေးမှီတ်လျက် သက်ခြင်းချ လိုက်မိပါတော့၏။

ထိုအရပ်တွင် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ရသလို ဒတ်ရာ များလည်း လုံးလုံးပျောက်ကင်းခဲ့လေပြီ။

နင်းဝတီတို့ မြေးအဘိုး၏ ကျေးဇူးများကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သွားသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထို့အတူ ၎င်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ မိုင်သည့် တပ်မှူးလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက် လတ်တလော အချစ်တည်းဟူသော ရပ်မှပေါက်စွားလာသည့် ကြီးတစ်မျှင်ကြောင့် ကိုယ်တိုင် အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်ရသည်။

တကယ်တော့ ၎င်းသည်အချိန်တိုင်း စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း နှင့်တိုက်ခြင်း၊ ခိုက်ခြင်းများလောက်သာ အတွေ့အကြုံရှိသူဖြစ်ပြီး အင်မတန်မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ထိုကဲ့သို့ နှလုံးသားအရေးတွင် ကျွမ်းဝင်မှုမရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ နှလုံးသားတွင် ဖြစ်ပေါ်ပူသော ချစ်ခြင်းတရားကြောင့် ၎င်းအပေါ်တွင်လည်း ယုံကြည်ကိုးစားကာ သံယောဇဉ်ရှိလာသည်။ စိတ်ထားဖြူစင်လွန်းသူ နင်းဝတီနှင့် ချစ်သူများအဖြစ် ကူးပြောင်းခဲ့ရတော့သည်။

"မောင်ကြီးကို နင်းဝတီချစ်တာ ဘဝချင်းထူလို့ပါပဲ ဒါကြောင့် ဘာမှအဆောင်အယောင်မပါဘဲ နင်းဝတီရဲ့အချစ်ကို မောင်ကြီးအထင်သွေးပြီး ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားရဘူးနော်"

လရောင် ရှုန်းလို့သော ညတစ်ည ထိုညတွင် ကောင်းကင်လမင်းကြီးကို နှစ်သောက်သား

ယောက္ခမပြစ်မှား ခွေးစိတ်သွားသူ နှင့် ဆန်ကြယ်ပြစ်ရပ်မှန်များ

ကြည့်ကာ ၎င်းရင်ခွင်၌ မှီခွဲ၍ စိုးရိမ်စွာ ဆိုခဲ့သော သူမ၏စကား။

“မောင်ကြီးရဲ့ အချစ်ကိုယုံပါ နှင်းဝတီ၊ မောင်ကြီးအသက်နဲ့ ထပ်တူ နှင်းဝတီရဲ့အချစ်ကို တန်ဖိုးထားနေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကြေကွဲစရာ ကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ မောင်ကြီးတို့ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် မမြင် နိုင်တဲ့ ရန်သူပါပဲ”

၎င်းက ကြေကွဲစွာပြောရင်း သူမနှင့်ပါးချင်းအပ်လိုက်မိသည်။

အမှန်တကယ်တော့ ထိုညသည် ချစ်သူတို့ညမဖြစ်ခဲ့ဘဲ ကြေကွဲ စရာကောင်းသောသူသာ ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုညက ၎င်းတို့ချစ်သူနှစ်ဦးအနီး သို့ လူရိပ်တစ်ခုရောက်ရှိလာကာ စာတစ်စောင်ကြီးချည်ထားသော ဓားနှင့် ၎င်းအနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ လာရောက်ပစ်ပေါက်ပြီး ထိုလူရိပ်မှောင် ရိပ်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

သို့ဖြင့်၎င်းက သစ်ပင်တွင် စိုက်နေသော ဓားကိုနှုတ်ယူပြီး စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ

လူကလေး နန္ဒသူရိန်

ဒီအချိန်ဟာ စိုင်းပြည်အတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အချိန်ဖြစ် တယ်။ သူရဲကောင်းဆိုတာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာထက် အများအတွက် ကိုသာ ရှေ့ရှုတယ်။ ဒါကြောင့် လူကလေးကို ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ဘာသောပေါက်ရင် နေပြည်တော်အရောက်ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ပါ။ အသက်ရှင်လျက် ပြန်ရောက်လာတဲ့ စစ်သည်မြတ်ကို လျှောက်ထားလို့

နတ်ပါးစက်

အားလုံးသိပြီးနေပြီ။ မကြာခင် အချိန်မှာ သထုံကို စစ်ချိမ့်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြတယ်။

သင့်ရဲ့ဆရာ

ဗုဒ္ဓ

ဟူ၍ ရေးသားထားသော စာဖြစ်သည်။ ၎င်းက စာဆိုသည်နှင့် အတွင်းအကျိုးကြားထဲသို့ ခေါက်ထည့်လိုက်ကာ ချစ်သူနှင့်ဝတ်ထံသို့ လျှောက်လာလေ၏။

“မကြာခင်အချိန်မှာ နှင်းဝတ်နဲ့ခွဲပြီး မောင်ကြီး ခရီးဆက်ရ တော့မယ်”

ကွဲအက်အက် စကားသံအဆုံးတွင် သူမပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်လျက် အံ့သြသွားသည်။ ရုတ်တရက် စကားမဆိုနိုင်။ ၎င်းထံသို့ နားမလည်ခြင်း။ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတို့နှင့်အတူကြည့်လေသည်။ ပြီးနောက် ၎င်းရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်မျက်နှာအပ်လိုက်ကာ တသိမ့်သိမ့်နှိုက်ပိုပါလေ၏။

၎င်း၏ ရင်ထဲက ကြေကွဲသံတို့သည်လည်း ။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တကယ်တမ်းခွဲခွာရတော့မည် ဆိုသောအခါ ယောက်ျားသားတစ်ဦးဖြစ်ပါလျက် အသည်းဆုတ်ဆုတ်ခါမျှ နာကျင်ရ သည်။ အရုဏ်ဦးရောင်ခြည်နှင့်အတူ ခွဲခွာရတော့မည် ချစ်သူနှစ်ဦးတွင် မျက်ရည်များက ကိုယ်စီ။

“မောင်ကြီး ဟောဒီခရုပုတီး လေးတစ်ကုံးဟာ နှင်းဝတ်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ချစ်သူကံသေအဖြစ် ပြုလုပ်ထားခဲ့တာပါ။ ဒီခရုပုတီးလေး တစ်ကုံးကို အလယ်ကဖြတ်ပြီး မောင်ကြီးနဲ့ နှင်းဝတ်တို့ တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ ယူထားကြမယ်။ မောင်ကြီးနဲ့နှင်းဝတ်တို့ ပြန်သုံးတဲ့အခါတော့

ယောကျ်ားများ သွေးစွဲသွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြင်ပန်းများ

အဲဒီခရုပုတီးလေးကို မူလအတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်ဆက်ကြမယ်နော်”

သူမကပြောပြီး ၎င်းထံသို့ ခရုပုတီးလေးတစ်ဝက် ပေးလာ၏။

၎င်းက ယူလိုက်ပြီးသူမအား ကြေကွဲစွာကြည့်သည်။

“မသွားမဖြစ်တဲ့ ခရီးမို့လို့ မောင်ကြီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ နှင်းဝတီ တစ်နေ့ နှင်းဝတီဆီအရောက် မောင်ကြီးပြန်လာပါမယ်၊ ဒီနေရာက ဆက်ဆက်စောင့်နေပါ”

၎င်းက ပြောလိုက်လေ၏။ သူမမျက်ဝန်းက မျက်ရည်များကို မကြည့်စုံတော့။ တင်းကျပ်စွာဆုပ်ထားဆဲလက်ကို တဖြည်းဖြည်းလျှော့ချလိုက်သည်။

“မောင်ကြီးသွားတော့မယ် နှင်းဝတီ”

ပြောပြီး ကျောခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ အားတင်း၍ ခြေလှမ်းကိုစတင်လေသည်။

“မောင်ကြီး မောင်ကြီး”

သူမ၏ခေါ်သံကား နောက်ပါးတွင် ဝေး၍ကျန်ခဲ့ပါလေပြီ။

၎င်း ပုဂံနေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး နောက် သထုံပြည်ကို တိုက်ရန်အတွက် စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုများ၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ရလေ၏။ သို့ဖြင့် စစ်ဆင်ရေးလေ့ကျင့်မှုများ၊ လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အားမှစ၍ အားလုံးပြည့်စုံသောအခါ သထုံသို့စစ်ချီရလေ၏။

အစပိုင်း သထုံပြည်သို့ တိုက်ရာတွင် ၎င်းတို့ဘက်က အထိနာ၍ အကြိမ်ကြိမ်ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မထိုးဖောက်နိုင်။

သို့ရာတွင် ကြိုတင်ထောက်လှမ်းချက်များအရ သထုံပြည်သို့ အလွယ်တကူ ထိုးဖောက်သိမ်းပိုက်နိုင်မည့် အချက်တစ်ချက်သာ ရှိသည်။

ရောက်ရှိ၏

ထိုအရားကား ကြက်မတစ်ဝပ်စာလွတ်နေသော မြို့ရိုးအောက်၏ ရေလိုက်
ပေါက်တစ်ပေါက်မှ ဝင်ပြီးတိုက်မှ နိုင်မည့်အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ထိုအရေးကို၎င်း၏ ကျေးဇူးရှင်ဆရာသခင်ဖြစ်သူ ဗျတ္တတစ်ယောက်သာ
ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည်ဖြစ်သဖြင့် ဆရာသခင်ဗျတ္တသည် မြို့ရိုးအောက်
ကြက်မတစ်ဝပ်စာထိုရေလိုက်ပေါက်မှ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး တိုက်လေ
တော့၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် အဓိကအဝင်ပေါက်မှ အစောင့်သထုံစစ်သည်များ
ကျဆုံးကျန်ပြီးလျှင် ကျန်စစ်သား ဦးဆောင်သောတပ်နှင့် ငထွေရှူး
လုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီး စသည့်ဦးဆောင်သော တပ်များ အလွယ်
တကူ မြို့ရိုးကိုကျော်ပြီး ထိုးဖောက်စစ်ဆင်နိုင်ခဲ့တော့သည်။

ထိုစစ်ပွဲတွင် သထုံဘက်မှ တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်လာ၏။
နောက်ဆုံး သထုံတုရင် မနုဟာမင်းနှင့်တကွ သထုံပြည်ကြီးကိုပါ ၎င်းတို့
ဘက်မှ အပြီးအပိုင်သိမ်းပိုက် အနိုင်ရလိုက်တော့သည်။ သို့ရာတွင်
ထိုစစ်ပွဲ၌ ၎င်း၏ ဆရာသခင်ဖြစ်သူ ဗျတ္တမှာ ကျဆုံးရလေပြီတကား။
ထို့အတူ ၎င်းသည်လည်း ချစ်သူ နင်းဝတီထံသို့ အရောက်ပြန်ခဲ့မည်ဟု
ကတိသီစွာပြုခဲ့ဖူးပါလေ၏။ သို့သော် စစ်ကြီးပြီးဆုံးလျှင်ဖြင့် ၎င်းသည်
အမှန်တကယ်ပင် ပြန်နိုင်ပါဦးမည်လော။

စမ်းချောင်းနံဘေးတွင် မလှုပ်မယှက်ဖူးထောက်ထိုင်နေသော
မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး။ ထိုကဲ့သို့ ယိုင်နေသည်မှာ အချိန်မညီကြာမြင့်ခဲ့
ပြီမသိ။ သူမသည် တစ်သွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကြည့်ရင်း

ယောက်ျားပြစ်မှား ခွေးပြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြစ်ရပ်မှန်များ

မျက်ရည်ပူများ လိမ့်လိမ့်ဆင်းလာ၏။

သူမကား တပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန်၏ ချစ်သူဖြစ်သော နှင်းဝတီ
မည်၏။ ဆိုရလျှင် သူမသည် ထိုစမ်းချောင်းလေးသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလာ၍
တပ်မှူးလေးနန္ဒသူရိန်အား စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ၏
ချစ်သူ တပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန်ကား ပြန်မလာ။ ရက်မှလညောင်း၍
နှစ်သို့ပင် ကူးတော့ပေမည်။ သူမ၏အချစ်ကို တမင်လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍
ပြန်မလာတော့ပြီလော။

သူမတွေ့ရင်း မျက်ရည်များ ကျလာပြန်သည်။ သေချာပါပြီ။
သူမ၏ ချစ်သူအမှန်တကယ် ပြန်လာလိမ့်မည်မဟုတ်။ စောင့်မျှော်နေရ
သော သူမသာ မှားလေပြီ။ နောက်ဆုံး သူမ၏ချစ်သူ တကယ်ပြန်မလာ
တော့ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ချိန်မှာပင်
ခပ်လှမ်းလှမ်း စမ်းချောင်းလေးအတိုင်း မောင်းနှင်လာသော မြင်းစီး
လုလင်တစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ ရုတ်တရက် သူမ၏ချစ်သူလားဟူ၍
ဝမ်းသာသွားသော်လည်း အနားရောက်လာသည့်အခါ မျက်နှာစိမ်းရဲမက်
တစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်းသိရတော့သည်။

ထိုရဲမက်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး သူမအား ပြော၏။
သူမ၏ ချစ်သူနန္ဒသူရိန်သည် သထုံတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားကြောင်း၊
ထို့ကြောင့် သူမအား လာရောက် အဆိပေးရကြောင်းဖြစ်သည်။

ဒီတော့မှ သူမ၏ချစ်သူ နန္ဒသူရိန်သည် ရိုးရိုးခရီးသွား အရပ်
သားတစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ ပုဂံအနော်ရထာမင်း၏ အားအကိုးရဆုံး အမှုထမ်း
ထမ်း တပ်မှူးလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်း အဖြစ်မှန်အားလုံးကို သိရ
တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

နတ်ပါးကလေး

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ သူမသည် သူ၏ ချစ်သူတစ်ယောက်လေး နန္ဒသူရိန် သထုံတိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးသွားသည်ဟူသော အဖြစ်ကိုလုံးဝ မယုံကြည်။ မင်းနေပြည်တော်မှ ထက်မြက်ကျော်ဇောသော တပ်မှူးလေး တစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် တောတွင်းသူမလေး သူမနှင့်ကား ဘဝချင်း များစွာ ကွာခြားသွားလွန်းစေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမနှင့်အဆင့်အတန်း ချင်းမတူ၍ တမင်လုပ်ကြံပြီး ပြောဆိုနေကြောင်းသာ ယုံကြည်မိသည်။ သတ်မှတ်မိသည်။

“တပ်မှူးလေး အမှန်တကယ် ကျဆုံးသွားခဲ့တာပါ ငါ့နမး ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ငါ့နမယုံကြည်အောင် သက်သေပြစရာတစ်ခု တော့ရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဟောဒီကပစ္စည်းလေးတစ်ခုပါပဲ”

မြင်းစီးလှလင်ရဲမက်က နောက်ဆုံးသက်သေပြစရာတစ်ခုသာ ရှိ၍ ပြောလိုက်ပြီး အသံယူဆောင်လာသော ပစ္စည်းလေးအား ထုတ်လေ့ ၏။ ထိုပစ္စည်းကား ခရုပုတီးအပြတ်လေးဖြစ်သည်။

“ဟင် ဒါ ဒါ မောင်ကြီး နန္ဒသူရိန်တကို နမလေး ချစ်သက်သေ အဖြစ်ပေးလိုက်တဲ့ ခရုပုတီးလေးပဲ။ အို ဒါဆိုရင် မောင်ကြီး နန္ဒသူရိန်”

ထိုပစ္စည်းလေးကို မြင်ရစဉ်မှာ သူမထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား ရလေသည်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးလည်း အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည် လေပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့နမအဲဒီ ခရုပုတီးလေးကို တပ်မှူးလေးသာ အမြဲကိုယ်နဲ့ မကွာဆောင်ထားခဲ့တာပါ။ သထုံတိုက်ပွဲမှာ တေးထံမှာ ရပြီး သေအံ့မှူးဖြစ်နေချိန်မှာတောင် သွေးအိုင်ထဲကနေ အဲဒီခရုပုတီး လေးကို လက်မှာဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်ရည်ကျရှာတယ်။ အခုချိန်အထိ အဲဒီ

ထောကျပ်ပွဲများ သွေးဖြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်ကြပ်ဖြစ်ပျက်မှုများ

မြင်ကွင်းကို ဒီကမောင်ကြီး မြင်နေတုန်းပါ ငါ့နမရယ်၊ တယ်ယတော့ တပ်မှူးလေးဟာ သထုံတိုက်ပွဲကြီးပြီးဆုံးရင် ငါ့နမဆီကို အရောက်ပြန် လာဖို့ အကြီးမားဆုံး ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့

မြင်းစီးလုလင်ရဲမက်က ပြောရင်းစကား ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ ဖြစ် သွားသည်။ မျက်ရည်များလည်း ကျလာသည်။ ပြီးမှ အားယူပြီး ဆက်ပြော လာသည်။

“တပ်မှူးလေး သူ့ဆန္ဒတိုင်း မပြည့်ဝတော့ဘူး ငါ့နမရယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကမောင်ကြီးကို တပ်မှူးလေးဟာ အဲဒီခရုပုတီးလေး ပေး အပ်ပြီး ဒီနယ်က ငါ့နမထံအရောက် ပို့ပေးဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် မလာရောက်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်းရယ် ရှင်းပြပေးဖို့ ခိုင်းစေ လွှတ်ခဲ့တာပါကွယ်”

“အို ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်ကြီးရယ်”

မြင်းစီးလုလင်ရဲမက်၏ စကားအဆုံးတွင် သူမ အရာရာကို ချုပ်တည်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ အမြင်များပြာဝေသွားတော့သည်။ အသိတို့ လွတ်ထွက်သွားတော့သည်။ ပြီးနောက် သူမသည် ခရုပုတီးလေးကို လက်မှကိုင်ပြီး ကြည့်ရင်း အမြင်တို့ နီးလိုက်ဝေးလိုက်။ အသိတို့လည်း ပူးလိုက်၊ ခွာလိုက်။ နောက်ဆုံးတော့ သူမသည် နေရာမှာတင် အရပ်ကြိုးပြတ်လဲ ပြိုကျသွားရလေပြီ။ စမ်းချောင်းလေး နံဘေး လဲ ပြိုကျနေရာ သူမထံသို့ သူမ၏ချစ်သူ တပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန် အော်ရာတွေ့စလပွ။ သွေးစိမ်းတွေ အလူးလူးဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။

သူမလဲကျနေရာမှ လူးလဲကျူးထပြီး ချစ်သူတပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန် ခေါ်ရာဆီအပြေးသွား၏။

ရောင်ပိတ်ခေါ်

“ဟင် မောင်ကြီး မောင်ကြီး နန္ဒသူရိန်”

မျက်နှာချင်းဆိုင် အရောက်မှာ သူမက ပွေဖက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တပ်မှူးလေးနန္ဒသူရိန်ကို မဖက်မိချေ။ လေကိုသာ ဖက်မိသည်။ သူမအံ့သြမယုံကြည်နိုင်စွာ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာတော့သည်။

“မောင်ကြီး မောင်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်ကြီးရယ်”

သူမက တပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန်၏ အခိုးအငွေလို အရိပ်သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“မောင်ကြီး မောင်ကြီး”

ပြောပြီး တပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန်၏ အရိပ်သဏ္ဍာန်က တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သူမ အာခေါင်ခြစ်ပြီး သွေးရှူးသွေးတမ်း အော်လိုက်သော်ငြား အချည်းနှီးသာ ဖြစ်လေတော့သည်။

“မောင်ကြီး မောင်ကြီး”

တဝေါ်ဝေါ် ရွာချလိုက်သော မိုးရေများကြားဝယ် သူမ၏ အသံတို့ကား ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုမိုးရေစက်တို့၏ အထိအတွေ့တို့နှင့် အတူနုနု အဖြစ်အပျက်များကြောင့် သတိပြန်ရလာချိန်တွင်မူ စမ်းရှောင်းလေးနဲ့ဘေးတွင် သူမ လဲပြီပြီး မေ့မြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမှတ်ရမိတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ သတိလစ် မေ့မြောနေချိန်တွင် သူမ၏အဖေထံ တပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန် ဝိညာဉ်ဘဝနှင့် ရောက်ရှိလာပြီး အဖြစ်အပျက်တို့အား ရှင်းပြပေး၏။ ထူးဆန်းစရာ ကောင်းသည်မှာ သူမ၏အဖေထံ

ယောကျ်ားဖြစ်ပျား ခွေးဖြစ်သွားသူ နှင့် ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်များ

တပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန်ကား သူမအပေါ် စွဲလမ်းစိတ်ကြောင့် ခရုပုတီးမလေး တွင် ဝိညာဉ်တဝနှင့် တွယ်ကပ်ရောက်ရှိလာသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တို့အား ရှင်းပြပေးပြီး သူမ၏ချစ်သူ တပ်မှူးလေး နန္ဒသူရိန်ဝိညာဉ်ကား တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါ၏။

ဒီတော့မှ သူမသည် အထက်ပါအဖြစ်အပျက်တို့ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကာ သူမ၏အဘိုး ဖြစ်သူအား ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြသည်။ ဆန္ဒတစ်ရပ်ကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြောသည်။ ထိုအရာကား သူမတို့ချစ်သူ နှစ်ဦးဆုံစည်းခဲ့ကြသော စမ်းချောင်းလေးနံဘေးတွင် စေတီတစ်ဆူတည် ရန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ အဘိုးဖြစ်သူ ဆေးဆရာကြီး ဦးဗန္ဓ ကသည် မြေးဖြစ်သူ အလိုဆန္ဒအရ မကြာမီမှာပင် ထိုစမ်းချောင်းလေးနံဘေး၌ စေတီတစ်ဆူတည်ကာ ခရုပုတီး အပြတ်လေးနှစ်ခုကိုလည်း မူလအတိုင်း ပြန်ဆက်ပြီး ထိုစေတီတွင် ဌာပနာပေးခဲ့ပါလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ နှင်းဝတီမည်သော သူမသည် သူတော်စင်မ လေး ဘဝပြောင်းလဲကာ ဘာသာသာသနာအတွက် အလုပ်အကျွေးပြု ရင်း ထိုစေတီလေးနံဘေး၌ ရာသက်ပန်အရိုးကျနေထိုင် သွားခဲ့ပါလေ တော့သတည်း။

နေစာရီ မဂ္ဂဇင်း

ဓနုတ်ဟိဏ်းဖော်

(၃၁)ဘုံ သတ္တဝါတို့ကျင့်လည်ကုန်သော သံသရာသည် ရှည်လျားသလောက် ဘဝများကလည်း မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှချေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျင့်လည်ရသောသံသရာ၊ များပြားလှသောဘဝတို့ဆိုသည်မှာ အကျိုးအကြောင်း၊ ကုလိလ်၊ အကုသိုလ်များနှင့်ဆက်စပ်နေသဖြင့် မိမိတို့ပြုလုပ်သည့်အပေါ် အဆိုးအကောင်း လိုက်ပြီး၊ ဘဝပုံရိပ်များထင်ဟင်တည်နေတတ်ကြပေ၏။

ဆိုရလျှင်တော့ စိတ်ကြောင့် ရုပ်ဖြစ်သလို၊ ရုပ်ကြောင့်လည်း စိတ်ဖြစ်နိုင်ပြီး၊ အဝတမလွန်ဟိုဘက်သို့ ကူးပြောင်းကြသည့်အခါ တချို့စိတ်အာရုံ(အဝိဇ္ဇာတဏှာ)အစွဲပြုသည့်အတိုင်း ပရလောကနှင့် အကြုံးဝင်သော (တစ်နည်းအားဖြင့် မကျွမ်းလွတ်သော ဝိညာဉ်ဘဝအဖြစ် ရောက်ရှိကြရတော့သည်။

ဝိညာဉ်ဆိုသည်မှာ 'နာမ်'ချည်းသက်သက်ရှိသော အမျိုးအစားတစ်ခုဖြစ်သလို၊ 'ရုပ်' နှင့် 'နာမ်'မှာ သီးခြားသဘောရှိသော်လည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကျေးဇူးပြုပြီး ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်အစုဝေးတစ်ခုမှ ရုပ်'ချဉ်းခွား

သောကမပြစ်မှားစွဲခြစ်သွားသူနှင့် ဆန်းကြယ်ခြစ်ရစ်မှန်များ သည့် 'နာမ်'အကြွင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြွင်း 'နာမ်'သို့ စိတ်ကဝင်ရောက်ချဉ်းကပ်ခို ဝင်ပြီး ဝိညာဉ်အဖြစ်နှင့် စိတ်စေရာ (ဥပါဒါန်အစွဲ)အတိုင်းရှိ နေခဲ့သည် ဆိုလျှင် မမှား။ တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်ဖြင့် အသက် ရှင်လှုပ်ရှားနေသော ဝိညာဉ်ဖြစ်သည်။ ထိုဝိညာဉ်တို့သည် ပြိတ္တာအနွယ်ဝင် များနှင့်လည်း အကြုံးဝင်ကြပေ၏။

ထိုကဲ့သို့စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တည်သောတမလွန်ဘဝမှ အံ့ဩစရာကောင်းလှသည့် ဝိညာဉ်လောကသားများအနေဖြင့် ဘဝတစ်ခုနှင့်တစ်ခုကူးပြောင်းရာ ကြားခုလတ်၌ ဟိုဘက်ဘဝ တစ်ခုသို့ ပဋိသန္ဓေမတွယ်မီ(သို့) တွယ်ကြရာတွင် ၎င်းတို့စိတ်စွဲ ရာ အရာဝတ္ထု၊ ဘဝမကူးမီပြုလုပ်ခဲ့သော ကံ-ကံ၏အကျိုးတရား ပေါ်မီ၍ နေကြရသူများသာဖြစ်သည်။

အချို့က ဝိညာဉ်လောကသားများနှင့်ပတ်သက်၍ မရှိဟု တွင်တွင်ငြင်းဆိုကြသလို၊ အချို့ကျတော့လည်း ဝိညာဉ် လောကသားများ အမှန်တကယ်ရှိကြောင်း ယုံကြည်ကြပေ သည်။

စာရေးသူအနေဖြင့် လေ့လာမှတ်တမ်းတင်မိသ လောက် အထက်မှာဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း 'ရုပ်' နှင့် 'နာမ်'အစ ဝေးဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုမှ 'ရုပ်' ချဉ်းသွားသောကြောင့် 'နာမ်'ချဉ်းသက်သက်ကြွင်းကျန်ရှိ သည့် စိတ်စေရာအတိုင်း အသက်ရှင်သော ဝိညာဉ်လောက သားများ တကယ်ရှိကြောင်း ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။

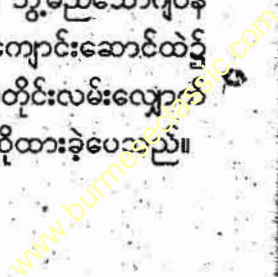
ဓနုတ်ဟိန်းဇော်

သက်သေအထောက်အထား၊ သာဓကများကိုပြဆိုရလျှင် ဗုဒ္ဓဘုရားလက်ထက် ပေတဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာများ၌ ဝိညာဉ်လောကသားတို့သည် ပြိတ္တာအနွယ်ဝင်များနှင့်လည်း အကြုံးဝင်နေကြောင်း ဆိုထားလေ၏။

ထို့ပြင် တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီအေ) ရေးသားပြုစုသော 'ရကြပါစေ အမျှဝေ၏' စာအုပ်တွင် မင်းအဇာတသတ် ကယ်မ လိုက်ရသော 'ပြိတ္တာထစ္စေ (စူဠသေဌိ ပေတဝတ္ထု) တွင်ဆိုထားသလို နိုင်ငံတော်ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ဆဋ္ဌသံဂါယနာတင်ပြီးချိန်က ကမ္ဘာအေးကုန်းမြေရှိ 'အပရဂေါယာန ကျောင်းဆောင်' တွင် 'ဓမ္မဒူတ ဝိဇ္ဇာလယ်ကျောင်း' ဖွင့်ပြီး နိုင်ငံခြားသာသနာပြုသံဃာတော်များကို သင်တန်းပို့ချသင်ကြားပေးခဲ့သည်။

အဆိုပါ သင်တန်းကျောင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်ကြီးမှာ ဦးပညာဒီပ (ကမ္ဘာ့ဝိပဿနာသာသနာပြု အဂ္ဂလဟာ သဒ္ဓ မ္မဇောတိကဘွဲ့ တံဆိပ်တော်ရ) ဖြစ်ပြီး သင်တန်းသား မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးသံဃာတော်များ အပါအဝင် ဂျာမန်၊ အင်္ဂလန်၊ ဆွီဒင်၊ ယိုးဒယားနှင့်ဂျပန် ဘုန်းကြီး သံဃာတော်များတို့ဖြစ်ကြသည်။

သင်တန်းချိန်ကာလတွင် 'ဦးမာနိန္ဒ' ဘွဲ့မည်သောဂျပန် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် အဆိုပါသင်တန်းကျောင်းဆောင်ထဲ၌ မကျွတ်မလွတ်သောဝိညာဉ်ဘဝနှင့် ညစဉ်တိုင်းလမ်းလျှောက် ကိုယ်ထင်ပြုခဲ့ကြောင်း ထိုစာအုပ်မှာပင် ဆိုထားခဲ့ပေသည်။

ယောက္ခမဖြစ်မှားခွေးဖြစ်သွားသူနှင့် ဆန်းကြယ်မြစ်ရပ်မှန်များ
အထက်ပါကဲ့သို့ ဖြူမြို့၌ 'ဖြူလူသတ်ပွဲ' ဟူ၍ ပြည်ကွင်း
စစ်အတွင်းကာလက သမိုင်းမှတ်တမ်းတွင်ခဲ့သော ထူးဆန်းသည်
ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။

ဖြစ်ရပ်မှာ ဖြူမြို့ရှိ 'ပင်စင်လမ်း' ဟုခေါ်သော ယခု
(၄)လမ်းတွင် ယခုသာသနာ့ရိပ်သာအဆောက်အဦးနေရာ၌
ဗိုလ်တဲကြီးတစ်လုံးရှိကြောင်း၊ ထိုဗိုလ်တဲကြီးထဲတွင် ပြည်တွင်း
စစ်အတွင်းကာလက ဖြူမြို့ကိုသိမ်းပိုက်ထားသော သောင်း
ကျန်းသူများ စခန်းချနေခဲ့ကြောင်း၊ စခန်းချနေခဲ့သော သောင်း
ကျန်းသူစစ်ဗိုလ်သည် အမျိုးသမီးငယ်များကို သိမ်းပိုက်ဖမ်းဆီး
ခဲ့ပြီး၊ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ သေဆုံးခဲ့သောအမျိုးသမီးငယ်များ
ထဲမှ တစ်ဦးသည်မကျွတ်မလွတ်သေးဘဲ ဝိညာဉ်လောကသား
အဖြစ်နှင့် ထိုဗိုလ်တဲထဲတွင် ရှိနေကြောင်း၊ မောင်မြဝေဆိုသူ
ကျောင်းသားလူငယ်ကလေး ထိုဗိုလ်တဲထဲသို့ ဆွမ်းဝင်ခံရာမှ
အဆိုပါဝိညာဉ်မိန်းကလေးကို မြင်တွေ့ရကြောင်း၊ သူမအတွက်
အမျှဝေပေးရန် မောင်မြဝေကိုဝင်ပူးကပ်ပြီး၊ ပြောစေခဲ့ကြောင်း
စသဖြင့် ဆိုထားခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ဆက်လက်၍ ထိုစာအုပ်မှာပင် ဖုတ်၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ
ဝိညာဉ်လောကသားများနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်းဆို
ထားသေးသည်။

ဖုတ်၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပြိတ္တာ စသည့် ဝိညာဉ်လောကသား
တို့မှာ 'ကမ္မဇိဒ္ဓိ' တန်ခိုးဖြင့် ၎င်းတို့၏ရုပ်ကို အသွင်အပြင်
အမျိုးမျိုးဖန်ဆင်းပြနိုင်ကြသည့်အတွက် ပါဠိဘာသာအားဖြင့်

နောက်တိုက်၊ ဇော်

နာနာဘာဝ (တစ်နည်း ပရလောကသားများ)ဟု ခေါ်ဆိုကြကြောင်း၊ ထိုနာနာဘာဝမေးမြူးမြူးတို့ကား . . .

- (၁) လူတို့က ဖိတ်ကြားသည့်အခါ လာရောက်၍ တရားနာနိုင်ကြကြောင်း၊
- (၂) အမျှဝေက 'သာဓု'ခေါ်နိုင်ကြောင်း၊ သာဓုခေါ်ခေါ်ချင်းမှာပင် ယုတ်ကြမ်းသော အဆင့်အတန်းမှ နူးညံ့သော အဆင့်အတန်းသို့ ပြောင်းသွားနိုင်ကြောင်း၊
- (၃) အိပ်မက်ဖြင့် လိုသလိုပေးနိုင်ကြောင်း၊
- (၄) ကိုယ်ထင်ပြု၍ စကားယှဉ်ပြိုင်ပြီးပြောနိုင်ကြကြောင်း၊
- (၅) လူရှုပ်ပေါ်လွင်အောင် ဖန်ဆင်းပြုနိုင်ကြကြောင်း၊
- (၆) လူတို့အား ရွှေငွေနှင့်အခြားသောပစ္စည်းများပေးနိုင်ကြကြောင်း၊
- (၇) ကျေးဇူးတရားသိတတ်သူလည်း ရှိတတ်ကြ

ကြောင်း

စသဖြင့် ဆိုထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအတူ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပြိတ္တာ၊ ဝိညာဉ်များနှင့်ပတ်သက်၍ ပေတဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာ 'ဦးကြီးခင်'၊ ဦးမြင့်ဆွေ'တို့ပြုစုသော (ဗုဒ္ဓခေတ်ကိုယ်တွေ့ တစ္ဆေဝတ္ထု၊ ညွန့်ပေါင်း) စာအုပ် 'အမှာ'မှတ်တမ်းတွင် အောက်ပါအတိုင်းဆိုထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရပေသည်။

ဇယားကွဲမပြစ်မှားစွာဖြစ်သွားသူနှင့် ဆန်းကြယ်ပြစ်ရပ်မှန်များ

“ပေတဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာမှဝတ္ထုများသည် လူတို့၏ တမလွန်ဘဝနှင့်ဆက်စပ်နေသောကြောင့် အနောက်တိုင်းလျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုများထက်ပင်ပို၍ အံ့ဩစရာ၊ ကြက်သီးထစရာကောင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း . . .

“ဘီစီခြောက်ရာစု ဗုဒ္ဓခေတ်က ဖြစ်ရပ်ဆန်းများဖြစ်၍ အလွန်ရှေးကျလှခြင်း၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလန် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတို့၏ ကိုယ်တွေ့များဖြစ်ခြင်း၊ သာမန်လူသားတို့ မတွေ့ခေါ်၊ မမြင်စွမ်းနိုင်သော တတမလွန်ဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း . . .

“နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀)ကျော်အထက်က အလွန်ရှေးကျလှသည့်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကို (ဗုဒ္ဓခေတ်ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေဝတ္ထုညွှန်ပေါင်း)၌ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မြန်မာပြန်ဆိုဖော်ထုတ်ပြနိုင်ခွင့်ရခြင်းမှာ ‘အာစရိယဓမ္မပါလ’ခေါ် ‘အရှင်ဓမ္မပါလ’က ပေတဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာ၌ဖွင့်ဆိုရေးသားခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်”ဟု အမှာစာတွင် အထက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ပြုဖွင့်ဆိုထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထူးခြားဆန်းကျယ်သောဝိညာဉ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး၊ ဆက်လက်ပြဆိုရလျှင် ပေတဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာ၌ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူမှားမိ၍ ပြိတ္တာဖြစ်သွားရသော ‘နန္ဒက စစ်သူကြီး’ ရှိခဲ့သလို၊ ကဿပဘုရားရှက်လက်ထက်က ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဂင်္ဂါမြစ်တွင်လှေကိုစီး၍ သွားရင်း အနီး၌တွေ့သော ပိန်းရွက်အား လက်နှင့်ဆွဲကိုင်ဖြတ်တောက်မိသဖြင့် ‘ပါစိတ်

ခနုတ်ဟိဏ်းဇော်

အာပတ်'သင့်ပြီး ပျံလွန်တော်မူသည့်အခါ 'သီလမစင်ကြယ်
လေစွတကား'ဟု အာရုံအယူလွဲ ဥပါဒါန်အစွဲများ ကပ်ငြိပါ
သွားခြင်းကြောင့် ၎င်း၏ ဘဝဝိညာဉ်သည် လူသားစင်စစ်
ရဟန်း ဘဝမှ ဆန်းကျယ်လွန်း စွာ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်
'ဧကရကပတ္တ' နဂါးမင်းဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြောင်း
ဆိုထားပြန်သေး သည်။

ထို့အတူ (ဥပရိပုဏ္ဏသ၊ စူဠကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ်)တွင်
အလှူအတန်းဒါနနှင့် သီလမဲ့ပြီး၊ နှမြောဝန်တိုလှသော 'တော
ဒေယျပုဏ္ဏား'သည် ၎င်းသေလွန်သည့်အခါ ၎င်း၏အိမ်၌ခွေး
ဘဝနှင့် ဝိညာဉ်တွယ်နေသောအဖြစ်လည်း ရှိခဲ့ပါ၏။ ထိုဖြစ်
ရပ်နှင့်အလားသဏ္ဍာန်တူဖြစ်သောဖြစ်ရပ်တစ်ခုကား ဘဝ
တဏှာ၏စွဲလမ်းမှုကြောင့် 'ကောတုဟလိက' ၏ ဘဝဝိညာဉ်
မှာလည်း လူ့ဘဝ၊ ခွေးဘဝ၊ နတ်ဘဝစသဖြင့် အသွင်အမျိုး
မျိုးပြောင်းပြီး၊ သံသရာလည်နေသောအကြောင်းကို ပြဆိုထား
ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ဆန်းကြယ်လွန်းသော ဝိညာဉ်လောကဆိုင်ရာ
အဖြစ်အပျက်တို့မှာ ဘုရားရှင်လက်ထက်ကတည်းက အများ
အပြားရှိခဲ့ကြောင်း၊ စာပေကျမ်းဂန်တို့၌ အထက်ပါအတိုင်း
အခိုင်အမာဆိုထားခဲ့ပြီးဖြစ်သလို ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလန်၊
ဩစတီးယား၊ ဗြိတိသျှ၊ တရုတ်၊ အမေရိကန်စသော အဖောက်
နိုင်ငံကြီးများအသီးသီးတွင်လည်း ဝိညာဉ်လောကစားနှင့်ပတ်
သက်ပြီး၊ ယနေ့တိုင် သုတေသနပြု၊ စူးစမ်းလေ့လာအကောင်

ယောက္ခမဖြစ်စားရွေးပြစ်သွားသူနှင့် ဆန်းကြယ်ပြစ်ရပ်မှန်များ အထည်ဖော်နေကြသော 'မနောသုတေသီအဖွဲ့ကြီးများ'ကို လည်း ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားကြပါသည်။

အဆိုပါ အဖွဲ့ကြီးများ၏ နှစ်ရှည်လများ သုတေသနပြု စူးစမ်းလေ့လာဖော်ထုတ်မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သော ဝိညာဉ်လောကဆိုင်ရာ အဖြစ်အပျက်ဆန်းတွေ အများအပြားရှိနေကြောင်း ဆိုသည့်အချက်ကို ယနေ့ကမ္ဘာတွင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိရှိထားကာ လက်ခံယုံကြည်နေကြပေသည်။

ယနေ့အထိ အနောက်တိုင်းပညာရှင်များ အငြင်းပွားနေသည့်ပြဿနာတစ်ရပ်မှာလည်း လူတို့ကွယ်လွန်သွားပြီးသောအခါ တမလွန်ဘုံဘဝ အမှန်တကယ် ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းဆိုသော ကိစ္စတို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဝိညာဉ်လောကကို ယုံကြည်သူတို့ကတော့ တမလွန်ဘုံဘဝရှိကြောင်း စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ရေးသားခဲ့ ကြသလို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်ပွားမီ ၁၉၁၆ ခုနှစ်ခန့်ကစ၍ ကွယ်လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ကြောင်း 'ဗြိတိသျှ-မနောသုတေသနအသင်း' အမှုဆောင်များဖြစ်ကြသော ပါမောက္ခဆာအော်လီဘာ၊ လောဂျာမစ်စတာ မိုင်ရာဂါနေ . . . စသည့်တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးများမှ ပညာရှင်များ၊ ကမ္ဘာ ကျော်ရှားလော့ဟုမ်း(မောင်စံရှား)ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သူဆရာကြီးကိုနှင့်ဖွိုင်းတို့က ဖာစိုတ်မတ်မတ် ယုံကြည်လက်ခံခဲ့ကြသည်။

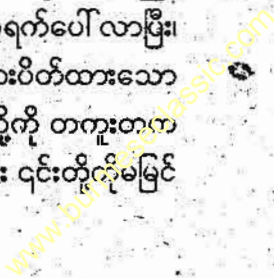
ထို့အတူ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ပေါ်ပေါက်လာသော 'မနောသုတေသနအသင်းကြီး' ကို ဆာဝီလီယန်အားဇရာ ပါမောက္ခ

ဓနုတ်ပီဏ်းဇော်

ဆစ်ဝစ်တို့ခေါင်းဆောင်ပြီး ၊ ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြ၏။ အမှုဆောင်လူကြီးများမှာလည်း ပြင်သစ်နိုလ်ဘယ်ဆုရှင် ဒဿနကပါမောက္ခဟင်နရီဘက်ဆင်၊ ဆာအော်လီဇာလော့(ဂျီ)၊ ဆရာကြီးကိုနင်ဗွိုင်း၊ ကဗျာစာဆိုယိတ်(စ်)၊ စိတ်ပညာရှင်ယွန်း၊ စာရေးဆရာကြီးဘာနတ်(ဒ်)သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး မာဒမ်းကျူရီ တို့ဇနီးမောင်နှံ စသော ကုမ္ဘာပေါ်တွင် အလွန်ထင်ရှား လှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ပါဝင်လာသောကြောင့် နိုင်ငံအသီးသီးက စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ကြသည်။

အဆိုပါ အသင်းကြီး၏ အဓိကရည်မှန်းချက်ကိုဆိုရလျှင် လူတို့၏ထူးခြားဆန်းကြယ်သော စိတ်စွမ်းအင်အစစ်အမှန်ကို လေ့လာရန် ရှေးအစဉ်အလာအတိုင်း စွဲလမ်းယုံကြည်နေကြသည်။ ဝိညာဉ်လောကနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်း၊ အိပ်မက် မက်ခြင်း တို့ထင်ပြုခြင်း၊ စိတ်အာရုံချင်း ဆက်သွယ်ခြင်း၊ နာနာဘာဝ ရှိမရှိ အဖြစ်မှန်ကို ဆန်းစစ်ဖော်ထုတ် သက်သေပြရန်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုခဲ့သည်။

ဗြိတိသျှ 'မနောသုတေသနအသင်းကြီး' ကလည်း နာနာဘာဝများကို လူတို့အားမြင်တွေ့ရသကဲ့သို့ သို့မဟုတ်၊ အမာခံရုပ်ဒြပ်ကင်းမဲ့သော အရာဖြစ်ကြောင်း ဆိုထားသည်။ ၎င်းတို့ကို ထိတွေ့၍ မရ၊ ၎င်းတို့သည် ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး၊ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားတတ်သည်။ တံခါးများပိတ်ထားသော အခန်းထဲ၌ ပေါ်လာတတ်သော်လည်း ၎င်းတို့ကို တကူးတက ဓာတ်ပုံရိုက်ကူး၍ မရ။ ဓာတ်ပုံရိုက်စဉ်အတွင်း ၎င်းတို့ကိုမမြင်

ယောက္ခမဖြစ်မှားစွာဖြစ်သွားသူနှင့် ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များ နိုင်ဘဲ နဂ္ဂတစ်ကူးပြီးမှသာ ၎င်းတို့ပုံရိပ်ကိုမြင်ရနိုင်ကြောင်း၊ ပို၍ ထူးဆန်းသည်မှာ ၎င်းတို့ပြောသောစကားများကို အသံသွင်း၍ မရ။ ခြေသံများကိုကြားသောအခါ လေထဲ၌ အသံလှိုင်း မထလဲရှိသည်။ မီးရောင်ရှေ့သို့ဖြတ်သွားသည့်အခါမျိုး၌ မီးရောင်ကို ခဏကွယ်သွားစေသည်ဟု ဆိုထားခဲ့ပါသည်။

ဗြိတိသျှနိုင်ငံရှိ 'မနောသုတေသနအသင်းကြီး'သည် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးသို့ စေလွှတ်သည့် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာဖြစ်ရပ်များကို တစိုက်မတ်မတ် သုတေသနပြုလုပ်သော သုတေသီများကို နွေးထွတ်ပေးနိုင်ဆုံး နိုင်ငံလည်းဖြစ်သည်။ အဆိုပါသုတေသီများထဲ၌ 'ပီတာအန်ဒါဂျီ(ဒ်)မှာ ထိပ်ဆုံးတွင် နေရာရခဲ့သူဖြစ်သလို ၎င်းကိုယ်တိုင် နာနာဘာဝများကိုတွေ့အောင် ကြံဆောင်နိုင်ခဲ့သူလည်းဖြစ်၏။

အဆိုပါ ဗြိတိသျှ 'မနောသုတေသနအသင်းကြီး' မှ စုံစမ်းစစ်ဆေးသုတေသနပြုလုပ်ခဲ့သော အမှုတွဲပေါင်း(၂၀၀၀) ကျော်ပြီးမှပင် ထူးခြားဆန်းကျယ်သည့် နာနာဘာဝတို့ ခြောက်လှန့်မှုဖြစ်ရပ်များနှင့် ၎င်း၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကို စုပေါင်း၍ နာနာဘာဝသုတေသနစာအုပ်များ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထူးဆန်းသော နောက်ဖြစ်ရပ်များကား ဝိညာဉ်ဓာတ်များနှင့် ပတ်သက်၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု 'အမိုးသား အဂ္ဂါဝါဗေဒပြတိုက်'မှ ဓာတ်ပုံဆရာ 'ဘာရစ်တီဇီ'သည် ဘုန်းတော်ကြီး 'ဟာဒီ'တို့ ဇနီးမောင်နှံတင်ပြခဲ့သော ဝိညာဉ်

ဇနီးတို့၏အဖော်

ဇနီးတို့မှာ အများစွာပင်ထားသလို ဝိညာဉ်ဇာတ်ပုံအတူ မဟုတ်ဘဲ အစစ်အမှန်သာဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး 'ဟာဒီ' တို့ ဇနီးမောင်နှံရိုက်ကူးခဲ့သော ဝိညာဉ်ဇာတ်ပုံမှာ (Queen House) ဘုရင်မစံတော် အိမ်ကြီး၏ မဟာလှေကားတွင် ကွယ်လွန်သူ၏ ဝိညာဉ်ပုံကို ရိုက်ကူးထားသောပုံဖြစ်သည်။

အဆိုပါဝိညာဉ်ဇာတ်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ ရိုက်ကူးရမရ ဟူသော ပြဿနာပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီး 'ဟာဒီ' တို့ ဇနီးမောင်နှံက စတင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၁၅၀၀) ကျော်ခန့်ကပင် စတင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ အဆိုပါ ဝိညာဉ်ဇာတ်ပုံများ၏ သမိုင်းစဉ်ကို ပြန်ကောက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ၁၈၆၂ ခုနှစ်က စတင်ခဲ့ကြောင်း သိရပြီး၊ ပထမဦးဆုံး ဝိညာဉ်ဇာတ်ပုံကို ရိုက်ကူးတင်ပြခဲ့သူမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဘို စတုန်မြို့မှ 'ဝီလီယံအိတ်(ချ်)ပမ္မလာ' ဆိုသူဖြစ်သည်။ ၎င်းရိုက်ကူးတင်ပြခဲ့သော ဝိညာဉ်ဇာတ်ပုံမှာ ကွယ်လွန်သူ 'သမ္မတလင်ကွန်း' ၏ ဇနီးမောင်နှံတို့ဇာတ်ပုံပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝိညာဉ်လောက တကယ်ရှိမရှိဆိုသော အချက်မှာ အယူအဆပိုင်းနှင့် လက်တွေ့မတွေ့ကြုံမှုအပေါ်မှာ အကြားစင်သွားဖွယ်ရှိကြောင်း သုံးသပ်မိပါသည်။

ဆက်လက်၍ မင်းကွန်းတိပိဋကဆရာတော် သူရားကြီး၏ အရပ် (၁၀) မျက်နှာမေတ္တာဘာဝနာပွားများနည်းထဲတွင်

www.burmeseclassic.com

ယောက္ခမပြစ်မှားခွေးခြစ်သွားသူနှင့် ဆန်းကြယ်ခြစ်ရပ်မှန်ဈာန်
လည်း 'မြင်အပ် မမြင်အပ်'ဆိုသော အချက်များကို ထည့်ပြီး
သုံးနှုန်းလိုက်ခြင်းက သက်သေအထင်အရှား ဖြစ်နေပါသည်။

အထက်တွင်ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း 'ရုပ်'နှင့် 'နာမ်'တို့
သည်သီးခြားသဘောကိုဆောင်ကာ ရှိနေသော်လည်း တစ်ခု
ကိုတစ်ခုကျေးဇူးပြုပြီး၊ အသက်နှင့် အစဉ် အတူတကွ ယှဉ်တွဲ
ဆက်စပ်တည်ရှိနေသည့်အတွက် 'နာမ်'သည် တစ်စက္ကန့်လျှင်
ကုဋေပေါင်းတစ်သိန်းမက ဖြစ်ပျက်သွားသကဲ့သို့ 'ရုပ်'သည်
လည်း တစ်စက္ကန့်အတွင်း ကုဋေငါးထောင်ကျော်မျှ ဖြစ်ပျက်
သွားလာနေကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် 'နာမ်'ဟူသော စိတ်စွမ်းအားများသည်
ဌာနချင်းအစုဝေးချင်း မည်မျှပင် ကွာခြားနေစေကာမူ ကူး
သန်းသွားလာရန် အချိန်ကြန့်ကြာမှုမရှိဘဲ ချက်ချင်းရောက်
သွားနိုင်ကြလေသည်။

ထို့ပြင် လက်ရှိဘဝတွင် တွေ့ကြုံမှတ်သားခဲ့ရသော
စိတ်စွမ်းအင်သတ္တိအားလုံးနှင့် ၎င်းပြုလုပ်ခဲ့သမျှရှိသောကံအ
မျိုးမျိုးတို့၏ အစွမ်းသတ္တိများမှာလည်း အဆိုပါ သတ္တဝါတို့၏
သန္တာန်၌ကိန်းအောင်းခိုင် မှီတွယ်လျက်ရှိပြီး၊ ထိုစွမ်းအင်သတ္တိ
များမှာ နောင်ဘဝ၏ ပဋိသန္ဓေသို့ကူးပြောင်းသွားကြရ ပေသည်။

သို့ရာတွင် လက်ရှိဘဝ၏ နောက်ဆုံးသေစိတ်သည်
နောင်ဘဝ၏ပဋိသန္ဓေစိတ် သီးခြားမဟုတ်သလို အဆိုပါဘဝ
၏ မူလစိတ်နှင့်လည်း ကင်း၍မရပါချေ။ ရှင်းအောင်သတ်၍
ဆိုရလျှင် ယခုဘဝမှာ တွေ့ကြုံမှတ်သားခဲ့ရသော စိတ်အစွမ်း

www.burmeseclassic.com

ဓနုတ်ဟိန်းဇော်

သတ္တိအားလုံးတို့နှင့် ၎င်းတို့ပြုလုပ်ခဲ့သမျှသောကံအမျိုးမျိုးတို့၏ အစွမ်းသတ္တိများ ကိန်းအောင်းခိုင်မာ တွယ်လျက်ရှိသောကြောင့် ထိုအစွမ်းသတ္တိများသည် နောက်ဘဝ၏ပဋိသန္ဓေသို့ ကူးပြောင်းသွားကြကြောင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နောင်ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေနေသူတို့ကား ရှေးဘဝက သေဆုံးခဲ့သူလည်းမဟုတ်။ တစ်သီးတခြားလည်း မဟုတ်။ ထိုနှစ်ဦးသည် စိတ္တနိယာမ၊ ကမ္မနိယာမတို့၏ အစွမ်းသတ္တိများဖြင့် ယှဉ်တွဲဆက်စပ်နေသူများပင်ဖြစ်လေ၏။

အဆိုပါအကြောင်းရင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မိလိန္ဒမင်းကြီးသည် ရှင်နာဂသိန်ကိုမေးခဲ့သည့်မေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်သောအမေးအဖြေတွင်အောက်ပါအတိုင်းရှင်းပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

‘အရှင်ဘုရား . . . ပဋိသန္ဓေနေဆဲသူသည် သေခဲ့သည့်လူဟောင်းလော . . . သို့မဟုတ် တစ်ပါးသော လူသစ်လော’

‘မင်းကြီး . . . ပဋိသန္ဓေနေဆဲသူသည် ရှေးလူဟောင်းလည်း မဟုတ်၊ တစ်ပါးသောလူသစ်လည်း မဟုတ်ပါ’

‘အရှင်ဘုရား . . . ထင်ရှားအောင်ပြပါဦး’

‘မင်းကြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မီးထွန်းညှိထား၏ . . . ညဉ့်ဦးယံလောင်သောမီးသည် သန်းခေါင်ယံ၌ တောက်သောမီးလော . . .’

‘အရှင်ဘုရား . . . မဟုတ်ပါ . . .’

ယောက္ခမဖြစ်မှားစွာဖြစ်သွားသူနှင့် ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များ
'မင်းကြီး ဤသို့ဆိုလျှင် မီးနှစ်ခုသည် တစ်သီး တခြား
ဖြစ်သလော'

'အရှင်ဘုရား တစ်သီးတခြားဖြစ်သည်ဟူ၍ မဆိုသာ
ပါ . . . ပထမမီးကို အမှီပြု၍ ဆီမီးသည် တစ်ညဉ့်လုံး လင်း
နေပါသည်'

 'မင်းကြီးမှန်ပါ၏ . . . ညဉ့်ဦးယံက မီးတောက်သည်
တောက်လောင်ကုန်ဆုံးသွားပြီးဖြစ်၍ သန်းခေါင်ယံမီးတောက်
အဖြစ်သို့မရောက်နိုင်ပါ . . . ညဉ့်ဦးယံမီးတောက်နှင့် ကင်း၍
လည်း သန်းခေါင်ယံမီးတောက်သည် ဖြစ်မလာနိုင်ပါ . . . မင်း
ကြီး . . . ထို့အတူပင် ပရမတ္ထ တရား၏ အစဉ်သည် ခွဲထွက်
ပါ၏။ တစ်ပါးသောတရားသည် ဖြစ်ဆဲဖြစ်၍ တစ်ပါးသော
တရားသည် ချုပ်ဆဲဖြစ်ပါ၏ မရှေးမနှောင်းဆက်ကာဆက်ကာ
ဖြစ်၏ . . . ။ ထို့ကြောင့် စုတေခဲသော ရှေးသူဟောင်းသည်
ပဋိသန္ဓေမနေ။ တစ်ပါးသောသူသည် ပဋိသန္ဓေမနေပါ။ ရှေး
ဖြစ်သော ဝိညာဉ်သည် နောက်ဖြစ်သော ဝိညာဉ်ကို ထောက်
ပံ့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ '

'မင်းကြီး . . . ထို့အတူပင် ဘဝဟောင်းရှု
လုပ်ခဲ့သောကံကို အကြောင်းပြု၍ ဘဝသစ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်
ဘဝဟောင်းမှ 'ရုပ်' 'နာမ်' များသည် ဘဝသစ်သို့ကူးပြောင်းခြင်း
မရှိပါ . . . ဘဝကူးပြောင်းသည့်အခါ ဤဘဝမှစတင်
ကျခဲ့ပြီး၊ နောက်ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေ စိတ်ဖြစ်လာသည်
စိတ်အစဉ်တန်းကြီး၌ စိတ်တစ်လုံးဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် နောက်

ဓနုတ်ဟိဏ်းဇော်

စိတ်တစ်လုံး ထပ်မံဖြစ်လာသော သဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။
ဟူ၍ ဖြေကြားထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤနည်းတူစွာပင် ဘဝဟောင်းက 'ရုပ်'
'နာမ်' တစ်စုံတစ်ရာမျှ လက်ရှိဘဝသို့လိုက်လာမည် မဟုတ်
သော်လည်း ဘဝဟောင်းက အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ သင်္ခါရ၊ ကံ
အကြောင်းတရားတို့နှင့် ကင်းကွာ၍လည်းလက်ရှိဘဝ၊ လက်ရှိ
ခန္ဓာများဖြစ်မလာနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဘဝဟောင်း၊ ဘဝသစ်၊
စုတိ။ ပဋိသန္ဓေတို့သည် အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ သင်္ခါရ၊ ကံတရားတို့
၏ အစွမ်းသတ္တိထူးဖြင့် သံသရာဆုံးသည့်တိုင် ဖြစ်ပျက်နေကြ
လျက်ရှိပါတော့သည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် အယူဝါဒများအရ သေဆုံး
ပြီးနောက် ဘဝသစ်တစ်ခုဖြစ်ရန် သံသရာလည် ရန်မလို၊ တမ
လွန်ဘဝကို မယုံကြည်၊ တမလွန်ဘဝမရှိဟု ယူဆနေသူတို့
ပတ်ဝန်းကျင်၌ပင် အမျိုးမျိုးသောလူဝင်စားများအကြောင်း၊
ပရနယ်ဝိညာဉ်လောကသားများအကြောင်းကို သုတေသနပြု
ဖော်ထုတ်လျက်ရှိသောကြောင့် စုတိပဋိသန္ဓေပိုင်းဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓ
အဘိဓမ္မာသည် ယခုအခါ အယူအစွဲမကြီးသော သုတေသီ
အခြားဘာသာဝင်ပညာရှင်များတို့ကိုလည်း များစွာအထောက်
အကူပြုပေးလျက် ရှိပါတော့သည်။

ဓနုတ်ဟိဏ်းဇော်